

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

— **БАРД** —

ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

ОТ АВТОРА НА БЕСТСЕЛЪРА

ХАРИ

**МАЙКЪЛ
КОНЪМ**

**БЛУДНА
ЛУЧНА**

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ БЛУДНА ЛУНА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

МАНГИЗЛИИТЕ ОТ ЛАС ВЕГАС НЕ ОБИЧАТ ДА ДЕЛЯТ. НО ЩЕ СЕ НАЛОЖИ!

Тя е на трийсет и три и само преди месец е излязла от затвора след петгодишна присъда за непредумишлено убийство. Ала сега Каси Блук, жената, извършила някои от най-блестящите обири в ласвегаските казина, има една-единствена цел — и в центъра ѝ стои пет и половина годишно момиченце. За да я постигне, трябва да нанесе последния си удар във Вегас. И става пионка в ръцете на безмилостни играчи в, свят на убийства и безогледна алчност. Пионка, която обаче не се спира пред нищо по пътя към мечтата си...

Авторът изразява благодарността си на няколко души, помогнали за написването на тази книга:

Специална благодарност на Джери Хутън за съветите му в областта на техниката за наблюдение. Всички описани тук устройства на истина съществуват. Евентуалните грешки принадлежат изключително на автора.

Благодаря за творческия принос на Бил Гърбър и Ерик Нюмън, както и на Брайън Бърк, Марк Рос, Кортени Валенти, Стив Кристъл, Линда Конъли и Мери Лавел.

Благодаря на Джоел Готлър за астрологическите му напътствия и за заглавието на тази книга. Всички грешки в тази област също са по вина на автора.

И накрая, благодаря на Майкъл Пийч, главен редактор в издателство „Литъл, Браун & Ко“, за поредната блестяща редакция на проблемния ми ръкопис.

* * *

Навсякъде около тях се носеше какофонията на алчността. Но не можеше да проникне в техния свят.

Тя откъсна очи от неговите, за да погледне надолу и да вземе чашата си от масата. Вътре имаше само лед и черешка, но това беше без значение. Той също вдигна своята чаша, в която оставаше глътка бира и пяна.

— За края — каза тя.

Той се усмихна и кимна. Обичаше я и тя го знаеше.

— За края — повтори той и замълча за миг. — За онова място, където пустинята става океан.

Тя се усмихна. Чукнаха се. Тя вдигна чашата към устните си и черешката се претърколи в устата ѝ. И многозначително го погледна, докато той избърсваше пяната от мустаците си. Обичаше го. Бяха само двамата срещу целия скапан свят и въпреки това шансовете им ѝ бяха достатъчни.

После усмивката ѝ изчезна — помисли си, че е изиграла всичко погрешно. Откъде можеше да знае, че ще реагира така, че няма да я остави да го направи? Трябваше да му каже чак след като свърши.

— Хайде, Макс — вече съвсем сериозно рече тя, — позволи ми. За последен път.

— В никакъв случай. Това е моя работа.

Откъм казиното се разнесе глъчка и разкъса стената около тях. Тя погледна нататък. Някакъв тексасец с каубойска шапка танцуваше край една от масите за игра на зарове точно под подиума. До него стоеше приятелката му, жена с дълга коса — работеше в казиното още при постъпването на Каси в „Тропикана“.

Тя отново погледна Макс.

— Нямам търпение завинаги да се махнем оттук. Нека го направя за последно.

Макс бавно поклати глава.

— Не. Това е моя работа.

Той се изправи. Беше красив и мрачен. Харесваше ѝ малкият белег под брадичката му.

— Време е — каза Макс и огледа казиното.

Каси проследи погледа му. До подиума стоеше мъж, облечен в тъмни дрехи. Гледаше надолу като свещеник към паството си.

Тя се помъчи отново да се усмихне, но не успя да накара ъгълчетата на устните си да се повдигнат. Имаше лошо предчувствие. Заради промяната в плана. Съзнаваше колко много ѝ се е искало да го направи и колко ще ѝ липсва тази възбуда. Разбираше, че вината е в нея, не в Макс. Каква егоистка бе само! Копнееше за последен път да изпита възбудата.

— Всичко се случва — рече Макс. — Така че чао.

Тя съвсем се намръщи. Такова сбогуване не беше според ритуала.

— Какво има, Макс? Защо си толкова нервен?

Той я погледна и сви рамене.

— Сигурно защото е за последен път.

Опита да се усмихне, докосна я по лицето и се наведе. Целуна я по бузата и после бързо по устните. Протегна ръка под масата, така че никой да не го види, и прокара показалец по вътрешния шев на дънките ѝ. След това без повече думи се обърна и се отдалечи към асансьорите. Не погледна назад. Това бе част от ритуала. Никога да не поглеждаш назад.

КАСИ БЛАК

Къщата на Лукаут Маунтин Роуд се намираше далеч от улицата, точно пред стената, ограждаща стръмния каньон. От широката предна веранда започваше огромна зелена морава, която стигаше до бялата дъсчена ограда покрай пътя. В каньона Лоръл нямаше много такива морави, при това толкова равни. Тъкмо тя привличаше купувачите.

В публикуваната в „Таймс“ обява пишеше, че имотът е отворен за оглед между два и пет следобед. Каси Б лак спря до тротоара десет минути преди началния час и не забеляза на отбивката други автомобили, нито следи от движение в къщата. Обикновено паркираното отпред бяло волво комби на собствениците го нямаше. Не можеше да каже нищо за другата им кола, черно БМВ, защото гаражът беше затворен. Но отсъствието на волвото показваше, че не са си вкъщи и че няма да присъстват на огледа. Чудесно. Каси предпочиташе да ги няма. Не бе сигурна как ще реагира, ако са в къщата с момичето и тя обикаля вътре.

Остана в автомобила си до два часа и после започна да се притеснява. Помисли си дали не е объркала времето, или още по-лошо, дали имотът вече не е продаден и огледът — отменен. Разгърна вестника на дясната седалка и потърси обявата. Нямаше грешка. Погледна табелата „Продава се“ на моравата и сравни името на агентката във вестника. Съвпадна. Извади от раничката си клетъчния телефон и се опита да се свърже с агенцията за недвижими имоти, но не успя. Това не я изненада. Намираше се в каньона Лоръл, а мобифоните, изглежда, не работеха в нито едно от хълмистите предградия на Лос Анджелис.

Тъй като нямаше какво друго да прави, освен да чака и да сподавя опасенията си, Каси разгледа къщата. Според обявата тя беше построена през 1931 година. За разлика от по-новите сгради от двете ѝ страни, тя не само се намираше далеч от пътя, но и очевидно имаше собствен характер. Бе по-малка — явно архитектите бяха заложили на голямата морава. По-новите къщи в района бяха построени с оглед на максималното вътрешно пространство.

Имаше висок стръмен сив покрив с два прозореца. Каси знаеше, че единият е на спалнята на съпрузите, а другият — на стаята на момиченцето. Дъските бяха боядисани в червеникавокафяво. Широка веранда обхващаше цялата фасада и входната врата бе със стъклен прозорец. Обикновено щорите бяха спуснати, но днес и тази на вратата, и тази на френския прозорец бяха вдигнати и Каси можеше да види дневната. Лампата вътре светеше.

Винаги скосеният и поддържан преден двор определено се използваше за игра. Отляво имаше дървена люлка и катерушка. Каси знаеше, че момиченцето предпочита да се люлее с гръб към къщата и да гледа към улицата. Често си мислеше за това и се питаше дали в този навик може да открие нещо за психиката на детето.

В момента пустата люлка висеше абсолютно неподвижно. Топката и червеното камионче в тревата също очакваха вниманието на момиченцето. Каси реши, че това може да е една от причините, поради които семейството се мести. В Лос Анджелис всичко бе относително и каньонът Лоръл гарантираше значителна сигурност в бързо растящия град. И все пак никой не искаше детето му да играе толкова близо до улицата, която можеше да го отведе надалеч.

В обявата не се споменаваха нищо за този потенциален проблем. Каси пак погледна вдигна вестника и я препречете.

СПЕШНА ПРОДАЖБА!

Класическа калифорнийска вила от 1931 г.
2/2. Голяма дневна и трапезария, огромен залесен
участък.
Изгодна цена!

Беше забелязала табелата „Продава се“ преди три седмици, когато случайно минаваше оттук. Оттогава животът ѝ се превърна в хаос. Измъчваше я безсъница и не можеше да се съсредоточи върху работата си. Въсщност от три седмици не бе продала нито един автомобил, което не ѝ се беше случвало никога.

Доколкото знаеше, днес за пръв път имаше оглед на имота. Обявата ѝ изглеждаше странна. Чудеше се защо собствениците бързат с продажбата и са смъкнали цената само след три седмици на пазара. Струваше ѝ се неестествено.

Три минути след обявения начален час на отбивката спря червено-кафяво волво седан. От него слезе стройна руса жена на около четирийсет и пет години. Носеше спортни, но стилни дрехи. Тя отвори багажника, извади табела „Открито за оглед“ и почна да я нагласява на тротоара. Каси се погледна в огледалото, вдигна ръка и опъна перуката плътно по главата си. После слезе от поршето, отиде до жената, която поставяше табелата, и попита:

— Вие ли сте Лора Левали?

— Да. Дошли сте да видите къщата, нали?

— Да, много бих искала.

— Ами почакайте да отключа. Имате хубава кола. Нова ли е?

Тя посочи временния номер на поршето. Преди да потегли за насам, Каси бе свалила номерата в гаража си. Просто за всеки случай. Не знаеше дали агентите на недвижими имоти записват номерата, за да могат евентуално да проверяват потенциалните купувачи. Не искаше да я открият. Поради същата причина носеше и перука.

— Не точно — отвърна тя. — За мен е нова, но иначе е втора ръка. На една година е.

— Чудесна кола.

Отвън поршето изглеждаше ново, но всъщност беше навъртяло почти петдесет хиляди километра, гюрукът течеше и когато гумите минаваха дори по съвсем малка неравност на пътя, компактдискплейърът обикновено прескачаше. Шефът ѝ Рей Моралес ѝ бе позволил да го използва, докато собственикът донесе парите — до края на месеца. След този срок щеше да го изложи за продан. Каси подозираше, че няма да видят нито петак от онзи човек. Бе прегледала документите. Първите шест вноски бяха изплатени със закъснение, следващите шест липсваха. Рей беше допуснал грешката да вземе шофьорската книжка на длъжника, след като никой не му бе отпуснал заем. Моралес се скъсваше от яд, че се е оставил да го измамат. И лично присъства, когато откарваха поршето от бунгалото сред хълмовете над „Сънсет Плаза“.

Жената от агенцията за недвижими имоти се върна при автомобила си и си взе куфарчето, после поведе Каси по алеята към верандата.

— Собствениците ще присъстват ли? — попита Каси.

— Не, винаги е по-добре да ги няма. Така хората могат да разглеждат и говорят каквото искат. Без наранени чувства. Нали разбирате, всеки има различен вкус. Един смята нещо за страхотно, друг — за отвратително.

Каси любезно се усмихна. Стигнаха до входната врата. Левали извади от куфарчето си малък бял плик с ключа. Докато отваряше, не преставаше да приказва.

— Представлява ли ви някой агент?

— Не. Засега само оглеждам.

— Е, не е зле да знаеш какво се предлага. Собственичка ли сте?

— Моля?

— Притежавате ли имот? Продавате ли го?

— А, не. Живея под наем. Искам да купя нещо малко като тази къща.

— Деца?

— Сама съм.

Левали отвори вратата и извика, за да се увери, че вътре няма никого. След като не получи отговор, покани Каси вътре.

— В такъв случай това би трябвало да ви устройва. Има само две спални, но общите помещения са просторни и светли. Според мен е чудесно. Сама ще се уверите.

Влязоха и жената остави куфарчето си на пода. После протегна ръка и се представи.

— Карън Палти — излъга Каси, докато се ръкуваше.

Левали накратко описа достойнствата на къщата, после извади от куфарчето си няколко рекламни дипляни и ѝ подаде една. Каси кимаше, но почти не я слушаше. Вместо това напрегнато разглеждаше мебелите и другите вещи на семейството. Никога не бе виждала вътрешността на дневна светлина и сега тя ѝ се струваше съвсем различна. Плъзна поглед по снимките на стените. Левали ѝ предложи да поогледа, докато нареди списъка на купувачите и информационните пакети върху масата в трапезарията.

Навсякъде цареше идеален ред и Каси се зачуди до каква степен това се дължи на факта, че ще идват потенциални купувачи. Тя излезе в къс коридор и се качи по стълбището, което водеше към двете стаи и банята на втория етаж. Влезе в голямата спалня. Имаше френски прозорец, който гледаше към стръмния скалист склон зад къщата. Левали я повика отдолу, сякаш разбрала точно какво си мисли в този момент.

— Свлачищата не са проблем. Хълмът е от гол гранит. Сигурно е така от десет хиляди години и повярвайте ми, няма намерение да ходи никъде. Но ако сериозно се интересувате от имота, предлагам ви да поискате геологично проучване. Та да спите спокойно, ако го купите.

— Добра идея — отвърна Каси.

Беше видяла достатъчно. Излезе от спалнята и мина по коридора до детската стая. Тук също бе подредено, но имаше невероятно много плюшени животни, кукли Барби и други играчки. В единия ъгъл беше поставен статив с пастелна рисунка на училищен автобус. На прозорците по детински бяха нарисувани няколко фигури. Автобус, приближаващ се към сграда, в гаража на която бе паркиран червен камион. Пожарна. Момичето беше истинска художничка.

Каси отиде при статива и разлисти няколкото предишни рисунки. Една от тях изобразяваше къща-с голяма зелена морава. Отпред се виждаше табелата „Продава се“, до която стоеше фигура на момиче. Под очите му с резки бяха нарисувани сълзи. Каси с мъка се откъсна от рисунката и разгледа останалата част от стаята.

На лявата стена имаше рамка с плакат на анимационния филм „Малката русалка“. С големи дървени букви, всяка в различен цвят, бе написано името „Джоди Шоу“. Тя застана в средата на помещението и се опита да го запечата в паметта си. Погледът ѝ попадна върху снимка, поставена в малка рамка върху бялото бюро. На нея се виждаше усмихнато момиченце, застанало до Мики Маус сред други деца в Дисниленд.

— Стаята на дъщеря им.

Каси почти подскочи от изненада.

Лора Левали стоеше на прага. Не я беше чула да се качва по стълбата. Жената някак бе успяла да избегне разхлабената дъска на третото стъпало, която винаги изскърцваше. Каси се зачуди дали не я

подозира и нарочно не се е промъкнала, за да я залови да краде или да прави нещо друго.

— Мило хлапе — рече Левали без какъвто и да било признак за подозрителност. — Видях я, когато дойдох за пръв път. На шест-седем години е, струва ми се.

— На пет. Почти шест.

— Моля?

Каси посочи снимката на бюрото.

— Поне предполагам. Разбира се, ако е отскоро.

Тя се завъртя и посочи с ръка наоколо.

— Имам племенница, която също е на пет. Това би могла да е нейната стая.

Каси изчака, но не последваха други въпроси. Беше допуснала ужасна грешка и разбираше, че е имала късмет да ѝ се размине толкова лесно.

— Е — каза Левали, — искам да впишете името и телефонния си номер. Интересува ли ви нещо друго? Дори нося със себе си документите за офертата, ако случайно сте готова за това.

И се усмихна. Каси отвърна на усмивката ѝ.

— Още не. Но къщата наистина ми харесва.

Левали излезе от стаята. Каси я последва. От коридора хвърли поглед назад към играчките на лавицата над леглото. Момиченцето очевидно имаше склонност към плюшените кучета. Очите ѝ отново попаднаха върху статива.

В дневната Левали ѝ подаде списъка на купувачите. Каси вписа името Карън Палти, стара нейна приятелка от казиното, после измисли телефонен номер с холивудски код и адрес на Никълз Каниън Роуд.

— Знаете ли, Карън, ако тази къща не ви допада, в каньона има още няколко, които с удоволствие ще ви покажа.

— Много мило. Но първо ще си помисля за тази.

— Естествено. Просто ми съобщете. Ето визитката ми. Левали ѝ подаде визитната си картичка и Каси я взе.

В този момент през прозореца на дневната видя, че до поршето ѝ спира автомобил. Още един потенциален купувач. Тя реши, че е време да зададе въпросите си, докато има възможност.

— В обявата във вестника пишеше, че семейство Шоу спешно продават къщата. Имате ли нещо против да попитам защо? Искам да

кажа, да не би да има някакъв проблем?

Още докато говореше, Каси осъзна, че е споменала името на собствениците. После си спомни за буквите на стената в стаята на момиченцето и разбра, че ще може да се измъкне, ако Левали обърне внимание на грешката ѝ.

— А, не, изобщо не е свързано с къщата. Прехвърлят съпруга на друга работа и нямат търпение да се устроят на новото място. Ако успеят бързо да продадат имота, ще могат да заминат заедно, вместо да му се налага да пътува дотам и обратно. Разстоянието е много голямо.

Каси усети, че трябва да седне, но остана неподвижна. Изпълни я ужасен страх. Тя се опита да запази равновесие, като опря ръка на каменната камина, но бе сигурна, че не е успяла да скрие въздействието на думите, които току-що беше чула.

„Разстоянието е много голямо.“

— Добре ли сте? — попита Левали.

— Да. Добре съм. Миналата седмица бях болна от грип и... нали разбирате?

— Разбирам. И аз го изкарах преди няколко седмици. Беше ужасно.

Каси завъртя глава и се престори, че разглежда тухлите на камината.

— Къде се местят? — колкото може по-нехайно попита тя.

После затвори очи и зачака.

— В Париж. Съпругът се занимавал с внос на облекло и искали известно време да движи нещата оттам. Обмисляха дали да не запазят къщата и да я дават под наем. Но струва ми се, те знаят, че навярно няма да се върнат тук. В края на краищата, Париж си е Париж. Кой не би желал да живее там?

Каси отвори очи и кимна.

— Да, Париж си е Париж...

— Това е причината, поради която се интересуват от всякакви оферти — почти заговорнически продължи Левали. — Фирмата му щяла да покрие разликата между продажната и реалната цена. В разумни граници, разбира се. Искат да се настанят там и още през лятото да запишат момиченцето в езикова школа. За да понаучи френски, докато дойде време да започне училище.

Каси не я слушаше и се взираше в мрачния отвор на камината. Хиляди огънове бяха пламтели там и бяха топили тази къща. Но в момента тухлите бяха черни и студени. Струваше ѝ се, че гледа в собственото си сърце.

И тогава разбра, че се променя целият ѝ живот. Дълго беше живяла ден за ден и внимателно избягваше дори да си мисли за отчаяния план, който се носеше на хоризонта като сън.

Но сега знаеше, че е време да се отправи към този хоризонт.

Беше понеделник. След посещениято си в къщата, както обикновено, Каси отиде в „Холиуд Порше“ в десет и прекара остатъка от сутринта в малкия си офис до главната зала, като разговаря по телефона, разглежда актуализирания инвентарен списък, отговаря на запитвания по Интернет и направи проверка за клиент, интересуващ се от качествена бърза кола. През повечето време обаче мислите ѝ се връщаха към информацията, която беше научила в каньона Лоръл.

В понеделник никога нямаше много купувачи. Понякога изоставаха продажби и документи за дооформяне от уикенда, но по принцип не идваше почти никой. Магазинът се намиреше на Сънсет Булевард, само на половин пряка от „Синърама Доум“, и понякога ставаше толкова скучно, че Рей Моралес нямаше нищо против следобед Каси да отиде на кино, стига да си носи пейджъра и да може да я повика, ако се наложи. Рей винаги се бе отнасял към нея добре и още отначало ѝ бе дал работата, макар тя да нямаше необходимият опит. Тя разбираше, че мотивите му не са съвсем алтруистични и че е само въпрос на време да ѝ поиска да му се отплати. Всъщност се изненадваше, че още не го е направил. Бяха минали десет месеца.

„Холиуд Порше“ продаваше нови и употребявани автомобили. Като най-млада от шестчленния персонал, Каси се занимаваше с всички въпроси, свързани с Интернет. Нямаше нищо против, защото в женския затвор „Хай Дезърт“ беше изкарала компютърни курсове и това ѝ харесваше. Предпочиташе да си има работа с клиенти и продавачи от други фирми по Мрежата, отколкото лично.

Проверката ѝ излезе успешна. Откри Кабрио 58 в отлично състояние на един паркинг в Сан Хосе и уреди да ѝ пратят снимки и спецификации. После остави съобщение на клиента, че на другия ден може да дойде да ги види или че тя ще му ги прати в службата веднага щом ги получи.

Единствената пробна обиколка за деня бе малко преди обяд. Рей наричаше клиенти като този „холивудски трепачи“.

Моралес страстно четеше „Холивуд Рипортър“ и „Дейли Въррайти“ в търсене на истории за внезапно прочули се хора. Най-често това бяха писатели, измъкнати от мизерна неизвестност и превърнали се в богаташи, в звезди поне за един ден, след като някое киностудио бе купило новата им книга или сценарий. Щом си набележеше целта, Рей откриваше адреса в справочника на писателския съюз или чрез свой приятел, който имаше достъп до избирателните списъци. После поръчваше да пратят на адреса бутилка скоч, придружена от поздравително писмо. Постигаше успех в малко повече от половината случаи. Човекът телефонираше и накрая идваше в магазина. Поршето представляваше нещо като пропуск за Холивуд, особено за мъжете между двайсет и трийсет години — каквито, изглежда, обикновено се оказваха всички сценаристи. Рей предаваше тези клиенти на продавачите си и си делеше с тях комисионата от всяка продажба.

Пробната обиколка в понеделник бе за писател, съвсем наскоро подписал договор с „Парамаунт“ за седем-цифрена сума. Тъй като знаеше, че от три седмици Каси не е продала нито една кола, Моралес отстъпи клиента на нея. Той се казваше Джо Майкълс и се интересуваше от нова „Карера“ кабрио, автомобил на стойност близо 100 хиляди долара. Комисионата на Каси щеше да се равнява на обичайната ѝ месечна печалба.

Джо се настани на дясната седалка и Каси подкара по Никълз Каниън Роуд до Мълхоланд Драйв, после зави на изток по лъкатушния път. Следваше обичайния си маршрут. Защото именно нагоре по „Мълхоланд“ автомобилът, властта и сексът се сливаха в човешкото въображение. Всеки клиент разбираше какво му продава.

Както обикновено, нямаше голямо движение. Ако не се брояха хлапетата с мощни мотоциклети, пътят беше техен. Каси постоянно превключваше предавките. От време на време хвърляше поглед към Майкълс, за да види дали на лицето му се е изписало онова изражение, което показваше, че сделката е сключена.

— В момента работите ли по нов сценарий? — попита тя.

— Преработвам стар сценарий на полицейски филм.

— Кой участва?

— Не са го заснели. Тъкмо затова преработвам сценария.

Диалогът е скапан.

За да се подготви за пробната обиколка, Каси беше прочела статията във „Върайъти“ за договора му. Майкълс неотдавна бе завършил калифорнийската кинош-кола и бе направил петнайсетминутен документален филм, който беше спечелил някаква финансирана от студиото награда. Изглеждаше най-много на двайсет и пет. Каси се зачуди откъде ще намери диалога си. Имаше вид на човек, който никога не си е имал работа с ченге, още по-малко с престъпници. Сигурно разчиташе на познанията си от телевизията или от други филми.

— Искате ли да покарате, Джон?

— Казвам се Джо.

Добър признак. Нарочно беше сбъркала името му, просто за да види дали ще я поправи. Това говореше, че е сериозен и егоцентричен, добро съчетание, когато ставаше дума за продажбата и покупката на сериозни коли, рожба на човешкото его.

— Добре, Джо.

Тя спря на една отбивка, гледаща към холивудския амфитеатър, изключи двигателя, вдигна ръчната спирачка и слезе. После, без да поглежда към Майкълс, се приближи до ръба, стъпи с крак върху парапета, наведе се и погледна надолу към празния амфитеатър. Носеше тесни дънки, бяла тениска без ръкави и разкопчана синя риза. Знаеше, че изглежда добре, и интуицията ѝ поде-казваше, че очите му са впити в нея, вместо в автомобила. Тя прокара пръсти през русата си коса, наскоро подстригана късо, за да може да носи перука. После рязко се завъртя и го хвана, че я гледа. Писателят бързо премести очи някъде към пастелно розовия смог над града.

— Е, какво мислите? — попита Каси.

— Струва ми се, че ми харесва — отвърна той. — Но човек трябва да го усети лично, за да е сигурен.

Майкълс се усмихна. Тя също. Определено се движеха по една и съща плоскост. — Ами тогава да го направим — също толкова многозначително каза Каси.

Върнаха се в поршето и тя се настани на дясната седалка, като леко се завъртя, за да е с лице към Джо. Той вдигна дясната си ръка и потърси ключалката.

— От другата страна — насочи го Каси.

Сценаристът откри ключовете на таблото от лявата страна на волана.

— Това е стара традиция на фирмата — поясни тя. — Още от времето, когато са произвеждали състезателни коли. За да можеш да запалиш с лявата си ръка и с дясната вече да държиш скоростния лост. Така че да потеглиш по-бързо.

Майкълс кимна. Каси знаеше, че тази незначителна подробност винаги им въздейства. Нямаше представа дали е вярна — бе я научила от Рей, — но всеки път я споменаваше. И беше убедена, че в този момент спътникът ѝ си представя как я разказва на някоя сладка хлапачка край някое от безбройните заведения по „Сънсет“.

Той запали, излезе на заден и се върна на „Мълхоланд“, като през цялото време форсираше двигателя. Но след няколко превключвания на предавките свикна с особеностите на автомобила и започна да взима завоите гладко. Каси видя, че Майкълс се мъчи да скрие усмивката си, когато излезе на права отсечка и скоростомерът само за секунди достигна сто и двавет километра в час. Но накрая изражението се изписа на лицето му. Тя го познаваше. Едни го получаваха от скорост и власт, други — от нещо различно. Каси си помисли колко отдавна не е изпитвала горещия прилив на адреналин в собствената си кръв.

Върна се в малкия си офис, за да провери дали са оставили на бюрото ѝ съобщения за телефонни обаждания. Нямаше нито едно. Обиколи салона, като пътьом прокара показалец по косия покрив на деветдесет и шестица кабрио, после мина покрай счетоводството към кабинета на управителя. Когато влезе и закачи ключовете на „Карерата“ на съответната кукичка на таблото, Рей Моралес вдигна поглед. Каси знаеше, че шефът ѝ очаква да чуе какво е станало.

— Ще си помисли ден-два — без да поглежда към него, каза тя. — В сряда ще му позвъня.

Когато се завъртя, за да си тръгне, Рей остави химикалката си и отблъсна стола си назад.

— Мамка му, Каси, какво ти става? Този тип е от трепачите! Как успя да го изпуснеш?

— Не съм казала, че съм го изпуснала — прекалено негодуващо отвърна тя. — Казах, че ще си помисли. Не всеки купува след първата пробна обиколка, Рей.

— При тези типове е така. С поршетата е така. По дяволите, Каси, той беше готов. Стана ми ясно, докато разговаряхме по телефона. Знаеш ли какво правиш? Мисля, че просто отблъскваш хората. Трябва да се отнасяш с тях така, сякаш са новият Сесил Демил^[1]. И да не ги караш да се притесняват от действията или желанията си.

— Нямам представа за какво говориш, Рей. Опитвам се да продавам коли, не да отблъсквам клиентите. Не ги карам да се притесняват. Освен това никой от тях не знае кой е Сесил Демил.

— Тогава Спилбърг, Лукас, няма значение. Не ми пука. Това си е цяло изкуство, Каси. Това искам да ти кажа. На това се опитвах да те науча. Става дума за финес, за сексапил. Да накараш човека да се възбуди. Когато постъпи тук, го можеше. Продаваше по пет-шест коли на месец. А сега просто не знаеш какво правиш.

За миг Каси сведе очи към бюрото му. Знаеше, че е прав.

— Добре, Рей, така е. Ще се постарая. Просто в момента съм малко разсеяна.

— И защо?

— Не знам.

— Искаш ли да си починеш, да си вземеш няколко свободни дни?

— Не, добре съм. Но утре ще закъснея. Трябва да ида до Ван Найс, нали знаеш, да ме отметнат и да дам урина за изследване.

— Ясно. Няма проблем. Как върви там? Онази жена нито се е обаждала, нито се е мяркала насам.

— Върви. Сигурно повече няма да я видиш, освен ако не се издъня.

— Ясно.

Нещо в гласа му я обезпокои, но Каси не му обърна внимание. Тя сведе очи към документите на бюрото и забеляза, че отстрани е оставено потвърждение за доставка.

— Ще имаме нова пратка, а?

Рей проследи погледа ѝ и кимна.

— Другия вторник. Четири „Бокстъра“ и три „Карери“, две от които кабрио.

— Страхотно. Знаеш ли какви цветове са?

— „Карерите“ са бели. „Бокстърите“ са син, бял, черен и жълт, поне доколкото си спомням за последния.

Той взе листа и го погледна.

— Да, жълт. Постарай се и ги продай още преди да сме ги получили. Миън вече е пласирал едното кабрио.

— Ще видя какво мога да направя.

Моралес ѝ намигна и се усмихна.

— Браво, мойто момиче.

Пак тези нотки. Като че ли Рей най-после искаше да си вземе дължимото за проявената добра воля. Навярно бе чакал Каси да се окаже притисната в ъгъла, за да няма възможност за избор. Тя разбираше, че шефът ѝ скоро ще направи своя ход и че трябва да реши как да се справи с проблема. Но в момента трябваше да мисли за толкова много по-важни неща.

[1] Сесил Блаунт Демил (1881–1959) — американски кинопродуцент и режисьор. — Б. пр. ↑

Калифорнийското управление за условно освобождаване във Ван Найс беше на-тикано в едноетажна сива панелна сграда, разположена в сянката на общинския съд. Безличният ѝ външен вид, изглежда, отговаряше на социалното ѝ предназначение — спокойното интегриране на осъдените в обществото.

Вътрешността на сградата следваше принципите за контролиране на тълпите, прилагани в масовите развлекателни паркове — макар че онези, които чакаха тук, обикновено не бяха в същото настроение, нито пък изгаряха от нетърпение най-после да настъпи краят на чакането им. Лабиринт от оградени с въжета пътеки насочваше бившите затворници из фойетата и коридорите. Имаше опашки от хора, очакващи да се регистрират, да дадат урина за изследване или да се срещнат с надзорниците по освобождаването им.

Сградата на управлението действаше на Каси Блук по-потискащо дори от затвора. Времето в „Хай Дезърт“ беше изтекло като насън. Като в онези научнофантастични филми, в които обратното пътуване до Земята е толкова дълго, че космонавтите го прекарват в летаргично състояние. Поне така го виждаше тя. Дишаше, но не живееше, чакаше и оцеляваше с надеждата, че краят на срока ѝ ще настъпи по-рано. Тази надежда за бъдещето и постоянният ѝ копнеж за свобода ѝ помогнаха да победи депресията. Но управлението представляваше това бъдеще. Жестоката действителност извън затвора. Мръсна, претъпкана и нечовешка. Смърдеше на отчаяние и безнадеждност, на изгубено бъдеще. Повечето от тези наоколо нямаше да успеят. Щяха да се връщат обратно един по един. Житейски факт, който бяха избрали. Малцина щяха да продължат напред, малцина щяха да оцелеят. И за Каси, която си обещаваха да е сред тези малцина, ежемесечното потапяне в този свят винаги имаше ужасно потискащо въздействие.

В десет часа в понеделник сутрин вече се беше разписала и приближаваше края на опашката за урина. В ръката си държеше пластмасовата чашка, върху която трябваше да клекне, докато

служителка от управлението я наблюдаваше, за да се увери, че урината е нейна.

Каси не гледаше към другите и не разговаряше с никого. Когато опашката се преместваше напред, тя просто се движеше по течението. Мислеше си за времето в „Хай Дезърт“, за това как се затваряше в себе си и продължаваше на автопилот, за да върне космическия кораб на Земята. Единственият начин да издържи там. А и тук.

Каси се пъкна в дупката, която нейната надзорничка Телма Кибъл наричаше свой кабинет. Вече дишаше спокойно. Наближаваше края. Кибъл бе последният етап от пътуването.

— Здравсти, Каси — рече тя. — Как я караш?

— Добре, Телма. Ами ти?

Кибъл беше дебела чернокожа жена, чиято възраст Каси никога не се бе опитвала да отгатне. Широкото ѝ лице бе мило и добродушно и Каси наистина я харесваше, въпреки обстоятелствата около познанството им. Знаеше, че е имала късмет, когато след прехвърлянето ѝ от Невада я повериха на нея.

— Не мога да се оплача — отвърна Кибъл. — Хич не мога да се оплача.

Каси седна на стола до бюрото, цялото отрупано с папки, някои дебели по пет сантиметра. Това беше обичайният им ритуал — кратък разговор, след който надзорничката ѝ задаваше списъка си от въпроси.

— Какво си направила с косата си? — попита Кибъл, без да вдига поглед от документите.

— Малко разнообразие. Ходеше ми се с къса коса.

— Разнообразие ли? От какво толкова си се отегчила, че изведнъж ти се е приискало разнообразие?

— Не, просто...

Тя довърши изречението със свиване на рамене. Кибъл леко завъртя китка и си погледна часовника. Беше време да продължават.

— Ще имаш ли проблем с изпикаването?

— Не.

— Добре. Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Не, нищо.

— Как върви работата?

— Като всяка друга работа.

Кибъл повдигна вежди и Каси съжали, че не е отговорила с една дума. А сега бе събудила подозрения.

— Постоянно си караш ония готини поршета — рече надзорничката. — Повечето хора, дето идват тук, даже и не мият такива коли. И пак не се жалват.

— Не се жалвам.

— Какво тогава?

— Нищо. Да, карам готини коли. Но не ги притежавам. Само ги продавам. Има разлика.

Кибъл за миг впи поглед в Каси. Глъчката от опашките пред другите гишета ги обгръщаше отвсякъде.

— Добре, какво те човърка, момиче? Нямам време за глупости. Имам и тежки, и леки случаи и проклета да съм, ако се наложи да те прехвърля при тежките.

Тя плесна с длан по една от купчините папки върху бюрото.

— А и ти не го искаш — прибави жената.

Каси бързо вдигна ръце в успокоителен жест.

— Съжалявам, съжалявам. Нищо лошо не се е случило. Просто имам... просто преживявам гаден момент, нали разбираш?

— Не, не разбирам. Обясни ми.

— Не мога. Не ми стигат думи. Чувствам се като... всеки ден е като предишния. Няма бъдеще, защото винаги е едно и също.

— Виж, какво ти казах, когато за пръв път дойде тук? Предупредих те, че ще е така. Повторението води до еднообразие. Еднообразието е досадно, но не ти дава да мислиш и те пази от проблеми. А ти не искаш проблеми, нали, момиче?

— Не, Телма. Само че все едно съм излязла от килията, но пак съм затворничка. Не е...

— Какво не е?

— Не зная. Не е честно.

От едно от съседните гишета внезапно се разнесе врява — някакъв бивш затворник шумно започна да протестира срещу резултатите от тест за наркотици. Двама от въоръжените пазачи, които охраняваха помещението, бързо се приближиха от двете страни на централната пътека и застанаха до него, готови за действие. След миг Кибъл отново насочи вниманието си към Каси и поклати глава.

— Не че не е честно. Положението ти се определя от закона и си под постоянно наблюдение. Плашиш ме, момиче, и сигурно сама себе си плашиш. Минали са само десет месеца от двегодишния ти изпитателен срок. Хич не се радвам като чувам, че започва да не те свърта само след десет месеца. Мамка му, момиче, в тая стая има хора, дето са с изпитателен срок от по седем-осем години. Даже повече.

Каси кимна.

— Зная, зная. Имам късмет. Просто не мога да не мисля за разни неща, нали разбираш?

— Не, не разбирам.

Кибъл скръсти яките си ръце на гърдите си и се отпусна назад. Каси се зачуди дали столът ще издържи тежестта ѝ, но той се оказа здрав. Жената я гледаше строго. Каси знаеше, че е допуснала грешка, като се опита да ѝ разкрие чувствата си. Всъщност тя я подканваше да влезе в живота ѝ повече, отколкото беше готова да я допусне. Но реши, че след като вече е пресякла границата, спокойно може да продължи.

— Може ли да те попитам нещо, Телма?

— Нали затуй съм тука.

— Знаеш ли... има ли някакви международни договори или спогодби за прехвърляне на условно освободени?

— За какво приказваш, по дяволите?

— Например, ако поискам да живея в Лондон, Париж или някъде другаде?

Кибъл удивено поклати глава.

— Приличам ли ти на туристическа агентка? Ти си осъдена, момиче. Ясно ли ти е? Не можеш просто да решиш, че тука не ти харесва, и да си речеш „А, я да взема да отлетя за Париж“. Чуваш ли се какви глупости дрънкаш? Това да не ти е концерт по желание?

— Добре, просто...

— Веднъж вече те прехвърлиха от Невада и тогава извади късмет заради оня твой приятел от магазина. Но толкоз. Повече няма къде да мърдаш. Поне през следващите четиринайсет месеца, че и повече.

— Добре. Просто си мислех, че...

— Точка по въпроса.

— Ясно. Точка.

Кибъл побутна стола си напред и се наведе над бюрото, за да запише нещо в папката на Каси.

— Не знам за тебе — каза тя. — Но аз трябва да те вкарам в килията за ден-два да видя дали туй ще ти прочисти главата от тъпите ти идеи. Ама...

— Няма нужда да го правиш, Телма. Аз...

— ... в момента се пръскаме по шевовете. Тя поклати глава.

— Ти беше най-добрата ми ученичка. Сега не знам. Мисля, че поне ще дойда да те видя някой от следващите дни. Да разбере какво ти е. Казвам ти, Каси Блук, най-добре да внимаваш с мене. Не съм от онез, дето можеш да се ебаваш с тях.

Каси дълго я гледа. Трябваше да измисли начин да разсее лошото впечатление, да върне усмивката на лицето ѝ или най-малкото дълбоката бръчка на челото ѝ.

— Имам чувството, че ти първа ще свършиш.

Кибъл я изглежда остро. Но Каси видя, че напрежението бавно я напуска. Бе поела риск, но надзорничката прие забележката с чувство за хумор. Дори се подсмихна и това накара огромните ѝ рамене да се разтърсят.

— Ще видим — отвърна тя. — Ще те изненадам.

Когато излезе от сградата на управлението, Каси усети, че от плещите ѝ пада тежест. Не само заради края на месечното изпитание. А защото беше разбрала нещо за себе си. Докато се мъчеше да обясни чувствата си на Кибъл, Каси бе стигнала до важно заключение. Преди се бе колебала как да постъпи. Причината не се криеше в посещението ѝ в каньона Лоръл. То само ускоряваше нещата. Все едно да сипеш бензин във вече пламтящ огън. Решението ѝ беше ясно и тази яснота пораждаше в нея едновременно облекчение и страх. Огънят вече се разгаряше. В себе си Каси усещаше слабата струйка разтопена вода от замръзналото езеро, толкова отдавна сковавало сърцето ѝ.

Тя мина между сградите на областния и окръжния съд, после пресече площада пред ваннайския участък на лосанджелиското полицейско управление. До стълбището, водещо към входа на втория етаж на участъка, имаше улични телефони. Каси избра един от тях, пусна в отвора две монети от по двацет и пет и десет цента и набра номера, който бе запомнила преди повече от година в „Хай Дезърт“. Бяха ѝ го предали на листче, скрито в тампон.

На третото извъняване отговори мъжки глас.

— Да?

Бяха минали над шест години, откакто не го беше чувала, но го позна. И дъхът ѝ секна.

— Да?

— Хм, с... с Райли ли говоря?

— Не, имате грешка.

— Дог Хауз Райли? Търся...

Тя погледна надолу и прочете на глас номера на телефона, от който се обаждаше.

— Що за безумно име е това? Тук няма никакъв Дог Хауз. Имате грешка.

Той затвори. Каси също. После се върна на площада и седна на една пейка на петнайсетина метра от стълбището. До нея седеше дрипав мъж, който четеше пожълтял стар вестник.

Чака почти четирийсет минути. Когато телефонът най-после иззвъня, дриплъто тъкмо ѝ се жалваше от храната в затвора във Ван Найс. Каси скочи и се затича. Мъжът извика след нея:

— И някакви скапани наденици! Обаче играехме на хокей!

Тя вдигна слушалката на шестото иззвъняване.

— Лио?

— Не споменавай името ми. Как я караш, миличка?

— Добре съм. Как...

— Нали знаеш, нямаше те около година, нали така?

— Хм, всъщност...

— И през цялото това време хич и не се обади. Мислех си, че ще те чуя по-рано. Имаш късмет, че изобщо се сетих за оня майтап с Дог Хауз Райли.

— Десет месеца. Нямаше ме десет месеца.

— И как си?

— Ами, горе-долу. Всъщност добре.

— Щом ми се обаждаш, явно не е така.

— Зная.

Последва продължително мълчание. Каси чуваше рева на автомобилите от другия край на връзката. Предполагаше, че Лио е излязъл от къщата, за да позвъни от уличен телефон някъде на Вентура Булевард, навярно край любимото си ресторантче.

— Е, ти ме потърси — рече той.

— Да. Мислех си... да, имам нужда от работа, Лио.

— Не споменавай името ми.

— Извинявай.

Но се усмихна. Лио си беше все същият.

— Познаваш ме, класически параноик съм.

— Точно това си помислих и аз.

— Добре, имаш нужда от работа. Казвай.

— Пари. От един път.

— Само един ли? — Гласът му прозвуча изненадано и навярно дори разочаровано. — Колко ти трябват?

— Достатъчно, за да изчезна. Завинаги.

— Значи не върви много добре.

— Просто се случват някои неща. Не мога... Тя поклати глава и не довърши изречението.

— Добре ли си?

— Да, нищо ми няма. Всъщност чувствам се нормално. След като вече зная.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Спомням си времето, когато и аз взех окончателното решение. Когато си казах: „мамка му, така ще направя“. Оттогава изминах дълъг път. Ти също.

Каси се извъртя и погледна към мъжа на пейката. Дриплътото продължаваше монолога си. Всъщност нямаше нужда от слушател.

— Нали ти е ясно, че това, за което говориш, навярно означава Вегас? Искам да кажа, че мога да те пратя в „Холиуд Парк“ или в някое от индианските казина, ама няма да вземеш много пари. Но ако ми дадеш малко време, бих могъл да уредя нещо във Вегас.

Каси се замисли. Когато преди шест години автобусът за „Хай Дезърт“ бе напуснал Лас Вегас, тя смяташе, че никога вече няма да види този град. Но знаеше, че Лио има право. Големите пари бяха там.

— Устройва ме — внезапно каза Каси. — Само не се бави много.

— Кой приказва около теб?

— Някакъв старец. Прекалено се е наливал в пандиза.

— Къде си?

— Преди малко се разписах при надзорничката си.

Лио се засмя.

— Само напикаването в пластмасова чашка може да те накара толкова ясно да прозреш възможностите, които ти предлага животът. Виж сега, ще потърся нещо. Имам предвид една работа за другата седмица. Ти си точно за нея. Ще те потърся, ако се уреди. Къде да те открия?

Тя му даде номера на магазина. Общия номер, не прекия, нито на клетъчния си телефон. Не искаше да ги запише и да ги открият в него в случай, че го арестуват.

— Още нещо — каза Каси. — Можеш ли да ми намериш паспорт?

— Мога. Дай ми две-три седмици, щото трябва да го поръчам, но ще ти намеря. Първокласен паспорт. Ще ти струва един бон. Целият комплект документи е две и петстотин. Върви с „Ди Ел“, „Виза“ и „Амекс“.

— Чудесно. Искам пълен комплект и още един паспорт.

— За какво са ти два? Казвам ти, първият ще е страхотен. Няма да ти трябва друг...

— Не е за мен. Вторият ми трябва за друг човек. Да ти пратя ли снимки вкъщи, или имаш пощенска кутия?

Лио ѝ даде номера на кутия в Бърбанк и тя го написа направо върху плика, в който вече бяха снимките. После я попита за кого е вторият паспорт и какви да са имената във фалшивите документи. Каси очакваше тези въпроси. Освен това бе изтеглила пари от банковата си сметка и му предложи да ги прати заедно със снимките, но Лио отговори, че засега можел да изчака. След като двамата пак работели заедно, ѝ имал доверие.

— Е — върна се на основния въпрос той, — готова ли си? Мина доста време. Отвиква се. Ако те пратя там, аз ще съм на топа на устата, нали разбираш?

— Разбирам. Не се безпокой. Готова съм.

— Добре тогава. Пак ще се чуем.

— Благодаря. Доскоро.

— А, миличка?

— Да?

— Радвам се, че се връщаш. Пак ще е като едно време.

— Не, Лио. Не и без Макс. Никога няма да е същото.

Този път той не възрази, че се обръща към него по име. Двамата затвориха и Каси се отдалечи от телефоните.

Трябваше да отиде пеш до Виктъри Булевард, където бе паркирала поршето. По пътя пусна плика със снимките в една пощенска кутия и си спомни за Макс Фрилинг и за последните им мигове заедно — бара в „Клио“, бирената пяна по мустаците му, мъничкия белег на брадичката, по който не растяха косми.

Макс беше вдигнал на здравица и тя мислено я повтори.

„За края. За онова място, където пустинята става океан.“

Мисълта за случилото се после я потисна и разгневи, макар да бяха минали толкова много години. Реши преди да отиде в магазина да мине покрай училището „Уъндърланд“ и да хване обедната почивка. Знаеше, че това е най-добрият начин да разсее меланхолията си.

Когато стигна при колата си, откри, че след изтичането на позволения двучасов престой са ѝ оставили квитанция за глоба. Свали я от предното стъкло и я хвърли в поршето, без да ѝ обръща внимание. Автомобилът все още бе регистриран на името на длъжника. След като никой не платеше глобата, общината щеше да си потърси парите от него.

Качи се в колата и потегли. Опита се да послуша компактдиска на Лусинда Уилямс, но плейърът прескачаше на всяка неравност и трябваше да се задоволи с радиото. Предаваха стара песен. Роузан Каш пееше за седемгодишен копнеж.

„Да“ — помисли си Каси.

През следващите дни, докато чакаше да я потърси Лио, Каси Блак се потопи в ритъма на позната, успокоителна подготовка. И на възбуждаща, връщаща я в живота тръпка, каквато не беше изпитвала от много години.

Това също бе време за самоанализ. Тя многократно обмисли решението и плана си. Не откри слабости, не изпитваше нито колебания, нито досадни угризения. Проблемът беше да направи избора си. Това ѝ донесе облекчение и чувство за освободеност. Върна си вълнението от опасността и очакването, което годините в затвора бяха изтръгнали от паметта ѝ. Бе забравила колко опияняващ е приливът на адреналин. Макс го наричаше просто „престъпна енергия“, защото не можеше да изрази чувствата си с думи. През тези дни на подготовка Каси постепенно осъзна, че действителната цел на затвора е да отнеме това вълнение, да го изтрие от паметта. В такъв случай петте години зад решетките не ѝ бяха достатъчни. Престъпната енергия бушуваше в кръвта ѝ и кипеше във вените ѝ като гореща вода по замръзнали тръби.

Започна с промяна на биологичния си часовник. Рязко съкрати часовете за сън и ги премести към сутринта. Компенсираше безсънието с комплекс витамини и от време на време с по някоя следобедна дрямка на канапето в дневната. След седмица вече спеше по четири часа на нощ, без това забележимо да се отрази върху съсредоточеността и продуктивността ѝ.

Вечер се отправяше на дълги пътувания по опасно лъкатушещия Мълхоланд Драйв, за да изостри притъпеното си чувство за концентрация. Вкъщи ходеше на тъмно, за да приспособи очите си към силуетите на нощните сенки. Знаеше, че когато настъпи моментът, ще разполага с очила за нощно виждане, но разбираше, че трябва да е подготвена за всякакви случаи.

Денем, когато не бе на работа в магазина, събираше екипировката, която навярно щеше да ѝ трябва, и приготвяше инструментите, които щеше да използва. След като грижливо състави списък на всички неща, които щяха да ѝ помогнат да преодолее вероятните препятствия, Каси запомни съдържанието му наизуст и го унищожи — дори само той щеше да е достатъчен, за да отменят условното ѝ освобождаване. После прекара един ден в обикаляне по различни магазини, събра необходимите вещи и разпръсна покупките си из целия град, така че отделните части от плана ѝ да не могат да се схванат като цяло.

Купи отвертки, пили за желязо, ножовки и чукове, тел, рибарска корда и ластиси за бърнджи. Кутия латексови ръкавици, тубичка лепило, швейцарско ножче и осемсантиметрова шпакличка за маджуниране. Малка ацетиленова горелка и миниатюрна бормашина с батерии. Клеци с гумени щипци, резачка за тел и алуминиева ножица. Фотоапарат „Полароид“ и мъжки неопренов костюм. Голямо и малко фенерче, чифт наколенки и електрически зашеметител. Черна кожена раница, черна чантичка за колан и черен сак, който можеше да се сгъне така, че да стане колкото джобно книжле и да се носи в някоя от другите чанти. От всички магазини купуваше катинари и накрая събра седем, произведени от различни фирми и с различни заключващи механизми.

В малкото бунгало, което нае на „Селма“ край магистрала 101 в Холивуд, подреди покупките си върху старата кухненска маса и приготви екипировката си, като използваше ръкавици.

С помощта на ножицата и горелката направи шперцове от тел и ножовки, двоен комплект от по три вида — шип, кука и плосък шперц. Единият комплект прибра в найлонова торбичка и го зарови в градината край задната врата. Другия остави при инструментите за работата, която се надяваше, че съвсем скоро ще ѝ възложи Лио.

Отрязва до лакътя единия от ръкавите на неопреновия костюм и с кордата заши звукоизолационния материал така, че да обгърне бормашината отвсякъде. От остатъка направи сгъваем сак, в който можеше да носи комплекта си за влизане с взлом.

Накрая нареди инструментите в сака, завърза го с ластика за бърнджи и го скри в кухнята под предната броня на поршето, като го закачи за опорите на окачването. Не беше оставила отпечатъци никъде.

Ако го откриеше Тел-ма Кибъл или полицията, Каси щеше да се измъкне, като заяви, че автомобилът не е неин. Тъй като по инструментите нямаше отпечатъци и не можеха да докажат, че ги е купила тя, нямаше начин да ги свържат с нея.

Седемте катинара използва за упражнение. Заклучи ги на дървена закачалка за дрехи и остави ключовете в една от чашките за кафе в кухненския шкаф. Нощем седеше в тъмната си дневна и работеше на сляпо с втория комплект шперцове. Бавно си припомни фините нюанси на изкуството да отключваш ключалки. Трябваша й четири дни, за да отключи и седемте катинара. После ги върна на закачалката и пак ги заклучи. Започна отново, но този път носеше латексови ръкавици. След две седмици можеше да се справи и със седемте за дванайсет минути — при това с ръкавици.

През цялото време разбираше, че онова, което прави, е по-скоро психологическа подготовка. Връщане в ритъм, установяване на мисловна нагласа. Макс, нейният учител, винаги казваше, че ритъмът е най-важният елемент от подготовката. Ритуалът. Знаеше, че работата, която ще й даде Лио, едва ли ще налага отключване на ключалки. През последните десетина години в повечето хотели в Лас Вегас и навсякъде другаде бяха въвели електронно програмирани ключове-карти. Преодоляването на електронна защита бе съвсем друг въпрос. Това изискваше вътрешна помощ или владение на „социално инженерство“ — с други думи, свой човек на рецепцията или фино премятане на някоя от чистачките.

Подготовката й навя спомени за Макс, човека, който бе едновременно неин наставник и любовник. Мъчителни спомени, защото не можеше да си мисли за хубавите моменти, без да си представи как жестоко се бяха прецакали в „Клеопатра“. И въпреки това често неволно се заливаше в смях, седнала в мрачната си къща със закачалката с катинарите в скута си и потящи се под латексовите ръкавици ръце.

Най-много се смя при спомена за онзи номер, който Макс така съвършено беше изпълнил в „Голдън Нугит“. Трябваше да влязат в стая на петия етаж. Забелязал количката на камериерка от нощната смяна в коридора, Макс влезе в сервизното помещение и се съблече чисто гол. После си разчорли косата и се насочи към количката, като си криеше интимните части с ръце. След като стресна жената, Макс й

обясни, че бил заспал и станал да иде до тоалетната. В съненото си състояние обаче объркал вратата и излязъл от стаята. Вратата се затръшна зад гърба му. Тъй като нямаше желание да стои в коридора с гол мъж, тя бързо му подаде ключа.

Смешното бе, че в стаята Макс трябваше да се облече и да върне ключа на камериерката, за да довърши номера. Но дрехите му бяха скрити в сервизното помещение. Затова зае дрехите на жертвата, малко по-нисък от Макс мъж, слаб като върлина. Тежеше поне двайсетина килограма по-малко. Освен това явно беше хомо и носеше съответното облекло. Макс отиде при чистачката в разкопчана до пъпа пъстра розова риза и черни кожени панталони, толкова тесни, че не можеше да си сгъне коленете.

Всяка нощ, след като свършеше упражненията и се пригответе да си легне, Каси отново заравяше втория комплект шперцове и окачваше на закачалката с катинарите тежко зимно палто. Нито за миг не забравяше, че Телма Кибъл може да изпълни заплахата си и неочаквано да се появи, затова не оставяше в дома си никакви следи за онова, което планираше.

Но Кибъл я нямаше. Очевидно дори не бе звънила на Рей Моралес, за да го пита за поведението ѝ. Каси смяташе, че надзорничката ѝ навярно просто е претрупана с работа. Въпреки строгите си думи, тя сигурно имаше десетки тежки случаи, които заслужаваха внимание повече от този на Каси.

Докато чакаше Лио да ѝ позвъни, Каси поддържаше старите си навици. Всяка сутрин отиваше да тича при холивудското езеро, като го обикаляше по два пъти. Тичането беше изкупление за другия ѝ утринен ритуал: отбиването до пазара на „Феърфакс“ за понички и кафе. Отнасяше закуската си в колата, потегляше сред хълмовете на каньона Лоръл и спираше край оградената площадка пред училището „Уъндърланд“.

Докато ядеше шоколадовите си понички и пиеше димящото черно кафе, тя наблюдаваше децата, които играеха навън преди първия звънец. Очите ѝ бавно претърсваха площадката, докато не откриеха групата на момичетата в предучилищна възраст, обикновено събрани плътно около учителката си — жена, която изглеждаше много

внимателна и мила. Погледът на Каси обхождаше децата в търсене на едно и също лице. Момиченцето, което носеше яркожълта раничка с усмихнато личице и надпис „Приятен ден“. Каси не я изпускаше от очи чак до звънеца. Едва тогава смачкваше плика от поничките и запалваше двигателя, за да отиде при езерото и да изтощи тялото и ума си още преди да е започнал денят.

Лио ѝ се обади петнайсет дни след първия им разговор. Каси седеше в офиса заедно с Рей Моралес — преглеждаха данните за продажбите. Когато я потърсиха на първа линия, тя вдигна слушалката и без да се замисля, натисна бутона.

— Тук е Каси Блак, можете ли да изчакате малко?

— Естествено.

Веднага позна гласа и я полазиха тръпки. В гърдите ѝ се надигна силна възбуда.

— Добре ли си? — попита Моралес.

— Да. Но трябва да проведе този разговор.

— Давай.

— Искам да кажа сама. Въпросът е личен.

— Аха. Ясно.

Рей изглеждаше малко недоволен и може би дори ядосан. За него „личен въпрос“ навярно означаваше, че я търси ново гадже. Когато два дни преди това я бе поканил на вечеря, Каси внимателно отклони предложението. Шефът ѝ бе добър човек, но тя нито за миг не се беше съмнявала, че след като ѝ дава работа и ѝ осигурява прехвърляне от Невада в Калифорния, той ще поиска още нещо. И бе готова да плати цената, но се изненада, че му трябваше толкова много време. А сега вече беше закъснял. Каси очакваше Лио и нямаше намерение да усложнява положението с Рей. Ако всичко станеше според плана ѝ, щеше да му направи услуга, като не се обвързва с него. Когато ченгетата дойдеха да го разпитат, той нямаше да има какво да крие от тях.

Моралес ѝ каза, че ще е в офиса си, ако тя иска да довършат работата си. После излезе и без да го моли, затвори вратата. Тя се наведе над бюрото, за да погледне под вратата. Виждаше, че е застанал точно пред прага и навярно се надява да подслуша разговора.

— Рей?

Той не отговори, но Каси видя, че краката му се отдалечават. Тя натисна бутона.

— Ало?

— Какво става, да не би да ходи на пробна обиколка или нещо подобно?

— Извинявай.

— Е, имам нещо за теб.

Каси не каза нищо, но изпита усещането, че е застанала на ръба на скала. Беше време да се хвърли. Сега или никога.

— Само че не съм сигурен, че ще ти хареса — продължи Лио.

Тя мъчително преглътна.

— Защо?

— Ще поговорим, когато се видим.

— Кога и къде?

— Просто ела тук. Но побързай. Още тази вечер или утре рано сутринта. Работата трябва да се свърши до утре > вечер, иначе я губим.

— Добре, довечера след работа.

— И още нещо. Сега натискам бутона за запис на телефонния секретар. Знаеш, че те обичам, малката, но мина много време. Не се обиждай, това е просто обичайна процедура. Та така. Имаш ли връзки с органите на закона?

— Лио...

— Не споменавай името ми. Просто ми отговори на въпроса. Съжалявам, но трябва да взема тази предпазна мярка. Хората постоянно си въртят гадни номера.

— Не, Лио, нямам връзки. Ако исках да те прецакам, можех да го направя още преди да ме пратят в „Хай Дезърт“. Навремето всички ме караха да се съглася на сделка. Но аз отказах.

— Сигурен съм, че е така, и го оценявам. Не съм ли се грижил за теб, когато мога? Нали си спомняш оня частен детектив, когото искаше да наемеш — той ми струва пет бона.

— Грижил си се за мен, Лио. Няма да го забравя.

— Искане ми се да не забравяш да не ме наричаш по име.

— Извинявай.

— Добре, това е достатъчно. Край на записа. Можем да действваме. Засега чао. Вземи...

— Получи ли паспортите?

Пауза.

— Още не. Когато излизам следващия път, ще позвъня и ще проверя какво става.

— Добре, но ми трябват. Бързо.

— Ще предам. Чао. Вземи всички обичайни предпазни мерки.

Когато затвори, Каси погледна залепения на стената плакат — жена по оскъдни бикини, крачеща по огрян от слънце плаж. Точно извън обсега на вълните на пясъка зад нея бе надраскано: „ТАИТИ“.

— За онова място, където пустинята става океан — каза тя.

Каси шофираше на запад по „Сънсет“. Беше спуснала гюрука на поршето. Обичаше да усеща вибрациите на двигателя през седалката и да слуша дълбокото гърлено ръмжене на завоите. При Бевърли Глен зави на север по „Бокстър“ и се спусна в Долината по лъкатушещия каньон.

Лио Ренфроу живееше в Тарзана на север от Вентура Булевард, на пресечка на магистрала 101. Имаше малка къща, построена след войната, без конкретен архитектурен стил. Приличаше на всички други в квартала, точно както искаше Лио. Оцеляването му се дължеше на способността му да остава незабележим, да се слива със средата.

Тя подмина къщата, без да спира, после заобиколи по малките улички, като търсеше издайническите признаци за полицейско наблюдение: бусове с огледални стъкла, коли с повече от една антена, пикапи с ремаркета. Един от автомобилите привлече вниманието ѝ. Според надписа отстрани принадлежеше на водопроводна фирма. Беше паркиран на тротоара пред къща на пряката зад дома на Лио. Каси продължи напред, но след малко направи обратен завой, върна се и спря до тротоара на половин пряка от буса. После остана в поршето, загледана за някакви следи от живот вътре: движение зад стъклото или поклащане на каросерията. Не забеляза нищо, но продължи да наблюдава още десетина минути — докато от къщата не излезе мъж в син гащеризон. Мъжът отвори страничната врата, внимателно свали някаква тежка машина и я забута към къщата. Това задоволи Каси. Тя запали поршето, направи още едно кръгче около квартала и се върна при дома на Лио. Паркира на тротоара отпред и си напомни да не дразни вечната му параноична чувствителност. Знаеше всички правила и предпазни мерки, които той налагаше на двама им с Макс. Не залагай на черно преди акция, не яж пиле преди акция, никога не носи червена шапка и така нататък. Що се отнасяше до Каси, всичко това бяха пълни глупости.

До онази последна нощ в „Клеопатра“.

Когато стигна до входа, Каси вдигна поглед към гредите на покрива и видя, че старата камера все още е там. Зачуди се дали работи и получи отговор, когато Лио отвори преди да е почукала. Тя се усмихна.

— Още работи, а?

— Естествено. Там е вече, хм, осем години. Жената, дето я монтира, ми даде гаранция за цял живот и аз ѝ имах доверие. Нямаше по-добра от нея в бизнеса.

Той се усмихна.

— Как си, Каси? Хайде, влизай.

Лио Ренфроу бе четирийсетинагодишен, слаб и среден на ръст. Оредяващата му коса беше сива още когато се бяха запознали преди десет години. Макс му беше по-малък брат и той го беше отгледал след смъртта на майка им, катастрофирала с автомобил в пияно състояние. Лио не познаваше баща си, но и двамата познаваха бащата на Макс, който излежаваше двайсет и пет годишна присъда в щатския затвор на Невада за въоръжен грабеж.

Каси влезе и Лио я прегърна — за кратко, но силно. Това ѝ подеждаше успокоително: все едно че се прибираше вкъщи.

— Здравсти, малката — спокойно и нежно каза той.

— Здравей, Лио — отвърна тя и го погледна в очите. — Вече мога да те наричам по име, нали?

Лио се засмя и я поведе към кабинета си до басейна.

— Добре изглеждаш, Каси. Адски добре. Харесваш ми с къса коса. Да не ти е останала от „Хай Дезърт“?

И ѝ намигна.

— И ти изглеждаш добре, Лио. Изобщо не си се променил.

И двамата се усмихнаха. Не се бяха виждали от години, но той изглеждаше абсолютно същият. Може би с по-малко коса, но силно загорял и в отлична форма. Каси реши, че сигурно все още спазва йогисткия си режим и всяка сутрин плува.

В дневната трябваше да заобиколят дивана, кои знае защо поставен с лице към ъгъла на стаята, вместо към камината. Това я накара да се огледа. Всички мебели бяха разположени странно, сякаш камината, очевидния център на стаята, изобщо я нямаше.

— Напомни ми преди да си тръгна да си запиша телефонния номер на дизайнера ти — каза тя. — Що за стил е това, постмодерн

ли?

— Да бе, знам. Наскоро се опитах да подредя всичко съобразно Фен Шуй и това е най-доброто ми постижение. Засега.

— Фен какво?

— Китайското изкуство на хармоничното разположение. Фен Шуй.

— Аха.

Каси си спомни, че бе чела нещо за Фен Шуй — последния повик на модата във вилното строителство в Лос Анджелис сред космично просветлените.

— Къщата е обречена — рече Лио. — Ужасни вибрации от всички посоки. Чувствам се като Дик Ван Дайк^[1] — влизам през вратата и се препъвам в мебелите. Просто трябва да се преместя. Но вече отдавна живея тук, басейнът ми е на две крачки и съм свикнал с всичко. Не знам какво да правя.

Влязоха в кабинета. Бюрото се намираше в единия край близо до плъзгащи се стъклени врати, които водеха към басейна. Покрай отсрещната стена бяха наредени десетки кашони с шампанско. Каси замръзна. Онзи Лио Ренфроу от миналото, когото познаваше и за когото бе работила, никога не би допуснал в дома си крадени вещи. Той беше нормален човек. Е, редовно организираше обири, след което уреждаше продажбата на стоката, но почти никога не се доближаваше физически до нея, освен ако не ставаше дума за пари. Видът на шампанското в кабинета му я накара да се запита какво прави тук. Навярно след Макс нещата при Лио все пак се бяха променили. Тя стоеше на прага, сякаш се страхуваше да влезе вътре.

Лио мина зад бюрото си и я погледна.

— Какво има?

Каси посочи кашоните, които напълно скриваха стената. Бяха поне петдесетина.

— Никога не си държал в дома си крадена стока, Лио. Това не само е опасно, но и глупаво. Ти...

— Я спокойно. Всичко си е съвсем законно. Това е инвестиция.

— В какво?

— В бъдещето. Само гледай. Честванията на новото хилядолетие ще ликвидират всички запаси на шампанско. По целия скапан свят. Цената на останалото ще скочи до небето и аз ще изкляря страхотно.

Всеки проклет ресторант в града ще се влачи на колене при мен. Трябва да видиш какво е в гаража ми. Заредил съм се с петстотин кашона. Това прави шест хиляди бутилки. Удвоявам покупната цена и гушвам поне двеста бона. Искаш ли и ти да вложиш в това? Имам инвеститори.

Каси влезе в кабинета и погледна през стъклените врати към искрящата повърхност на басейна. Подводни прожектори го осветяваха отдолу и той сияеше в нощта като син неон.

— Не мога да си го позволя.

По дъното бавно се движеше автоматична почистваща машина. Чуваше се далечен автомобилен тътен. В нейния холивудски дом бе същото. Тя се зачуди за миг дали е съвпадение, че къщите и на двамата са толкова близо до магистралата. Или това бе типично за крадците. Да имат удобен път за бягство?

— След като свършим тая работа тук, вече ще можеш — отвърна Лио. — Хайде, седни.

Той седна, отвори средното чекмедже, извади очилата си за четене и си ги сложи. Върху бюрото лежеше кафява папка. Лио внезапно стана делови. Все едно че се готвеше да попълни данъчна декларация с клиент. Всъщност наистина беше учил счетоводство в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, докато не бе осъзнал, че иска да върти свои собствени пари, а не чужди.

Каси седна на кожения стол срещу него и вдигна очи към нанизите червени монети, които висяха от тавана точно над бюрото. Лио проследи погледа ѝ и махна с ръка към тях.

— Това е номерът.

— За какво?

— За Фен Шуй. Това са монети И-Чин. Компенсират липсата на хармония. Затова съм ги закачил тук. Работното ми място е най-важното в къщата.

Той посочи папката.

— Винаги си бил суеверен и параноик, Лио, но ми се струва, че окончателно си се чалнал.

— Не. Наистина вярвам. И действа. Звездите са друг въпрос. Преди да разработя нов план, вече се съветвам с тях.

— Не ми вдъхваш много увереност. С други думи, искаш благословия от астролог ли? Лио, не си ли...

— Не искам никаква благословия. Правя го сам. Виждаш ли?

Той се завъртя и посочи няколко книги, наредени в шкафа зад гърба му. Всички заглавия бяха астрологически. Едно от тях гласеше „Календар на странстванията“, друго — „Инвестиране в звездите“.

— Лио, преди често цитираше еврейските поговорки на дядо си, който казвал неща като „Никога не вдигай от земята стотинка, която е с езито надолу“.

— Все още вярвам в това. Вярвам във всичко. Важното е да вярваш. Не да се надяваш — да вярваш. Има разлика. Вярвам в тези неща и това ми помага да постигам каквото поискам.

Каси си помисли, че такава философия може да се роди единствено в Калифорния.

— Това му е хубавото — продължи Лио. — Осигурен съм отвсякъде. Добре е да имаш всички възможни гаранции, Кас. Така казваше Макс, спомняш ли си?

Тя мрачно кимна.

— Спомням си.

Последва продължително неловко мълчание, изпълнено с тъжни спомени. Каси се загледа в басейна. С Макс бяха плували тук една нощ, когато си мислеха, че Лио спи. После внезапно се включиха прожекторите, а двамата бяха голи.

Накрая отново погледна към Лио.

Той бе разтворил папката на бюрото си. Вътре имаше дебела половин сантиметър пачка стодоларови банкноти, както и жълта страница, откъсната от бележник и изписана с неразгадаеми бележки. Поредната предпазна мярка на Лио. Винаги шифроваше записките си на известен единствено на него език.

— Хм, с какво да започна? — запита сам себе си той.

— Например с това защо ми каза, че тази работа няма да ми хареса.

Лио се отпусна назад и се загледа в нея.

— Е — накрая рече тя. — Ще ми обясниш ли, или трябва да го прочета по звездите?

Той не обърна внимание на иронията ѝ.

— Ето условията. Отиваш в Лас Вегас, както вече те предупредих. Казаха ми, че ставало дума за много пари. Но сделката е предварително уговорена и...

— С кого?

— С едни хора. Не ти трябва да знаеш повече. Всеки има дял. Никой не познава останалите. Даже аз. Един от хората ни в момента наблюдава обекта и за мен той е само глас по телефона, който ми съобщава разни неща. Нямам представа кой е. Той също ме знае по телефона, но нищо повече. Чаткаш ли? Така е най-безопасно. Участниците имат различни части от една и съща мозайка. Само че никой не я вижда цялата.

— Ясно, Лио, но нямам предвид дребните риби. Ти знаеш кой организира удара, нали?

— Да. И преди съм имал работа с тях. Добри хора са. Всъщност те са инвеститорите.

Той посочи кашоните с шампанско.

— Добре — отвърна Каси. — Стига да гарантираш за тях. Какво друго няма да ми хареса?

— Какво друго ли? Най-вече, че мястото е „Клеопатра“.

— Боже Господи!

— Зная, зная.

Лио вдигна ръце, сякаш се предаваше. После отново се облегна назад, свали си очилата и захапа едната дръжка.

— И очакваш след онова, което се случи, да се върна не само в Лас Вегас, но и в „Клеопатра“, така ли?

— Да.

— Никога няма да стъпя там.

— Зная.

Тя се изправи и доближи лице на сантиметри от стъклената врата. Почистващата машина продължаваше да се движи. Назад-напред, назад-напред. Това ѝ напомняше за собствения ѝ живот.

Лио си сложи очилата и заговори със спокоен отмерен глас:

— Може ли да кажа нещо?

Без да поглежда към него, Каси му даде знак да продължи.

— Добре, нека ти припомня. Ти ме потърси, а не обратното. Ти ме помоли да ти намеря работа. Каза, че искаш нещо голямо, при това бързо. И да става дума за пари. Вярно ли съм схванал всичко?

Тя не каза нищо.

— Приемам мълчанието ти за съгласие. Е, Кас, това е работата.

Каси се завъртя към него.

— Но не съм ти казала, че...

Той вдигна ръка.

— Остави ме да довърша. Това е просто предложение. Ако се откажеш — няма проблем. Ще намеря някой друг. Но ти беше най-добрата в обирите. Истинска актриса. Даже Макс би го признал. Ученичката надмина учителя си. Така че когато онези хора дойдоха при мен и ми разказаха за удара, веднага се сетих за теб. Но виж сега, не те насилвам. Ще се появи нещо друго и тогава ще те повикам. Не знам кога ще е, но ти ще си първата в списъка ми. Винаги ще си първа, Каси. Винаги.

Тя бавно се върна при стола си и седна.

— Голям артист си, Лио. С тази реч искаш да ми кажеш, че трябва да приема, нали?

— Не съм казвал такова нещо.

— Няма и нужда. Ти си вярваш в своите звезди, монети И-Чин и всичко останало. Единственото, в което трябва да повярвам аз, е, че онова място, онази нощ... че там просто сме извадили лош късмет. Беше или заради нас, или заради мястото. Цели шест години си казвам, че не е заради нас, а заради мястото. А сега ти... искаш да се върна там.

Лио затвори папката и Каси видя как пачката с пари изчезва.

— Искам само да направиш така, както искаш ти. Но сега трябва да телефонирам на някои хора, Кас. Да намеря някой друг, защото ударът е заплануван за утре вечер. Обектът трябва да си замине в четвъртък сутрин.

Каси кимна и изпита ужасното усещане, че ако откаже тази работа, няма да има друга. Не знаеше дали ще е така, защото Лио ще загуби доверие в нея, или заради нещо друго. Просто предчувствие. За миг си представи сцената с плажа и вълните, които изтриваха надрасканите на пясъка букви. Те изчезнаха преди да успее да ги прочете, но тя знаеше какво пише. „Приеми работата.“

— Какъв ще е моят дял, ако се съглася? Той я погледна и се поколеба.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

Тя кимна. Лио отново отвори папката и измъкна жълтия лист изпод пачката. После заговори, като поглеждаше бележките си:

— Значи така, условията. За нас са първите сто бона плюс четирийсет процента от останалите. Според моите хора онзи тип имал около петстотин бона, всичко в брой. В куфарче. При успех нашият дял е двеста и шейсет хиляди. Разделям ги шейсет към четирийсет процента, повечето за теб. Получаваш над сто и петдесет бона. Не знам дали е достатъчно, за да изчезнеш, но е страхотно начало и хич не е зле за една нощ.

Той вдигна поглед към нея.

— И за тях не е зле. Двеста и четирийсет хиляди, без да си мръднат пръста.

— Не е точно така. Те са открили обекта. Това е най-важното. Освен това имат вътрешен човек, който ще ти помага.

Лио замълча за миг.

— Вече интересува ли те?

Каси се замисли.

— Не знаеш кога ще има друг удар, нали?

— Човек никога не знае. В момента няма нищо. Но честно казано, не бих разчитал на друг случай с толкова пари. Навярно ще можеш да ги събереш от два-три удара. Този е голям. Точно какъвто искаш.

Той се облегна назад, впери поглед в нея над очилата и зачака. Каси знаеше, че е изиграл ролята си както трябва. Не можеше да му откаже, разбираше го. Удар с потенциална печалба от над сто и петдесет хиляди долара не се появяваше всеки ден. Най-големият им успех с Макс бяха шейсетте хиляди долара, които откраднаха от секретаря на султана на Бруней. За тях това бяха жълти стотинки, но тогава празнуваха до зори в клуб „Ейсис енд ейтс“ в северен Вегас.

— Добре — каза тя. — Интересува ме. Хайде да поговорим.

[1] Дик Ван Дайк (р. 1925) — американски комик. — Б. пр. ↑

Лио се наведе над плота и заговори, без да поглежда нито записките си, нито Каси:

— Обектът се е регистрирал под името Диего Ернандес. Той е рекламен агент, живее в Хюстън. Играе бакара. Доколкото е известно, не лъже. Просто е добър. Прекарва по няколко дни във всяко казино и продължава в следващото. Така не измъква прекалено много пари от едно място и не привлича вниманието. Проследили са го от „Нугит“ до „Стардъст“ и сега в „Клеопатра“. Навсякъде е печелил.

Бяха в кухнята на Лио. Каси седеше до масата, а той стоеше до плота и мажеше филийки с фъстъчено масло, мед и банани. Това беше неговият специалитет — тайната се криеше в малиновия конфитюр и пълнозърнестия хляб.

— Всяка нощ прибира печалбата в брой и пази всичко в куфарчето си. Когато напуска сградата, го носи със себе си. Заключено за китката му. Не е с него само когато играе в казиното. Тогава го отнася на рецепцията, за да го приберат в сейфа, и когато отива да си легне, си го прибира. Има охрана винаги, когато го носи. Не поема никакви рискове.

— С други думи, може да се вземе само когато спи.

— Точно така.

Лио остави на масата две чинии с по две филийки. После отиде при хладилника и се върна с две бутилки кола и магнитна отварачка, която откачи от вратата. Седна и отвори бутилките, без да спира да говори.

— Възможно е в стаята си да прехвърля парите от куфарчето в сейфа в гардероба. Това не е сигурно, но трябва да го очакваме. Искаш ли чаша за колата?

— Не. Какъв е сейфът?

Лио погледна бележките си.

— „Халзи Икзекютив“ с пет бутона. Завинтен е за пода на гардероба под етажерката за дрехи. Не може да се мести. Трябва да влезеш в стаята и да го отвориш — докато обектът е там.

Каси кимна и си взе половин филийка. Лио ги бе на-рязал на триъгълници. Винаги правеше така и тя си спомняше, че когато веднъж нарязва сандвичите по дължина, той се ядоса.

— Страхотни са — с пълна уста каза Каси. — Забравила съм колко са вкусни, Лио. Спомням си, че ни правеше такива филийки с Макс, когато се връщахме нощем след Удар.

— Правех му ги още откакто беше шестгодишен. Любимите му. Винаги са му харесвали.

Споменаването на Макс изтри усмивката от устните ѝ. Тя отново стана делова.

— Бутоните на „Халзи“ са отпред. Мога да се справя с една камера — ако има време, и с две. Трябва да зная дали обектът си служи с дясната или с лявата ръка. Ще разбере, когато го видя на пода.

Каси говореше най-вече на себе си. Представяше си удара. После ѝ хрумна нов въпрос.

— Питал ли си твоя човек за боята?

Той кимна.

— Млекокафява. Стаята е била боядисана преди два месеца, но е за пушачи. Обектът пуши пури.

— Миризмата ще ни е от помощ.

Реши на сутринта преди да тръгне да купи кутия боя и малка пръскачка.

— Освен това ми казаха, че хъркал ужасно — прибави Лио. — Това улеснява нещата.

— Нищо не става лесно, Лио. Не и в Лас Вегас.

Това я накара да се замисли за „Клеопатра“. Обзе я мрачно предчувствие.

— Щом си заминава в четвъртък, защо не изчакаме да видим къде ще отиде и да нанесем удара там? Защо трябва да е в „Клеопатра“?

— Защото не знаем къде отива. Може да се върне направо в Тексас. Може да е напълнил куфарчето си и да се прибира къщи. А и в „Клеопатра“ имаме вътрешен човек. Кой знае дали ще извадим такъв късмет, ако се премести някъде другаде.

Каси кимна. Знаеше, че Лио е обмислил всичко. Очевидно беше решил, че това е единствената възможност.

— Четох, че продавали „Клеопатра“ — каза тя, просто за да се откъсне от мислите си.

— Да. Три хиляди стаи и половината от тях винаги свободни. Голям бял слон, това е този хотел. На седем години и вече се продава. Чух, че Стив Уин проявил интерес, но после се отказал. Явно нещо там трябва да е адски кофти. Знаеш, че щом той се докосне до нещо, го превръща в злато.

— Възможно е всичко да е заради лошата слава. Нали разбираш, заради Макс.

Лио поклати глава.

— Стара работа. Проблемът е, че са го построили през куп за грош. Сега всичко се разпада и никой не иска да го посещава. Има прекалено много други хотели на същата цена — „Беладжо“, „Вънишън“, „Мандалей“.

Говореше за места, които дори не бяха съществували при последното посещение на Каси в Лас Вегас. Тя изяде първата си филийка и след като отпи глътка студена кола от бутилката, незабавно захапа следващата. После продължи да излага плана, като говореше с пълна уста:

— Ако нещата не са се променили, в „Клеопатра“ използват магнитни карти. Това означава, че трябва да отида там утре рано, за да се заема с камериерката. Влизам в стаята, приготвям всичко и през нощта се връщам през вентилационната шахта — точно като миналия път.

Преглътна хапката си и я усети как тупва в стомаха ѝ.

— Обаче може да са променили вентилационната система, нали?

Лио я гледаше над очилата си и се усмихваше.

— Какво има?

— Не ме слушаш — отвърна той. — Казах ти, че наблюдателят е вътрешен човек. Забрави за шахтата. И за камериерката. Този път няма нужда от социално инженерство. На ВИП-рецепцията те очаква пълен пакет.

Лио се консултира с бележките си.

— Под името Турчело. Ще имаш всичко, каквото ти...

— Защо Турчело?

— Това си ти. На кой му пука защо? Просто ми дадоха това име. В пакета ще има всичко, каквото ти трябва. Ще влезеш през вратата,

защото ще имаш магнитна карта. Ще разполагаш и със съседна стая, за да можеш да наблюдаваш оттам. Ще получиш и пейджър. Включваш го и в момента, в който обектът започне да си събира парите, ще ти сигнализируют.

— Магнитната карта не е достатъчна. Ще трябва да се справя и с резето. Мина толкова много време, че не си спомням какъв модел е. Получил ли си...

— Чакай малко. Успокой се. Казах ти, всичко ми е известно. Това не е аматьорска работа.

Той погледна записките си.

— Резето е „Смитсън Къмършъл“. Същото като миналия път. Има ли някакъв проблем?

— Ще разбере едва когато стигна там. Както сам каза, построили са хотела през куп за грош. Не са монтирали всички части от резетата. Това им е спестило адски много пари. Въпросът е дали след онази нощ с Макс не са ги сменили?

— И какво, ако е така?

— Нещата се усложняват. Това означава, че ще трябва да демонтирам резето и да сваля половината чаркове.

— В стаята ли?

— Не. Ще се наложи да изляза и после пак да се върна. Ще взема резачка и ще я оставя в багажника. Но ще имам нужда от друго място, където да свърша работата. Междувременно обектът може да се качи в стаята си и край на историята.

— Защо не използваш другата стая?

Преди Каси да успее да отговори, че е прав, Лио отхвърли вероятността да са подменили резетата.

— Казах ти, не се тревожи за това. Хотелът губи пари още от момента, в който са го открили. Не биха сменили три хиляди резета само защото някакъв тип — който и без това повече няма да се появи — е отворил едно от тях. Остави това.

— Лесно ти е да говориш така. Ти ще си останеш тук. Лио не отговори на забележката, а извади от папката пачката с парите и я постави до чинията на Каси.

— Нашите партньори са сериозни хора. Знаят, че екипировката струва пари. Тук са десет бона. Използвай ги за камера и каквото друго ти трябва.

— Вече дадох близо деветстотин за основните неща.

— Чакай да те питам нещо. Наясно ли си с модерните камери? Ясно ли ти е какво ти трябва?

— Ще ида при моя човек в „Хутън“. Ако още е там. Мина много време.

— Да.

— Даже да го няма, не се безпокой. Поддържам форма и чета литературата. Ще се справя, Лио. Не се страхувай за това.

Той отново я погледна над очилата си.

— Тогава какво се е случило, Кас? Защо чака толкова дълго, за да ми се обадиш? Вече си мислех, че никога вече няма да те видя.

— Не зная, Лио. Отначало си мислех, че ще успея да заживея нов живот, нали разбираш?

Той кимна.

— Искала си да влезеш в правия път. Но не са ти позволили.

— Един ден всичко се промени.

— Е, добре дошла. Можем да те използваме на наша страна.

Лио се усмихна. Каси поклати глава.

— Това ще ми е за последен път. Сериозно. После ще изчезна.

Той кимна и сведе очи към жълтия лист с бележките си.

— Е, този удар би трябвало да ти позволи да направиш каквото искаш.

— Надявам се. Говори ли за паспортите?

— Да. Казаха ми, че са ги пратили. Довечера ще проверя кутията. Обичам да ходя късно, когато гишетото е затворено.

— Добре. Благодаря ти.

— Няма проблем. Искам да постигнеш целта си, Каси.

Тя взе парите и се изправи.

— Най-добре да се задействам, щом ударът ще е утре. Трябва да...

— Почакай. Има още нещо. Важно е.

Лио побутна чинията си настрани, макар че не бе изял втората си филийка, и извади от задния джоб на панталона си дебел бележник. Свали ластичето, което го придържаше, и го отвори на страница, отбелязана с розова лепенка. Каси видя, че е календар на текущия месец. Много от дните бяха запълнени с тайния шифър на Лио. Той

прокара пръст надолу и откри каквото търсеше. После заговори, без да вдига очи:

— Искам да ми изпълниш едно желание, докато си там.

— Какво?

— Първо ми обещавай, че ще го изпълниш.

— Няма да ти обещавам нищо преди да ми кажеш за какво се отнася.

— Добре, слушай. Каквото и да правиш, каквото и да се случи, не влизай в стаята на онзи тип между три и двацет и две и три и трийсет и осем в сряда срещу четвъртък през нощта. Става ли? Запиши си, ако мислиш, че ще забравиш.

На лицето ѝ се изписа смутена усмивка.

— За какво говориш?

— Тогава има странстваща луна.

— Странстваща луна?!

— Казвай ѝ още и „блудна“. Това е моят астрологически календар. Нали ти показах книгите в кабинета си.

— Ясно. И какво означава „странстваща луна“?

— Това е астрологическа ситуация. Виждаш ли, докато се придвижва от един дом на друг по съзвездията, понякога луната не е в нито един от тях. Това се нарича „странстваща луна“. И както казах, през онези... хм, шестнайсет минути в сряда срещу четвъртък през нощта има странстваща луна. От три и двацет и две до три и трийсет и осем.

Той затвори календара и го повдигна така, сякаш е нещо свещено.

— И какво от това?

— Блудната луна носи лош късмет, Кас. Тогава може да се случи всичко. Просто недей да влизаш в стаята през това време.

Изглеждаше съвсем искрен. Лио винаги искрено вярваше във всичко, в каквото решеше да повярва.

— Няма да е лесно — отвърна тя. — Зависи от това кога си легне обектът. Трябва да спи поне два часа, за да съм сигурна.

— Тогава влез след блудната луна. Не се майтапя, Кас. Знаеш ли, че Линкълн, Маккинли^[1] и Кенеди са положили президентска клетва в такива периоди? И тримата. И виж какво се е случило с тях. Клинтън

също, а след цялата оная гадост, на която го подложиха, все едно че са го убили.

Той сериозно кимна и отново повдигна календара, сякаш с него доказваше думите си. Горещата му убеденост трогна Каси. Навярно защото самата тя вече не вярваше в нищо.

— Истина е — продължи Лио. — Можеш да провериш за всяка дата.

Каси се приближи до масата и се пресегна към бележника, но после отдръпна ръка. Искаше ѝ се да попита нещо, но не знаеше дали иска да чуе отговора.

Лио прочете мислите ѝ и кимна.

— Да — рече той. — Проверих. Онази нощ преди шест години Макс също е имал блудна луна.

На вратата Лио ѝ пожела късмет и се сбогува. На стъпалата пред входа Каси се поколеба. Разговорът за блудната луна и Макс я изпълваше с мрачни предчувствия. Тя потръпна.

— Какво има?

— Спомняш ли си за Макс, Лио?

Той не отговори веднага. Прекрачи прага и погледна нагоре към нощното небе. Луната бе бледа и висеше като яйце.

— След два дни ще има пълнолуние.

Лио сведе очи към Каси.

— Не минава нито ден, без да си помисля за него. Нито ден.

Тя кимна.

— Много ми липсва, Лио.

— И на мен, Кас. Така че внимавай във Вегас. Не искам да те изгубя така.

[1] Уйлям Маккинли (1843–1901) — 25-тият президент на САЩ.
— Бел. пр. ↑

В сряда по обед, след като купи боя и другите ѝ необходими неща, Каси Блук вече пресичаше пустинята. Слънцето се отразяваше от сребристия метал на поршето, от настилката се издигаха горещи вълни. Макар че по магистралата нямаше много движение и че спокойно можеше да кара със сто и осемдесет километра, тя не си позволяваше да наруши ограничението на скоростта. И имаше основателна причина. С напускането на окръг Лос Анджелис Каси нарушаваше правилата на условното си освобождаване.

Още щом пресече границата, тя осъзна, че залага живота си. Всяка среща с органите на закона означаваше потенциалното ѝ връщане обратно в затвора. Условният ѝ срок беше пет години при присъда от седем до дванайсет години за непредумишлено убийство. Ако я заловяха, щяха да ѝ дадат най-малко още две, но можеше и да са повече.

Каси пусна компактдиска на Лусинда Уилямс и изслуша целия запис. Стереото рядко прескачаше по гладките магистралаи. Харесваше ѝ свободният дух на песните, усещането за копнеж и вечно търсене. Една от тях винаги я караше да плаче. Разказваше се за изгубен любим, който се върнал в Лейк Чарлз^[1], за да умре.

*„Ангел ли в ухото ти зашепна,
прегърна те и страха ти утеша
в онези мигове последни...“*

Надяваше се, че при Макс наистина се е спуснал ангел.

В три часа вече виждаше пред себе си силуетите на игралните комплекси и изпитваше познатата възбуда. Години наред бе смятала, че никога вече няма да види града, в който бе израснала. Беше се

примирила с това. Сега завръщането ѝ я изпълваше с болка и съжаление. Но не можеше и да не се удиви на духа на това място. Ако някога бяха създали нещо от нищо, това бе Лас Вегас.

Настъпилите по време на отсъствието ѝ промени ѝ се сториха удивителни. На всяка пряка се издигаше нов комплекс, ново свидетелство за алчност и безмерни богатства. Мина покрай гигантския „Ем Джи Ем Гранд“ и новия „Беладжо“. Когато стигна до „Клеопатра“, погледът ѝ незабавно бе привлечен от издигащите се един до друг небостъргачи „Тайгрис“ и „Юфрейтиз“. Очите ѝ се плъзнаха по огледалното стъкло на „Юфрейтиз“ и за миг се спряха на един от прозорците.

После се спуснаха към триъгълните очертания на стъкления атриум, който покриваше огромното казино двама етаж по-долу. Изгарящото слънце се отразяваше в стъклото. Комплексът беше отдалечен на близо сто метра от улицата и отбивката отвеждаше посетителите покрай поредица разположени на различни равнища искрящи басейни с фонтани. От водата се издигаха бели статуи на играещи деца — всички под благожелателния поглед на Клеопатра, седнала на трон в края на най-високия басейн. Зад нея имаше египетски мотиви, вписани в модерния дизайн на хотела и казиното.

Каси излезе на „Фламинго“ и се насочи към промишлените райони в западната част на града.

„Хутън Лайтинг & Съплайс“ се намираше в индустриален комплекс край издигнат на колони участък от магистралата. Фирмата бе създадена преди почти четири десетилетия, но през годините дейността ѝ значително се беше променила. Първоначално доставчик на осветително оборудване за казината, сега тя се занимаваше с електроника, но вече и като производител. „Хутън Лайтинг & Съплайс“ произвеждаше и продаваше голяма част от модерните средства за наблюдение, използвани в казината в Невада и в индианските резервати на запад.

Но служителите от фирмата и нейните клиенти нямаха представа, че в компанията има поне един човек, доставящ същата техника — на определена цена — на онези, които искаха да заобиколят инсталираните от нея в казината охранителни системи.

Каси остави поршето на оградения > заден паркинг и влезе през служебния вход. За миг застана неподвижна, докато очите ѝ се

приспособят към слабото осветление. Зад дългия щанд шестима души обслужваха клиенти или приемаха телефонни обаждания. Повечето държаха пред себе си разтворени фирмени каталози и записваха поръчките. Каси забеляза, че мястото почти не се е променило. На стената зад щанда бе написан същият лозунг, който си спомняше отпреди седем години:

ВЯРВАМЕ В ГОСПОД — ВСИЧКИ ДРУГИ СЛЕДИМ

Трябваша ѝ няколко секунди, за да открие Джърси Палц. Той разговаряше по телефона в отсрещния край на щанда. Сега носеше брада и косата му изглеждаше по-сива. Но все още я връзваше на опашка и на ухото му висеше старата сребърна обеца.

Палц затвори телефона в момента, в който Каси се приближи до него, но не вдигна поглед към нея, а продължи да записва нещо. Като четеше от обратната страна, тя разбра, че поръчката е от „Тропикана“.

— Е, Джърси — каза Каси, — толкова ли си зает, че не можеш да поздравиш една стара приятелка?

Палц довърши работата си и усмихнато вдигна очи. После усмивката му леко помръкна и изражението му показа, че я е познал.

— Каси Блук?

Тя кимна и се усмихна.

— Хей, момиче, мина толкова много време. Кога те... хм...

— Преди десет месеца. Просто не съм идвала насам. След „Хай Дезърт“ се преместих в Калифорния. Там ми харесва. Винаги е топло.

Палц кимна, но на лицето му се четеше колебание. Очевидно разбираше, че не е дошла, за да поднови старото приятелство — помежду им никога не бе имало нещо друго освен чисто делови отношения. Каси се огледа, за да се увери, че не ги чува никой, и се наведе над щанда, като опря лакти върху разтворения каталог и книгата за поръчки.

— Трябва ми пълен комплект поне с три камери, едната от които зелена.

Той пъхна молива, с който пишеше, зад ухото си, и поклати глава, без да я гледа в очите.

— Ще имам нужда също от очила за нощно виждане и проводникова лепенка — прибави тя. — По пътя се отбих в „Рейдио Шак“, но там вече не продават. Останалите инструменти нося със себе си.

— Хм, обаче има проблем — отвърна Палц.

— С кое, с очилата или с лепенката?

— Не, не това. Ние не... Искам да кажа, че просто вече не се занимавам с такива...

— Виж, Джърси. Не смяташ ли, че ако имах намерение да те прецакам, щях да го направя преди шест години, когато можех да имам някаква полза от това? Навремето спечели много пари от нас с Макс. Спомняш си го, нали?

Той неохотно кимна.

— Просто нещата в този град вече не са същите. Пресичаш границата и те пипват. Наистина те пипват.

Каси се изправи.

— Няма нужда да ме убеждаваш в това. Нито пък Макс.

— Съжалявам. Знам.

Палц отново кимна и отпусна длани върху щанда.

— Е, какво ще кажеш, Джърси? Имам пари и съм готова да се пораздвижа.

Тя небрежно свали раничката си и я отвори, за да му покаже пачката със стотачки от Лио. Знаеше, че в подземния свят доверието е едно, но видът на парите е съвсем друго.

— Трябва да знам дали ще ми помогнеш, защото иначе ще потърся някой друг.

Той кимна. Парите го бяха накарали да промени решението си.

— Виж сега — отвърна Палц, — може би ще успея да направя нещо за теб. За кога ти трябва?

— Веднага, Джърси. Тази вечер. Имам работа.

Той вдигна очи към нея. После се огледа, за да се увери, че не ги подслушват.

— Добре... Свършвам работа в пет. Какво ще кажеш да се видим в шест в „Ейсис енд ейтс“?

— Онази стара дупка още ли работи?

— А, да. Винаги.

— Тогава до шест.

Тя се завъртя, за да си тръгне, но Палц тихо подсвирна с уста и Каси се върна при щанда. Той свали молива от ухото си и надраска нещо в малък бележник. После откъсна листа и ѝ го подаде.

— Ще трябва да носиш това.

Каси го погледна. На него бе написано числото 8500.

Стори ѝ се много. Бе чела достатъчно за модерната техника, за да знае, че цената на нужната ѝ стока би трябвало да е около пет хиляди долара, което включваше и добра печалба за Палц. Преди да успее да каже нещо той очевидно прочете мислите ѝ.

— Виж — прошепна Джърси. — Ще трябва да платиш по-скъпо. Ако те хванат с камерите, веднага ще разберат откъде са. Това, че ти ги продавам, само по себе си не е незаконно, но може да ме обвинят в съучастничество. Тук подхвърлят такива обвинения като конфети. И отгоре на всичко ще си изгубя работата. Така че трябва да платиш повече, за да ме компенсираш. Както искаш-това е цената.

Каси съзнаваше, че е допуснала грешка, като му показва парите преди да са сключили сделката.

— Добре, съгласна съм — накрая отвърна тя.

— Тогава до шест.

— До шест.

[1] Град в югозападна Луизиана. — Бел. пр. ↑

До срещата с Джърси Каси имаше да убие два часа. Помисли си дали да не вземе пакета, който я очакваше на рецепцията в „Клеопатра“, но се отказа, защото оттам трябваше да иде до „Ейсис енд ейтс“ и после да се върне обратно. Това означаваше да мине два пъти под камерите в казиното. Не искаше да дава на охраната още две възможности да ѝ обърнат внимание.

Вместо това първо се отби в един козметичен салон на „Фламинго“ и накара маникюристката да изреже колкото може пониско ноктите ѝ. Не беше много модерно, но момичето, азиатка, навярно виетнамка, го направи, без да задава въпроси, и Каси я възнагради за това с щедър бакшиш.

После подкара на изток по „Фламинго“ към квартала, в който бе живяла до единайсетгодишната си възраст. По пътя от Лос Анджелис беше решила, че иска да го види за последен път.

Мина покрай заведението на „Севън-Илевън“, в което я водеше баща ѝ, и покрай автобусната спирка, на която слизаше след училище. Малката къща на родителите ѝ на Блуум Стрийт все още бе боядисана в розово, но през двете десетилетия бяха настъпили някои промени. Охладителят на покрива беше заменен с истински климатик. Гаражът се използваше за жилищно пространство и около задния двор имаше ограда, също като на всички други къщи на улицата. Каси се зачуди кой живее сега там и дали е същото семейство, купило я на търга след изтичането на ипотеката. Изпита желание да почука на вратата и да помоли да ѝ позволят да влезе за малко в някогашната си стая. Струваше ѝ се, че тъкмо там за последен път се е чувствала в пълна безопасност. Знаеше колко добре ще ѝ подейства отново да изпита това усещане. За миг си представи стаята на Джоди Шоу и плюшените кучета на лавицата над леглото, но бързо се върна към собствените си спомени.

Загледана в къщата, тя се замисли за онзи ден, в който се прибра от училище и завари майка си да плаче, докато мъж в униформа закачаше на входната врата обявата за търга. Той ѝ каза, че трябвало да

се вижда добре, но веднага щом си тръгна, майка ѝ я откъсна. После отведе Каси в колата, подкара шеметно към главната улица и спря едва когато качи двете странични колела на тротоара пред „Ривиера“. Като теглеше дъщеря си за ръка, тя откри мъжа си на една от масите за игра на дващсет и едно и хвърли в лицето му съобщението за търга. Баща ѝ носеше хавайска риза. Каси я помнеше. Беше на голи до кръста танцьорки, покрили гърдите си с ръце. Тогава майка ѝ го наруга, нарече го страхливец и други неща, докато служителите от охраната на казиното не я отведоха.

Не си спомняше всички думи, но живо си представяше сцената, видяна през детски очи. Баща ѝ просто седеше на стола си до масата и гледаше жената, която му крещеше, като че ли му е абсолютно непозната. На устните му играеше лека усмивка. И не каза нито дума.

Онази вечер той не се върна. Каси го видя само още веднъж — когато раздаваше картите на масата за дващсет и едно в „Троп“. Но той вече беше потънал дълбоко в алкохола и не я позна. А тя нямаше смелостта да му каже коя е.

Каси извърна поглед и отново си представи къщата на Лукаут Маунтин Роуд. Момиченцето на рисунката в стаята на Джоди Шоу плачеше, защото напускате дома си.

Знаеше точно как се е чувствало.

Автомобилният поток в северен Лас Вегас едва пълзеше и Каси стигна в „Ейсис енд ейтс“ с петнайсет минути закъснение. Преди да влезе, си сложи тъмната перука, която бе купила за огледа на Лукаут Маунтин Роуд. Като използваше огледалото, Каси я среса и почерни веждите си с молив. После прибави чифт очила с розови стъкла.

„Ейсис енд ейтс“ беше местен бар и допреди шест години тя често идваше тук. Повечето от посетителите си изкарваха прехраната в казината — законно или не — и спокойно можеха да я познаят дори след шестгодишно отсъствие. Каси дори си бе помислила да каже на Джърси Палц да избере друго място за срещата, но се съгласи с него, за да не го подплаши. Освен това трябваше да признае, че изпитва носталгия. Искаше да види дали старото ѝ свърталище се е променило.

След като за последен път се погледна в огледалото, тя слезе от поршето и влезе в заведението. Носеше раничката си през рамо. Видя на бара неколцина мъже — по униформите им можеше да разпознае в кое казино работят. Имаше и две жени с къси рокли и обувки на високи токчета, които бяха оставили пред себе си пейджърите и клетъчните си телефони — проститутки, очакващи да ги повикат на работа. Очевидно не им пукаше, че видът им ги издава. В „Ейсис енд ейтс“ на никого не му пукаше.

Видя Палц в кръгло сепаре в дъното на сумрачния бар. Беше се навел над чиния чили. Каси си спомняше, че това е единственото ястие в менюто, което редовните посетители смееха да си поръчат. Но след като в продължение на пет години трябваше да го яде всяка сряда в „Хай Дезърт“, тя не можеше да го понася. Каси отиде при сепарето и понечи да седне, но Палц възрази:

— Миличка, чакам една...

— Аз съм.

Той вдигна поглед и я позна.

— Не е ли раничко за карнавала на Вси светии, а?

— Дойде ми наум, че тук може да има хора, които си ме спомнят.

— Мамка му, нямаше те шест години. Във Вегас това е стара история. Знаеш ли, вече щях да се откажа да те чакам, но после си помислих, че те е нямало шест-седем години и не знаеш колко ужасни са станали уличните задръствания...

— Току-що научих. Смятах, че положението в Лос Анджелис е тежко, но тук...

— В сравнение с Вегас Лос Анджелис е като някакъв скапан аутобан. При всички тези нови сгради тук има нужда поне от още три магистрали.

На Каси не ѝ се приказваше за трафика или времето. Затова премина направо на въпроса.

— Донесе ли ми нещо?

— Първо най-важното.

Палц се премести до Каси, плъзна лявата си ръка под масата и започна да я претърсва. Тя се вцепени.

— Винаги ми се е искало да го направя — усмихнато рече Джърси. — Още откакто те видях за пръв път с Макс.

Дъхът му миришеше на чили и лук. Каси се извърна и се огледа.

— Губиш си времето. Не съм...

Тя млъкна, когато Палц понечи да опипа гърдите ѝ, и отблъсна ръката му.

— Добре, добре, просто напоследък трябва да си адски внимателен. Имаш ли осемдесет и пет пчелички в чантата си?

Каси погледна към бара, за да се увери, че никой не ги наблюдава. Всичко изглеждаше наред. Дори да забелязваха сериозния ѝ вид, хората сигурно смятаха, че е проститутка, която се пазари с клиент. Нищо особено. Даже опипването можеше да се смята за част от пазарлъка — в последно време човек трябваше да е сигурен в качеството и пола на стоката.

— Донесох каквото ми каза да донеса — отвърна тя. — Къде са камерите?

— В буса. Първо ми покажи каквото трябва и после ще се поразходим.

— Веднъж вече ти показах — възрази Каси. — Дръпни се.

Палц се върна на мястото си, напълни устата си с чили и отпи голяма глътка бира.

Каси отвори раничката си. Вътре беше неопреновият сак. Най-отгоре се виждаха парите. Стодоларови банкноти — или пчелички, както ги наричаха някои местни. Тази вегаска жаргонна дума датираше отпреди няколко години, когато хиляди фалшиви сто доларови чипове бяха наводнили подземния свят, отлични имитации на черно-жълтите чипове, използвани в „Сандс“. Фалшификатите бяха толкова качествени, че се наложи казиното да промени цвета и външния вид на чиповете си. „Сандс“ вече го нямаше, съсипан и заменен от „Беладжо“. Но жаргонът си оставаше.

Каси се увери, че Палц е видял парите, и затвори раничката си точно в момента, в който до масата им се приближи сервитьорката.

— Желасте ли нещо? — попита тя.

— Не, благодаря — отговори Джърси вместо Каси. — Само ще излезем за малко. После ще се върна и ще глътна още една бира, миличка.

Сервитьорката се отдалечи и той се усмихна. Думите му я бяха накарали да си помисли, че отиват да изпълнят сексуалната си сделка. Каси нямаше нищо против, защото това потвърждаваше прикритието ѝ. Но я под-разни, че Джърси нарича момичето „миличка“. Винаги се ядосваше, когато мъжете се обръщаха така към непознати жени. Тя сподави желанието си да му го каже и се изправи.

— Да вървим.

Излязоха и Палц я отведе при буса си, свали връзка ключове от колана си и отключи плъзгащата се врата. Двтомобилът бе паркиран така, че отворената врата да е само на няколко крачки от стената на заведението. Никой не можеше да погледне вътре, без да се приближи плътно до него. Каси разбираше, че това едновременно е добре и зле. Добре, ако Джърси имаше намерение да играе честно. Зле, ако се канеше да я обере. Никога не беше носила оръжие и се опита да си спомни дали той го знае.

Палц се качи в буса и ѝ даде знак да го последва. Предните седалки бяха отделени с шперплатова стена. Отзад имаше две пейки, разположени една срещу друга. По стените бяха закачени различни инструменти, други бяха поставени в два-сетлитрови кофи. Каси се поколеба пред отворената врата. В раницата си носеше близо десет хиляди долара и щеше да остане насаме с мъж, когото не бе виждала от шест години.

— Е, ще влезеш ли? Нямам на разположение цяла нощ, предполагам, ти също.

Джърси ѝ посочи един средно голям куфар на пода, после го взе, седна, постави го в скута си и отвори капака така, че Каси да види обезопасените в стиропор устройства.

Тя кимна и се качи в буса.

— Затвори вратата — каза Палц.

Каси се подчини, но без да откъсва очи от него.

— Да не се разтакаваме — рече тя. — Тук не ми харесва.

— Спокойно, няма да те ухапя.

— Не ме е страх, че ще ме ухапеш.

Каси погледна куфара отблизо. Частите от електронно оборудване за наблюдение бяха наредени в специални гнезда в стиропора, за да не мърдат при транспортиране. Повечето ѝ бяха познати от лични наблюдения или от списанията и каталозите за електроника. Вътре имаше миниатюрни камери, микровълнов предавател, приемник и още няколко неща. Както и очила за нощно виждане.

— Искаш ли да ти обяснявам всичко, или мислиш, че ще се справиш сама? — попита Джърси.

— По-добре ми обясни. Мина много време.

— Добре. Да започнем с камерите.

Той посочи горната половина на куфара, където имаше четири черни квадратчета.

— Тук имаш четири чипови камери — би трябвало да са достатъчни за всякаква работа. Не спомена за конкретен цвят, но...

— Не ми трябва конкретен цвят. Не ми трябва и аудиоверзка. Трябва ми ясен образ. За да мога да чета цифри.

— Точно това си помислих и аз. Камерите са черно-бели. Първите три са стандартен модел. Имам предвид стандарта на „Хутън“. В момента няма по-добра стока. Имат невероятна разделителна способност. Чист образ. Работят между четири и шест часа с електронна батерия. Това устройва ли те?

— Би трябвало.

Каси усети, че я изпълва възбуда. Беше се опитвала да върви в крак с развитието на техниката, но видът на самите уреди накара кръвта ѝ да запулсира в слепоочията ѝ.

— Добре, после идва зелената камера — продължи с обясненията си Палц. — В каталога ни е описана като „най-великата миникамера на всички времена“. С нея можеш да виждаш винаги, независимо дали осветлението е включено, или изключено. Понякога, когато лампите светят, инфрачервените камери не стават за нищо. Затова създадохме тази. Тя работи при всякаква светлина и можеш да виждаш ясно всичко — форми, сенки, движение. В зелено, както обикновено. Знаеш ли какво, тази нощ трябва да има пълнолуние. Ако...

— И блудна луна.

— Моля?

— Няма значение. Продължавай.

— Просто казвах, че е достатъчно, ако там, където снимаш, прониква лунна светлина.

— Звучи добре.

Каси трябваше да вижда само толкова, колкото да знае местоположението на обекта в тъмната стая. Зелената камера щеше да ѝ свърши работа.

— Добре, по-нататък. Можеш да поставиш всяка от четирите камери в някое от тези неща.

Той извади фалшив детектор за дим и ѝ го показа. В него имаше едва забележима дупчица. Гнездото за камерата от вътрешната страна бе направено така, че обективът да попада в дупката.

— Ако искаш да гледаш по от ниско...

Джърси взе фалшив електрически контакт. Камерата можеше да се инсталира зад него.

— Страхотно.

— Но е малко рисковано. Онзи, когото наблюдаваш, може да се опита да включи някакъв уред в контакта и хоп, открива скапаната камера в стаята си. Така че, ако го използваш, сложи го на място, където няма вероятност някой да поиска да включи компютъра или самобръсначката си.

— Ясно.

— Добре. После трябва да свържеш камерите с батериите ето така.

Палц постави мънички кръгли батерии в кутии, свързани с проводници с камерите.

— След като ги инсталираш, трябва да ги свържеш с предавателя. Предполагам, че разстоянието няма да е голямо, нали?

Каси кимна.

— Чудесно. Два и половина, три метра, най-много. Може и по-малко.

Той извади от куфара ролка лепенка, която приличаше на скоч.

— Проводникова лепенка. Преди използваше такава, нали?

— Да, към края... няколко пъти.

Джърси продължи с обясненията, без да обръща внимание на отговора ѝ.

— Това си е направо вълшебна лепенка. В нея има два проводника, един за видеото и един за заземяване. Свързваш с него камерата с предавателя. Само не забравяй, че колкото по-голямо е разстоянието помежду им, толкова по-лош е образът. А пък ти искаш да четеш цифри.

— Ясно.

По лицето на Палц се стичаше пот. Каси не мислеше, че в буса е толкова горещо. Той вдигна ръка и избърса челото си.

— Какво има?

— Нищо — отвърна Джърси и отново се наведе към куфара. — Просто тук е адски задушно. Ето го и предавателя.

Той извади от стиропора плоска квадратна кутия с големината на клетъчен телефон. От устройството стърчеше петнайсетсантиметрова антена.

— Сигналът се разпространява във всички посоки — няма значение как ще го поставиш. Само гледай да е близо до камерите. Обърни внимание, че не е замаскиран по никакъв начин. Тъй като не е камера, можеш да го скриеш навсякъде — под легло, в чекмедже, килер, няма значение. И той работи с батерия — трайността ѝ е горе-долу толкова, колкото тези за камерите. Всичко ли ти е ясно?

— Да.

— Та той значи предава образа на дистанционния ти приемник. Ей на това сладурче.

Палц извади от куфара най-големия уред. Приличаше на малък лаптоп. Или на кутия за обяд от бъдещето. Той отвори капака с екрана и разпъна антената му.

— Това е микровълнов приемник и записващо устройство. В зависимост от неблагоприятните условия, можеш да се отдалечиш до двеста метра от предавателя и пак да получаваш прилична картина.

— Какви неблагоприятни условия?

— Главно вода. И дървесен сок. Няма да работиш близо до гора, нали? Дърветата просто пращат сигнала в пръстта.

— В Лас Вегас има ли гори, Джърси?

— Поне аз не зная.

— Няма никакви гори. Няма и дървесен сок.

Поведението и нервността му започваха да я дразнят. Действаха ѝ заразително. Тъй като в задната част на буса нямаше прозорци, не знаеше дали когато отворят вратата, навън няма да ги причаква някой. Тази среща бе грешка.

— Ами басейн? — попита Палц.

Въпросът откъсна Каси от мислите ѝ. Басейнът в „Клеопатра“ бе на първия етаж.

— Няма басейн.

— Добре. Стомана, бетон, всичко това не е проблем. На закрито би трябвало да работи отлично.

Той започна да натиска бутоните на устройството. Екранът просветна. Джърси посочи един червен клавиш от дясната страна на миниатюрната клавиатура.

— Това е за запис. Можеш да записваш всичко или само да гледаш. Можеш да разделиш екрана на четири и едновременно да наблюдаваш картината от четирите камери.

Палц ѝ показва как става.

— Сега няма как да получим образ, защото камерите не са свързани. Но са заредени и готови за работа.

— Добре. Отлична стока, Джърси. Имаш ли да ми показваш още нещо? Време е да тръгвам.

— Това е всичко. Ако ми платиш уговореното, можеш да си вървиш по пътя, а пък аз — да се върна при чилито си. Само дето вече ще е изстинало.

Каси взе раничката в скута си.

— Сама ли ще действаш, Каси?

— Да — без да се замисля, отвърна тя и отвори чантата. В същия момент Палц блъсна капака на куфара и с другата си ръка насочи към

гърдите ѝ пистолет.

— Глупаво момиче — каза той.

— Виж, приятел, ще ти платя. Парите са тук. Какво ти става?

Джърси прехвърли оръжието в дясната си ръка и остави куфара на пода. После се пресегна към раницата ѝ.

— Ще взема всичките ти кинти. Да не си мислиш, че ще ти дам стоката и ще те оставя пак да се прецакаш, за да дойдат после и при мене? Нали си спомняш, че миналия път едва не ме спипаха. Идваха да душат в склада. Минаха почти две години преди пак да мога да си покажа носа навън. Така че тези пари ще са компенсация за всички сделки, които съм изпуснал.

Каси се опитваше да запази спокойствие, докато го чакаше да вземе парите. Без да позволи на нито един от мускулите си да потрепне, тя пое цялата си тежест с десния си крак и леко повдигна левия от земята. Палц седеше точно срещу нея. Коленете му бяха само на трийсетина сантиметра от нейните.

— И да ти кажа, няма да е зле да получи и едно духане за добавка. Да си взема малко от онова, което Макс пазеше само за себе си. Басирам се, че след пет години в кафеза си майсторка на свирките.

Той се ухили.

— Правиш грешка, Джърси. Тук съм сама, но работя за едни хора. Да не смяташ, че ей така съм се появила в града и съм си избрала случаен обект? Ако ме обереш, все едно че обираш тях. Няма да им хареса. Хайде да се договорим така. Ти взимаш парите, а аз взимам куфара и забравям за пистолета.

— Как пък не.

Но Каси видя, че изражението му вече не е толкова самоуверено.

— Нямахте те шест скапани години. Кой ще работи с теб след онуй, дето се случи с Макс? — каза той. — Не, дрънкаш празни приказки.

Без да откъсва поглед от нея, Палц бръкна в раничката, за да вземе парите. Разнесе се електронно изщракване и той нададе болезнен вик. Ръката му отскочи назад и в същия миг Каси заби дебелата подметка на обувката си в слабините му. Джърси се преви със силен стон и натисна спусъка на пистолета.

Разнесе се изстрел и Каси усети леко придърпване в перуката — куршумът прелетя през изкуствените ѝ къдрици. Гърмежът оглуши

лявото ѝ ухо и изгорелите газове опариха кожата на шията и лицето ѝ. Тя се хвърли върху Палц и стисна пистолета с две ръце. После дръпна оръжието към себе си и жестоко ухапа Палц по опакото на дланта. Той изкрещя и го пусна. Каси незабавно отскочи от него и насочи пистолета — бе ѝ достатъчен само един поглед, за да установи, че е деветмилиметров „Глок“ — към лицето му.

— Тъп скапаняк! — извика тя. — Да умреш ли искаш? Да умреш в тоя гаден бус?

Джърси се мъчеше да си поеме дъх и чакаше болката в тестисите му да заглъхне. Каси прокара длан по лицето си, за да провери дали няма кръв. Беше сигурна, че куршумът не я е улучил, но знаеше, че понякога човек изобщо не усеща раната.

Свали ръката си и я погледна. Нищо. Въпреки това високо изруга. Злополучният опит на Палц да я измами усложняваше всичко. Помъчи се да събере мислите си, но ухото ѝ пищеше и кожата на шията ѝ пламтеше от повърхностното изгаряне.

— Лягай на пода! — заповяда Каси. — Долу!

— Извинявай — изхленчи Джърси. — Страхувах се. Аз...

— Глупости! Просто лягай на пода. По очи. Веднага!

Палц бавно коленичи, после се отпусна на пода и простена:

— Какво ще правиш?

Каси се наведе и опря дулото на пистолета в тила му. После вдигна ударника и изщракването му накара раменете на Джърси да потръпнат.

— Какво ще кажеш, Джърси? Сега иска ли ти се да ти духам?

— О, Господи...

Тя се огледа, видя ролка изолирбанд и нареди на Палц да постави ръцете си на гърба. Той се подчини. Накрайникът на зашеметителя бе оставил върху ръката му следа от изгаряне. Тя уви лепенката около китките му, после повтори същото с глезените му.

— Надявам се, че си хапнал достатъчно чили, задник такъв. Ще мине доста време, докато ти се отвори нова възможност.

— Ще се напикая, Каси. Докато те чаках, изпих две бири.

— Не те спирам.

— О, Божичко! Каси, моля те, недей така.

Тя взе някакъв парцал, рязко се отпусна на колене върху гърба му и се наведе към ухото му.

— Имай предвид, че ти започна пръв, копеле. Сега ще ти задам един въпрос и най-добре да ми отговориш веднага. Иначе може да ти струва живота. Ясно ли ти е?

— Да.

— Когато отворя тази врата, навън ще ме чака ли някой?

— Не, няма такава нещo. Не съм искал да те оберa, Каси. Казах ти, просто се страхувах. Не ис...

Каси напъха парцала в отворената му уста.

— Да бе, да, страхувал си се. Зная, Джърси.

После залепи устните му с изолирбанд. Очите на Палц се разшириха.

— През носа, Джърси. Дишай през носа и всичко ще е наред.

Каси свали връзката с ключове от гайката на панталона му, после се изправи от него, взе раницата си и внимателно изключи зашеметителя. След това извади черния сак и започна да прехвърля вътре оборудването от куфара.

— Добре, ето какво ще направим — каза тя. — Взимаме буса ти и отиваме да си свърша работата. После ще те освободя и ще ти върна всичко обратно, за да не те е страх, че ще те пипнат. Даже може да ти подхвърля някоя и друга пчеличка за наем.

Палц се опита да възрази, но парцалът не му позволяваше да говори.

— Добре, радвам се, че си съгласен, Джърси. И най-добре да си кротуваш. Щото ако някой те открие в буса или ме пипнат вътре, ще се наложи да даваш адски много обяснения.

Когато премести всичко, Каси метна раничката през рамо и отвори вратата, готова да стреля с пистолета.

Нямаше никого. Каси изскочи навън, взе сака, после затвори и заключи вратата. Паркингът бе оживен, но изглежда, никой не обръщаше внимание на буса.

Тя отключи предната лява врата и я отвори. Преди да се качи, извади пълнителя на „Глока“ и го изпразни, като пускаше патроните на асфалта. Накрая изкара последния от затвора и метна пистолета и пълнителя върху плоския покрив на „Ейсис енд ейтс“.

Когато потегли, забеляза, че в радиото има дупка от куршума, изстрелян от Палц. Това ѝ напомни за изгарянето по шията и бузата ѝ.

Каси включи лампата и се погледна в огледалото. Кожата ѝ бе зачервена и подпухнала като опарена от коприва.

Погледна си часовника. Закъсняваше. Изключи лампата и подкара към обляната в неонова светлина главна улица, чието сияние се виждаше в далечината.

Ковъл Роуд беше успоредна на Лас Вегас Булевард. По нея лесно можеше да се стигне до гаражите зад големите комплекси, които гледаха към вечно оживената главна улица. Каси мина покрай „Ковъл Сютс“, жилищния блок, в който някога двамата с Макс наемаха апартамент, и влезе в многоетажния гараж, залепен за комплекса „Фламинго“. Гаражът на казиното заемаше централно положение. Човек никога не трябваше да оставя колата си при хотела, в който ще действа. Паркира буса на Джърси Палц на покрива, защото знаеше, че там има най-малко автомобили и няма голяма вероятност да открият завързания в задното отделение пътник. После се спусна по стълбището до галерията, която водеше към казиното.

С черната си раница през рамо и сака в ръка, Каси влезе през задната врата на „Фламинго“ и се насочи към главния вход. По пътя си купи пакет цигари в случай, че се наложи да задейства противопожарната аларма, и сувенирно тесте карти, с които да убие времето, докато чака обектът да заспи. Излезе, пресече Лас Вегас Булевард и извървя двете преки до „Клеопатра“.

Подвижна пътека отвеждаше комарджиите до входа на казиното. Направи ѝ впечатление, че няма лента за противоположната посока, която да ги отведе обратно, след като изгубят парите си.

По фасадата на комплекса бяха представени древноегипетски фигури, които играеха на карти и хвърляха зарове. Тя се зачуди дали изображенията се основават на действителни исторически паметници, но в същото време осъзна, че не е необходимо, защото нищо в Лас Вегас нямаше исторически аналог.

По-нататък по стените видя снимки на хората, спечелили големи суми от ротативките в „Клиос Клъб“. Докато гледаше победителите, застанали пред игралните автомати, Каси забеляза, че мнозина от тях се усмихват по начин, скриващ липсващите им зъби. Зачуди се дали някой от тях е използвал парите, за да плати на зъболекар. Повечето сигурно веднага ги бяха изгубили на ротативките.

Когато най-после стигна при казиното, трябваше да си пробие път през море от игрални автомати. Шумът едва не я оглуши. Сега се записваше всяка нейна крачка и тя държеше главата си леко сведена. Широката периферия на шапката скриваше челото ѝ. Носеше и слънчевите си очила. Главата ѝ под перуката се потеше, но тя знаеше, че ще изтекат часове преди да може да я свали.

Докато минаваше през залата за игра на карти и зарове, видя много мъже и няколко жени със сините униформени блейзъри на охраната. Изглежда, бяха заели позиция до всяка колона и в края на всеки ред маси. Тя последва табелите, упътващи към фойето. Междувременно погледна нагоре, но без да повдига лице.

Таванът над масите се издигаше в триетажен стъклен атриум. При откриването на комплекса преди седем години наричаха „Клеопатра“ „кристалната катедрала на казината“, с което загатваха за атриума и други архитектурни елементи, заети от една калифорнийска черква, често показвана по религиозните телевизионни предавания. Между стените под стъкления таван бяха монтирани железни стойки с лампи и камери. „Клеопатра“ се отличаваше от всички други казина във Вегас с това, че таванът на „катедралния“ участък от игралната зала пропускаше естествена светлина — слънчева, лунна или звездна. Камерите не бяха скрити. Другите казина залагаха на изкуственото осветление и инсталираха наблюдателната техника зад огледални стени и осветителни тела, макар нито един от играчите долу да не се съмняваше, че следят всяко негово действие, както и парите по масите.

Погледът на Каси се плъзна към напомнящия на амвон балкон, издигнат като две сключени ръце над оживеното пространство. Дланите образуваха чаша — наблюдателен пост, където стоеше мъж с грубо изсечено лице, вперил очи към хората долу. Имаше бяла коса и носеше тъмен костюм, а не син блейзър. Трябваше да е някой от шефовете, може би дори най-главният. Каси не можеше да не се запита дали същият човек не е бил там в онази последна нощ преди шест години.

Стигна във фойето и се насочи към ВИП-рецепцията. Нямаше други хора. Служителката, облечена в бяла туника с далечно египетски вид, ѝ се усмихна.

— Здравейте — каза Каси. — Би трябвало да има пакет за мен. Казвам се Турчело.

— Един момент.

Жената изчезна през вратата зад нея. Каси усети, че дишането ѝ се забавя, и в гърдите ѝ се надигна типичната за крадците параноя. Ако ѝ бяха устроили клопка, сега бе моментът да се появи охраната.

Но от вратата се появи същата служителка. Носеше голям кафяв плик с емблемата на „Клеопатра“: женски профил с тиара, над която се издигаше змия, и усмихнато ѝ го подаде.

— Много благодаря — рече тя.

— Не, аз ви благодаря — отвърна Каси.

Тя взе плика, без да го поглежда, и отиде в нишата с външните телефони. Наоколо нямаше други хора. Каси застана пред автомата в ъгъла, така че да не се вижда какво прави.

Разпечата пакета и изпразни съдържанието му върху мраморния плот под телефона. Вътре имаше черен пейджър с дигитален екран, електронна карта-ключ, снимка и лист, откъснат от рекламен бележник на „Клеопатра“. Каси само хвърли поглед на пейджъра и го закачи на колана си. После прибра картата в задния джоб на черните си дънки и прочете бележката. На нея пишеше:

„Юфрейтиз“

Неговата стая е 2014.

Твоята е 2015.

Върни плика с цялото му съдържание на ВИП-рецепцията.

Първият ред накара стомаха ѝ да се свие на топка. Тя опря глава на телефона. Познаваше „Юфрейтиз“. Мястото, където настъпи краят на мечтите и надеждите ѝ. Едно беше да дойде отново във Вегас, друго да се върне в „Клеопатра“. Но „Юфрейтиз“... Каси сподави порива си да избяга. Напомни си за всичко, което залагаше. Бе стигнала прекалено далеч, за да се откаже.

Бавно смачка бележката в юмрук и погледна снимката. На нея се виждаше маса за бакара, край която седеше само един играч: пълен мъж в костюм с голяма купчина чипове отпред. Диего Ернандес. В ъгъла бяха отбелязани датата и часът. Бяха го снимали този следобед,

очевидно с наблюдателна камера в казиното. Това показваше, че човекът на партньорите на Лио е по-вътрешен, отколкото смяташе тя.

Каси запечата образа на мъжа в паметта си, прибра снимката и смачканата бележка в плика, сгъна го на четири и го пхна в джобчето на раницата си. После тръгна обратно към казиното.

Без да вдига глава, тя проследи табелите, които я отведоха при масите за бакара. Заобиколи ги отдалече, отиде при перилата, които обграждаха залата, небрежно се облегна с гръб на тях и плъзна поглед наоколо. Никой не ѝ обръщаше внимание. Беше чиста. Каси бавно се завъртя, сякаш за пръв път забелязваше залата за бакара зад себе си, и застана така, че да може да гледа към нея.

Той все още бе там. Обектът. Диего Ернандес. Нисък пълен мъж с голямо шкембе, което не му позволяваше да се приближи плътно към масата. Носеше тъмен торбест костюм и вратовръзка. Каси забеляза, че играе почти без да се движи и постоянно следи масата, но без да помръдва глава. Пред него имаше няколко купчинки стодоларови чипове. Тя пресметна, че са поне десет хиляди долара.

Известно време наблюдава играта, като не откъсваше очи от Ернандес за повече от няколко секунди. Изведнъж той вдигна поглед към перилата. Каси бързо се извърна. Когато крадешком погледна към него, мъжът продължаваше задълбочено да играе.

Преди да отиде в „Юфрейтиз“, трябваше да научи още нещо за него. Тя се съсредоточи върху ръцете му. След по-малко от минута заключи, че е левак, защото носеше часовника си на дясната си китка. Вече знаеше всичко необходимо. Каси се отдръпна от перилата и се отдалечи с наведена глава.

За да стигне на двайсетия етаж, трябваше да вкара електронната карта в отвора на таблото на асансьора-предохранителна мярка, въведена след последното ѝ идване в хотела. Застанала близо до вратата, тя сподави инстинктивното си желание да погледне нагоре към светлинните цифри, защото смяташе, че някъде на тавана има камера. Наближаваше девет. Нуждаеше се най-малко от един час в стаята. Трябваше да побърза.

Когато излезе в коридора на двайсетия етаж, се огледа в двете посоки и реши, че има късмет. Никъде не се виждаше количка на

камериерка. Единственото нещо, което привлече вниманието ѝ, бе маса на колелца с бяла покривка, свещи и остатъци от вечеря, включително празна бутилка от шампанско, поставена с гърлото надолу в сребърна кофичка за лед.

Тръгна надясно към стая 2015, но отдалеч заобиколи вратата на номер 2001, като се притискаше към лявата стена на коридора. Внимаваше да не гледа натам, за да не събуди мъчителните спомени, и мислено се молеше тази нощ Макс да е с нея.

Вляво от вратите бяха монтирани стенни лампи, които хвърляха слаба светлина. Стаи 2014 и 2015 се намираха близо до аварийния изход в дъното и бяха точно една срещу друга. Това беше добре. В случай, че нещо се объркаше, можеше бързо да стигне до стълбището. Каси почука на вратата на 2014 и натисна светеция бутон вляво от касата. Отвътре се разнесе тих звън.

Както очакваше, никой не ѝ отговори. Тя извади картата от задния си джоб, огледа се още един път и отвори вратата.

Когато влезе, усети внезапния прилив на адреналин във вените си. Все едно че в нея течеше буйна река, достатъчно мощна, за да отнесе всичко по пътя си.

Затвори вратата с лакът и включи осветлението. После бързо застана на колене, свали си шапката и постави раницата пред себе си. Извади от предното джобче чифт латексови ръкавици и си ги сложи, като ги обтегна по пръстите и късо отрязаните си нокти.

Бързо развърза неопреновия сак с инструментите и провери дали има всичко необходимо. След това извади от раницата си фотоапарата, изправи се и започна да оглежда апартамента.

Беше голям, от онези, които даваха на гостите на казиното. Състоеше се от просторна дневна с двукрила врата, водеща към спалнята. Мебелите бяха плюшени. Каси знаеше, че ВИП-апартаментите в повечето хотели се ремонтират ежегодно, за да изглеждат нови и гостите да си мислят, че са от малцината, имащи привилегията да бъдат настанени там.

Във въздуха се носеше тежък мирис на пури — Ернандес й помагаше, без да го знае. Тя влезе в спалнята, защото имаше работа само там. Когато натисна ключа на лампата, видя голяма стая с огромно легло, скрин и малко писалище, както и висок до тавана телевизионен център. Забеляза, че камериерката вече е била тук — завивките на леглото бяха оправени и на възглавницата бяха оставени ментов бонбон и заявка за румсървиз за закуска, която гостът да окачи от външната стена на вратата.

Вдясно имаше ниша. Отворената врата водеше към банята. До нея бе гардеробът. Когато го отвори, автоматично се включи вътрешна лампа. Каси се наведе и разгледа завинтения за пода сейф, отчасти скрит под спортното сако и няколкото ризи, които Ернандес беше закачил вътре.

Каси снима дрехите с полароида, после приклезна и направи две снимки на чифт обувки и купчина мръсно бельо.

Върна се в стаята, остави проявяващите се снимки върху леглото и с останалите осем кадъра фотограмира спалнята.

След като внимателно документира всичко, чието разположение можеше да наруши, Каси отново отиде при гардероба, премести

дрехите настрани и огледа сейфа. Информацията от вътрешния човек на Лио се оказа точна. Беше „Халзи“ с петцифрена комбинация. На електронния екран пишеше „ЗАКЛЮЧЕНО“, но тя все пак провери. Наистина бе заключено.

Върна се в спалнята и плъзна поглед по стените и тавана. Единственият детектор за дим се намираше на стената над таблата на леглото. В толкова просторно помещение нямаше да е необичайно, ако детекторите бяха два. Тя избра място точно над входа на нишата. Оттам камерата щеше да ѝ осигури поглед към цялата стая и до гардероба нямаше да ѝ трябва много проводникова лепенка.

Решила къде да инсталира устройствата, тя продължи да разглежда апартамента и провери в чекмеджетата и по лавиците за оръжия или други средства за самозащита, които Ернандес можеше да носи. На един от рафтовете над мокрия бар в дневната откри евтина аларма, която се поставяше на бравата и издаваше оглушителен вой, ако се разместеше пъхнатата в касата пластина.

Тъй като сигналът беше прекалено висок обаче, повечето хора не включваха тези аларми. Разчитаха на червената лампичка, която показваше, че батерията е заредена. Каси разви едно от винчетата с отвертка и свали външната обвивка. Срязва проводниците с клещи, оголи краищата им, свърза ги и по този начин затвори електрическата верига, която иначе се затваряше при вкарването на пластината в касата.

Включи устройството и лампичката светна. Не прозвуча сигнал, въпреки че пластината не бе на мястото си. Каси го изключи и го остави обратно на лавицата.

После се върна в антрето и седна на пода. Извади от раницата си наколенките и ги завърза върху дънките си. След това коленичи и се хвана на работа. Взе бормашината, постави ѝ елемента за развиване и започна да сваля болтовете на резето. Самоделната неопренова звукоизолация заглушаваше шума. За да го чуе отвън, човек трябваше да долепи ухо до вратата.

Свали покривната плоскост на резето, захвапа миниатюрното си фенерче и насочи лъча към заключващия механизъм. С помощта на отвертка измъкна гумичката на оста, после с клещи свали самия механизъм и внимателно го разгледа.

Извади фенерчето от устата си и тихо подсвирна от облекчение. Лио имаше право. В механизма бяха монтирани само половината елементи. Макар да знаеха, че преди шест години са имали проблем с тях, управителите бяха решили да не сменят резетата в трите хиляди стаи на хотела. Това ѝ позволяваше да остане в стаята и да довърши инсталирането. Ако заключващият механизъм се беше оказал пълен, щеше да ѝ се наложи да го отнесе другаде — например в банята в отсрещната стая и да го разреже с ацетиленова горелка. И едва в този момент осъзна, че е извадила страхотен късмет, защото бе забравила горелката в багажника на поршето пред „Ейсис енд ейтс“.

Тя отново захвапа фенерчето, вкара отвертката в отвора и завъртя езичето четвърт оборот надясно. После върна оста на мястото ѝ и завъртя ключа. Езичето излизаше навън, но не достигаше до гнездото от другата страна на касата. Ернандес можеше да го разбере само ако застанеше на колене и погледнеше в пролуката, което не ѝ се струваше много вероятно.

Каси се изправи, провери през шпионката дали в коридора няма някой и отвори вратата. Езичето едва одраска касата, но все пак издаде тих звук. Тя бързо се върна при инструментите си, взе пилата за стомана и я прокара по мястото, където заяждаше езичето. Отново погледна в коридора, после за пореден път затвори и отвори вратата. Този път не се чу нищо.

Идваше ред на другата ключалка. Каси свали четирите болта, които я придържаха към касата, и смени бургията, за да разшири дупките. Накрая извади от чантата си тубичката лепило и залепи капака и разхлабените винтчета.

След това се отдръпна и погледна вратата. По нищо не личеше, че някой е пипал ключалките.

Първият етап от подготовката на апартамента бе завършен. Наближаваше девет и половина. Каси събра инструментите в сака и го отнесе заедно с другите чанти в спалнята. Взе проводниковата лепенка и зелената камера, която вкара в гнездото на фалшивия детектор за дим. Свърза я с батерията, затвори я, придърпа стола от бюрото, качи се отгоре и залепи устройството на трийсетина сантиметра под тавана над входа за нишата.

Свърза единия край на проводниковата лепенка с клемата и затвори капака на детектора. Прокара лепенката надолу по стената и

тавана на нишата към гардероба, където я опъна покрай вратата до пода зад сейфа.

После извади от чантата предавателя и го постави зад сейфа, където Ернандес едва ли щеше да погледне. Срязва лепенката, свързва я с предавателя и го включи. После взе приемника, включи го и проучи надписите, които Палц беше надраскал върху парчета лепенка. Натисна бутона, обозначен като „Зелена камера“, и на монитора се появи стаята и самата тя, седнала на пода. Образът беше чист и обхващаше почти цялата спалня. Най-важно бе леглото, което се виждаше изцяло. Каси се изправи, отиде при вратата и изключи лампата. През завесите проникваше само светлината на прожекторите навън.

Върна се и отново погледна зеленикавия екран. Очертанията на леглото едва се забелязваха. Качеството не отговаряше на твърденията на Палц, но щеше да ѝ свърши работа. Тя отново стана, отиде до прозореца и леко разтвори завесите, за да пропусне в спалнята още малко светлина.

Картината се изчисти. Каси се надяваше, че преди да си легне, Ернандес няма да дръпне плътно завесите.

Включи лампата и бързо се върна при гардероба. Трябваше да се погрижи по време на обира да може да го отвори без вътрешната лампичка автоматично да светне. Не можеше просто да отвърти крушката — Ернандес щеше да поиска да я сменят или още по-лошо, да заподозре нещо. А и имаше нужда от светлина за камерите, които възнамеряваше да инсталира в гардероба.

Двете врати се застъпваха. Дървена пластинка, закрепена за лявата врата, прихващаше летвата между двете. Това означаваше, че ако иска, може да отвори само лявата, но не и другата. Автоматичният ключ на лампата се намираще в рамката на лявата врата. Когато се откряваше съвсем леко, отгоре изскачаше бутонче и затваряше електрическата верига.

Каси отиде до бюрото, издърпа чекмеджето и потърси нещо за писане. Откри добре подострен молив, върна се при гардероба и отбеляза отвън мястото, на което се намираще бутонът.

После взе шпакличката, затвори вратите и пъкна плоския ръб на инструмента над резката. Натисна нагоре, откряна лявата врата и

отвори дясната. След това отново затвори лявата, издърпа шпаклата и се вмъкна в гардероба.

Успя да го направи, без вътрешната лампа да се включи. Но нямаше време да ликува. Отвори лявата врата и се наведе над сейфа, сякаш се канеше да го отвори. После погледна надясно и постави показалец на мястото, от където според нея най-добре щяха да се виждат клавишите. Отбеляза го с молива, върна се при инструментите и и взе фалшивия електрически контакт и трите камери.

Бързо постави едната в контакта, сложи ѝ батерията и след като я монтира с бормашината на обозначеното място, я свърза с предавателя.

Когато свърши, отиде при приемника, за да провери качеството на образа. Разположението и фокусът на камерата бяха отлични. Гледаше право към клавишите и — Каси ясно виждаше цифрите. Усети, че я изпълва възбуда. И в този момент пейджърът завибрира.

Каси затаи дъх и за миг се вцепени. После свали пейджъра от колана си и погледна дигиталния дисплей.

„Обменя чиповете и си тръгва.“

— Мамка му! — шепнешком изруга тя и пъкна пейджъра в раницата, вместо да го върне на колана си.

Това променяше всичко. Трябваше да се откаже от плана си да монтира втора камера на тавана на гардероба. Но Ернандес първо трябваше да мине през рецепция-та, за да си вземе куфарчето. Това ѝ оставяше време да свърши.

Тя извади от сака чантичката за колан, в която имаше малка аерозолна бутилка боя и дезодорант. Върна се в нишата и докато разклащаше боята, погледна тавана. После напръска проводниковата лепенка. Не беше точно като оригиналната боя на стената, но вършеше работа. След това бързо напръска с дезодорант целия апартамент.

Опакова вещите си в двете чанти, взе полароидните снимки от леглото и се върна при гардероба, за да подреди дрехите и обувките така, както ги бе оставил Ернандес, като внимаваше да не се допират до прясната боя.

Докато местеше закачалките, усети, че в джоба на спортното сако има нещо тежко и твърдо. Бръкна вътре и извади черен деветмилиметров пистолет „Смит & Уесън“. Провери пълнителя и

видя, че е пълен. Замисли се за миг, макар да знаеше, че няма време за губене. Да го остави ли, или да го вземе? Или пък трябваше да го изпразни? Имаше прекалено много възможности, за да стигне до верния отговор. И тогава си спомни думите на Макс за вълновия ефект.

„Не забравяй вълновия ефект. Ако промениш нещо в стаята, променяш цялата вселена на удара. Създаваш вълни.“

Вече знаеше отговора. Ако вземеше пистолета, обектът можеше да забележи и това щеше да означава край. Ако го изпразнеше — пак същото. Ако не предприемеше нищо, нямаше да има вълни, нямаше да промени вселената.

Тя върна оръжието в джоба на сакото и се отдръпна от гардероба, за да го сравни за последен път с полароидните снимки. Времето напредваше. Представи си как Ернандес взема куфарчето си и се качва с асансьора.

Грабна двете си чанти, прехвърли ги през рамо и излезе от спалнята. После се завъртя назад и се вцепени.

Бе оставила стола издърпай настрани от бюрото.

„Нямало вълни ли?“ — помисли си тя, докато припряно го връщаше на място. Пак се огледа и този път всичко ѝ се стори наред. Отиде в антрето, вдигна шапката си от пода, изключи лампата и погледна през шпионката. Не видя никого. Долепи ухо до вратата и се послуша. Не чу стъпки и други звуци. Сложи си шапката, отвори вратата и излезе.

Докато затваряше вратата, прозвуча сигналът, съобщаващ за пристигането на асансьора. Тя бързо извади електронната карта от задния си джоб и се запъти към стая 2015.

Отключи вратата и влезе. Беше успяла. Намираше се в безопасност — засега.

Коридорът продължаваше да е пуст. Каси застана до вратата в стая 2015 и доближи лявото си око до шпионката. Шапката ѝ се смъкна от главата ѝ и падна на пода зад нея. Чу гласове и за миг реши, че се е объркала, че това не е Ернандес, а семейна двойка, която се връща в стаята си.

Но после го видя. Едрата му фигура се появи в полезрението ѝ. Конвексните лещи на шпионката като че ли го правеха още по-дебел. Той леко се наведе, за да отвори вратата с електронната карта. В другата ѝ ръка носеше куфарчето. Точно зад него Каси зърна друг човек със син блейзър с емблемата на „Клеопатра“. Охраната. Тя се извърна и се притисна към касата, за да може да чува.

— Искате ли да проверя апартамента, господине?

— Не, всичко е наред. Благодаря ви.

— Тогава лека нощ, господине.

— Лека нощ.

Вратата отатък коридора се отвори. Каси отново погледна през шпионката. Човекът от охраната не се виждаше и Ернандес влизаше в стаята си. И изведнъж се обърна и подвикна:

— А, Мартин?

Дъхът ѝ секна. „Какво е забелязал, какво съм пропуснала?“ Опита се бързо да си припомни припряното си напускане на стая 2014, но не се сети за нищо. Сведе очи към двете чанти в краката си и започна мислено да прехвърля списъка с инструментите си, но в този момент Ернандес заговори и тя долепи ухо до вратата.

— За малко да забравя. Утре си заминавам. Би ли почакал малко? Искам да ти дам нещо за това, че през последните няколко дни се грижи за мен.

— Не е необходимо, господин Ернандес — чу се гласът на Мартин съвсем близо до стаята на Каси. — Просто благодарете на господин Грималди. Той се стреми всичките ни гости да се чувстват в безопасност и освен това политиката на хотела не позволява да приемам...

— Кой ще разбере? Винсънт Грималди няма да научи нищо, освен ако ти не му кажеш. Почакай малко.

Чу се звук от затваряне на врата и Каси се върна на шпионката. Служителят от охраната стоеше в коридора и оглеждаше, сякаш се страхуваше, че някой — навярно споменатият Винсънт Грималди — може да види, че взима бакшиш. После се завъртя и впери очи право в шпионката, през която го наблюдаваше Каси. Тя се вцепени. Ако се отместеше, Мартин можеше да забележи промяната в светлината и да разбере, че някой го гледа.

Вратата зад гърба му се отвори и на прага се появи Ернандес.

— Би ли влязъл вътре да провериш нещо? — каза той. — Има някаква миризма.

Каси още по-плътно притисна око към шпионката и сви ръце в юмруци. Мартин последва дебелия мъж в апартамента и остави вратата отворена.

Ернандес и Мартин се скриха наляво и след няколко секунди пресякоха полезрението ѝ на път за спалнята. Чу ги да разговарят и се долепи до касата, но не успя да разбере нищо. Върна се на шпионката и скоро Мартин отново се появи, следван от Ернандес. Когато се насочиха към вратата, думите им станаха по-ясни.

— Нали ароматизират стаите за пушачи — казваше човекът от охраната. — Използват доста силни препарати. Нали виждате, не можете да отворите прозорците. Така е във всички хотели в Лас Вегас. Има прекалено много самоубийци.

— Е, предполагам, че миризмата се е насложила. Тук съм вече трети ден. Изпуших вътре няколко пури.

Ернандес се засмя.

— Да, господине — отвърна Мартин. — Но ако ви е неприятно, ще проверя на рецепцията дали не могат да ви преместят в друг апартамент. Сигурен съм, че има свободни.

„Неееее!“ — мислено извика Каси. Но я спаси самият Ернандес.

— Не, няма нужда. Просто ще запаля една пура и ще видим коя миризма е по-силна.

Той пак се засмя и този път Мартин се присъедини към него.

— Добре, лека нощ, господине. Желая ви приятно пътуване утре.

— Разбира се, че ще е приятно. А, ето. Едва не забравих.

Ернандес протегна ръка и Мартин вдигна своята. Каси чу тракане на чипове. Трябваше да са много. През вратата ясно се разнесе благодарното възклицание на човека от охраната.

— Благодаря ви, господин Ернандес! Благодаря ви!

— Не, аз ти благодаря, Мартин. Пийни едно за мое здраве.

— С това ще пия много повече от едно!

Ернандес се засмя и затвори вратата, след като окачи на бравата табелката „НЕ ВЛИЗАЙТЕ“. Чу се превъртането на резето и металическото изщракване на втората ключалка. Тя спотаи дъх и няколко секунди остана неподвижна. Нищо не се случи. Работата ѝ с ключалките беше останала незабелязана.

Каси се завъртя, облегна се на вратата и бавно се плъзна на пода. После свали ципа на черната чанта и извади приемника. Вдигна капака, разпъна антената и натисна бутона за камерата, скрита под детектора за дим.

На екрана се появи спалнята. Образът не бе ясен, защото единствената светлина проникваше през тесния процеп между завесите.

Тя зачака.

Вратата се отвори и лампата светна. Ернандес влезе в стаята. Носеше куфарчето. Каси се наведе към екрана и видя, че е заключено за китката му с белезници. Това я накара да потръпне от възбуда. Човекът на Лио знаеше кого да избере.

Той пушеше пура и изпускате облаци дим към тавана, докато стоеше в средата на спалнята и се оглеждаше, но без да вдига очи към камерата. После мина под нея и влезе в нишата.

Каси превключи на камерата в гардероба и зачака. Екранът не беше съвсем тъмен. Светлината от стаята се процеждаше през процепите. След миг видя краката му и вратата се отвори. Тя натисна бутона за запис в случай, че Ернандес набере комбинацията на сейфа.

Но той не го направи. Очевидно ровеше в дрехите си. После се отдръпна. Каси си помисли за пистолета. Бе убедена, че го е върнала точно на мястото му в джоба на сакото.

Отново включи камерата в спалнята и зърна Ернандес, който излизаше през вратата към дневната. Съжаляваше, че не е инсталирала камера и там, но тогава нямаше да има време да монтира абсолютно необходимите ѝ камери в спалнята и гардероба.

Каси бързо се изправи и отнесе приемника на масата, на която бяха оставени туристически списания, хотелска информация, формуляри за румсървиз, бележник с молив и бутилка шардоне. Тя отмести всичко настрани, за да си отвори място за работа.

Отново погледна екрана и видя, че Ернандес се е върнал в спалнята. Бе оставил куфарчето си на леглото и отключваше белезниците. После взе ментовия бонбон от възглавницата, изяде го на една хапка, отново лапна пурата си и се насочи към нишата. По пътя бръкна във вътрешните джобове на сакото си и извади дебели пачки пари.

Каси превключи на камерата в гардероба и натисна бутона за запис. Сега. Всичко, което беше направила, водеше към този момент.

Лампата в гардероба светна и в кадър се появи първо лявата ръка на Ернандес, последвана от част от горната половина на тялото му. Пръстите му започнаха да набират комбинацията. Но преди да свърши, той се опря на сейфа с дясната си ръка, която скри бутоните от обектива.

Искаше ѝ се да извика „МАМКА МУ, НЕ!“, но бързо сподави порива си и притисна юмрук към устата си.

Ернандес отвори вратичката, застана на едно коляно, бръкна вътре, извади дебела пет сантиметра пачка и я постави върху сейфа. После прибави към нея онази от джоба си. От страничните му джобове се появиха още две. Той събра всички пари в една пачка, която едва можеше да държи в ръка, и я претегли. Каси не виждаше лицето му, но знаеше, че се усмихва.

Ернандес прибра парите в сейфа и го заключи, изправи се и затвори гардероба. Лампата угасна.

Тя се замисли за куфарчето. Изглеждаше ѝ прекалено голямо, за да се побере в сейфа. Но защо обектът не беше извадил парите, които трябваше да са в него?

Превключи на камерата в спалнята, но Ернандес го нямаше. Куфарчето лежеше на леглото. Въпросите около него обаче не задържаха вниманието ѝ за дълго. Трябваше да реши нещо по-важно. Тя върна записа от гардероба и го пусна, като взе бележника и молива и натисна бутона за забавен кадър в момента, в който ръката на Ернандес се появи на екрана.

— Хайде, миличък.

Първите три цифри се виждаха ясно — 4-3-5, — но после дясната ръка на обекта закри клавиатурата. Каси изгледа записа още един път. Същият резултат. Липсваха ѝ последните две цифри от комбинацията.

— Копеле!

Тя се изправи и отиде при прозореца. Разтвори завесите и погледна навън към тъмния силует на планината, далеч от неоновия град. Луната сияеше в небето.

Знаеше, че не може да влезе в стаята само с три цифри. Сейфовете „Халзи“ имаха вградени устройства за сигурност и след три последователни погрешни комбинации заключващият механизъм блокираше. Можеше да се отключи единствено с електронно устройство, което обикновено се пазеше в сейфа на мениджъра.

Оставаше само една възможност. Пожар.

Каси следеше приемника и чакаше. Алармата кънтеше в коридора и се носеше мирис на дим. Но Ернандес лежеше напълно облечен на леглото и като че ли нямаше намерение да напуска стаята си. Гледаше телевизия, но ъгълът на скритата под детектора камера не позволяваше на Каси да види екрана.

Тя набра номера на стаята му. Ернандес лениво протегна ръка към телефона на нощното шкафче.

— Да?

— Господин Ернандес, тук е охраната. Имаме сигнал за дим на вашия етаж. Налага се незабавно да се евакуирате.

— Пожар ли? Всъщност да, чух алармата.

Той рязко седна на леглото.

— Още не сме сигурни, господине. Нашите хора тръгнаха натам. Но други гости съобщават за дим на двайсетия етаж. Моля ви, господине, вземете ценните си вещи и се евакуирайте по аварийното стълбище, докато разберем какво става.

— Добре.

Ернандес скочи от леглото и Каси се изненада от подвижността и бързината му. Докато обектът се обуваше, тя превключи на камерата в гардероба и натисна бутона за запис. После зачака.

След секунди вратата се отвори. Вместо само да се наведе, Ернандес коленичи пред сейфа и набра комбинацията, без да я скрива от обектива. Каси видя, че последната цифра е 2, и я записа в бележника.

Докато мъжът вадеше парите от сейфа и ги тъпчеше в джобовете си, тя възбудено въздъхна, върна записа и го изгледа на забавен кадър.

Този път беше успяла.

4-3-5-1-2

Нямаше време да се радва. Тя върна на камерата от стаята. Ернандес стоеше до бюрото и заключваше куфарчето за китката си.

Каси вдигна слушалката и набра номера му. Той незабавно отговори.

— Да?

— Пак е охраната, господин Ернандес. Изолирахме проблема. Вече няма опасност. Не се налага да се евакуирате.

— Какво имаше?

— Според нас някой е оставил незагасена цигара върху количка за румсървиз близо до детектор за дим. Тя е задействала алармата.

— Е, вече можете ли да я изключите?

— Работим по въпроса, господине. Извинявайте за без...

— Винсънт ли ви каза да ми телефонирате?

За миг Каси се смути.

— Моля?

— Винсънт Грималди.

— Хм, не, господине. Просто изпълнявахме стандартната процедура. Лека нощ, господине. — И затвори.

За втори път през последния половин час ставаше дума за Винсънт Грималди. Каси бе убедена, че е чувала това име, но не можеше да се сети къде. Докато мислеше за това, алармата навън най-после изключи.

Тя отиде до вратата и се заслуша. От отсрещния край на коридора се чуваха мъжки гласове. Не можеше да разбере какво казват, но предположи, че са открили цигарата, оставена да гори върху количка за румсървиз под детектор за дим.

Сега само трябваше да изчака докато Ернандес заспи.

Каси превключи на камерата в спалнята и видя, че се е съблякъл по боксерки и тениска, лежи на леглото и гледа телевизия. Единствената светлина в стаята идваше от екрана. Наближаваше полунощ. Тя се замисли за името, споменато от Ернандес и човека от охраната. Винсънт Грималди. Напомняше ѝ нещо, но не се сещаше какво точно.

Каси вдигна слушалката, набра номера на хотелската централа и помоли да я свържат с Винсънт Грималди. Секунди по-късно ѝ отговориха.

— Охрана — разнесе се мъжки глас. — Кабинетът на господин Грималди.

— О — отвърна тя, — явно съм сбъркала номера. Искан да проверя дали мога да получа кредит в казиното. Господин Грималди ли се занимава с това?

Човекът от отсрещния край се засмя.

— Е, може да се каже, че той командва всичко, но не се занимава с такива въпроси. Господин Грималди е директор на казиното, госпожо. Просто трябва да слезете долу и да поискате кредит в голямата каса до Сфинкса. Там ще ви обслужат.

— Ясно. Благодаря ви.

Тя затвори. Вече си спомняше кой е Винсънт Грималди. След последния удар на Макс преди шест години името му се цитираше във всички вестници. Той беше част от прикритието.

Навремето Грималди ръководеше охраната на казиното в „Клеопатра“. Очевидно оттогава се бе издигнал до директор. Навярно му беше помогнало случилото се с Макс.

Споменаването му от Ернандес не ѝ се струваше необичайно. Изглеждаше естествено богат гост на казиното да познава директора. Каси се опита да не мисли за едно време, но събудените от това име спомени продължаваха да я измъчват.

Трябваше да се разсее. Тя свали приемника на пода до стола, отвори предното джобче на раницата си и взе колодата карти. Извади джокерите, върна ги в кутията и я остави настрана.

Започна старото си упражнение за загряване — сечеше колодата с една ръка, после разбъркваше. Разбъркване-то не ѝ вървеше заради латексовите ръкавици и няколко карти паднаха на пода. Каси свали ръкавиците и се зае да раздава карти за игра на двацет и едно на петима въображаеми играчи.

В процеса на играта следеше кой печели. След четирийсет и пет минути водеше тя. Както винаги, никой не можеше да победи казиното.

От време на време поглеждаше към приемника. В един часа екранът на телевизора все още осветяваше стаята, но Ернандес лежеше под завивките с извърнато настрана лице. Каси забеляза, че сиянието на екрана е постоянно. Нямаше премигване от сменящи се картини. Обектът спеше и филмът, който гледаше, беше свършил.

Тя си погледна часовника. Към 02:45 Ернандес трябваше да спи най-дълбокия си сън. Тя щеше да влезе в три. Това ѝ оставяше

достатъчно време да свърши преди да започне странстващата луна на Лео.

Каси прибра картите в кутията и я сложи в чантата си. Реши да направи нещо, което щеше да я изложи на излишен риск, нещо, което Макс никога не би си позволил. Но чувстваше, че трябва да го направи. И заради него, и заради себе си.

Тя пресече все още оживеното казино и се запъти към бара до фойайето на хотела. Тук също имаше доста хора, но на масата, която искаше, не седеше никой. Каси седна и погледна към игралната зала, но без да я вижда. Спомняше си за тях двамата с Макс, за това как „Сън“ и „Ривю Джърнъл“ ги бяха нарекли „крадци на богати комарджии“, а ласвегаската Асоциация на казината беше обявила награда за арестуването и осъждането им. Спомняше си, че след известно време дори не ставаше дума за парите, а за възбудата, която караше кръвта ѝ да кипва. Спомняше си как след успешен удар се любеха цяла нощ.

— Какво ще обичате?

Каси вдигна поглед към сервитьорката.

— Кола с черешка и чаша бира.

Сервитьорката постави на кръглата маса две салфетки, едната пред Каси, другата от отсрещната страна. После уморено се усмихна.

— Очаквате ли някого, или бирата е, за да отблъсква натрапниците?

Каси отвърна на усмивката ѝ и кимна.

— Просто тази нощ искам да остана сама.

— Не ви обвинявам. Адски е претъпкано. Сигурно е заради луната.

Каси вдигна очи към нея.

— Заради луната ли?

— Нали е пълнолуние. Луната е по-ярка от неоните. Пълнолунието винаги изнервя Лас Вегас. Отдавна съм тук и го знам.

Сервитьорката кимна, сякаш за да пресече всякакъв спор по въпроса, и се отдалечи. Каси се опита да не обръща внимание на думите ѝ и отново да се върне към онази нощ преди шест години, когато седеше на същото място в същия бар. Но колкото и да се мъчеше да си представи красивото лице на Макс, можеше да мисли само за онова, което бе последвало. Все още се чудеше как миг на

огромна радост може да събужда в нея толкова много мъка, ужас и угризения.

От спомените ѝ я откъсна сервитьорката, която остави чашите върху салфетките. Каси погледна сметката. Дължеше четири долара. Тя извади от джоба си десетачка и я хвърли върху масата.

Мехурчетата в бирата се издигаха нагоре и образуваха дебела пяна. Това ѝ напомни за пяната по мустаците на Макс онази нощ. Дълбоко в себе си знаеше, че онова, което ще направи, е най-вече заради него. Струваше ѝ се, че по този начин ще облекчи вината си, че ще изкупи стореното. Разбираше, че тази мисъл е безумна, но нещо я караше да вярва, че ако всичко мине добре, ще може да се върне във времето и да поправи злото, макар и само за миг.

Тя взе чашата си и провери дали някой не я наблюдава. Зърна жена, която гледаше към нея, но в следващия момент осъзна, че това е собственото ѝ отражение в огледалната стена на бара. Заради перуката, шапката и очилата не бе успяла да се познае веднага.

Каси бързо извърна очи, вдигна колата си, протегна се над масата и лекичко чукна чашата на Макс.

— За края — тихо каза тя. — За онова място, където пустинята става океан.

Отпи и усети слабия вкус на череша. После остави чашата си, изправи се и се насочи към асансьорите.

Беше изпълнила ритуала. Не погледна назад.

В 03:05 часа Каси Блак отвори вратата на стая 2015, огледа се и изнесе стола в коридора. Маскировката ѝ я нямаше. Носеше черни дънки и тясна черна тениска без ръкави. На колана ѝ висеше чантичката с инструментите, които щяха да ѝ трябват. Тя постави стола под стенния абажур до вратата на стая 2014, стъпи на него, облиза облечените си в ръкавица пръсти, протегна ръка и развъртя електрическата крушка, докато не угасна. После повтори същото с крушката до собствената си стая. Върна стола на мястото му до бюрото и отново излезе в коридора. Носеше празна черна калъфка за възглавница. Очилата за нощно виждане висяха на шията ѝ.

Притвори вратата и се приближи до стаята на Ернандес. Свали табелката „НЕ ВЛИЗАЙТЕ“ и я остави на пода. Взе електронната карта, погледна си часовника и я пхна в четящото устройство. Малката зелена лампичка светна. Каси безшумно завъртя бравата и я натисна.

Разнесе се тихо изщракване и вратата се отвори. В същия момент на земята изтрака електронната аларма на Ернандес. Каси се шмугна вътре и внимателно затвори вратата зад себе си. За миг остана неподвижна, докато очите ѝ се приспособят към тъмнината. Усети прилива на адреналин в кръвта си. Беше минало много време, но си спомняше това чувство. Сякаш нежна длан я милваше по гърба. Внезапно фините руси косъмчета по ръцете ѝ като че ли се наелектризираха.

Каси влезе в дневната и се огледа. Както очакваше, там нямаше никого, затова насочи вниманието си към двукрилата врата на спалнята. Едното крило бе оставено отворено и отвътре се носеше силно, тежко хъркане. Лио отново имаше право.

Тя пристъпи в синкавото сияние на спалнята. След края на филма, който Ернандес беше гледал, телевизионният екран хвърляше в стаята синя светлина, достатъчна, за да не се налага да използва очилата за нощно виждане.

Гърдите на Ернандес бавно се надигаха и спускаха. Хъркаше високо и гърлено. Каси се зачуди дали е женен и дали съпругата му може да спи в една стая с него.

Цифрите на будилника върху нощното шкафче светеха в червено. Имаше достатъчно време. До него бяха часовникът и портфейлът на Ернандес — и пистолетът. Явно го бе извадил от сакото си, за да му е подръка. Тя заобиколи леглото и се приближи до шкафчето. Мъжът изпъшка и се размърда. Каси замръзна.

Ернандес повдигна глава и я отпусна, отвори уста и я затвори, после се отпусна по гръб, завит до шията. Пружините протестираха под изместването на тежестта му, докато той най-после не се настани удобно и не престана да се движи.

Останала дълго време неподвижна, тя направи последните три крачки до нощното шкафче и протегна ръка към пистолета. Бавно разтвори калъфката и прибра оръжието вътре. Последва го портфейлът. Накрая взе часовника, като внимаваше верижката да не изтрака. Прокара палец по гладкия метал, но не усети печата на „Ролекс“. Часовникът беше менте. Каси безшумно го остави на мястото му и бавно отстъпи от леглото.

Издърпа стола от бюрото, постави го под детектора за дим и предпазливо се качи. Отвори капака и с малки клещи срязва проводниковата лепенка. После внимателно върна капака на мястото му и свали устройството от стената. При отлепването то издаде тих звук. Каси се обърна и погледна към леглото. Ернандес не помръдваше.

Тя стъпи на пода и едва не извика при вида на отражението си в голямото огледало на гърба на вратата — за миг си помисли, че в стаята е влязъл някой. Прибра детектора в калъфката и върна стола до бюрото. Обърна се с гръб към леглото, вдигна ръка към гърдите си и натисна бутона за лампичката на часовника си. Беше 03:11 Оставаха й само гардеробът и сейфът.

Извади шпаклата от чантичката на колана си, откри знака, който бе отбелязала на вратата на гардероба, и пъкна шпаклата в пролуката. Като следваше същите действия като по-рано, тя отвори вратата, без да позволи да се включи автоматичната лампа. Вътре внимателно и безшумно премести дрехите на Ернандес настрани, качи се върху

сейфа, протегна ръка към електрическата крушка, отвъртя я и я остави на лавицата.

Приклепна на пода и с помощта на отвертка свали фалшивия контакт с втората камера. После отлепи и лепенката. Накрая идваше ред на предавателя. Тя бръкна зад сейфа, хвана го за антената, извади го, преряза проводниците и го прибра в калъфката.

Сега сейфът. Каси дълбоко си пое дъх и бавно набра комбинацията 4-3-5-1-2. Вратичката се отвори с тих звук като капак на кутия с нови топки за тенис. Тя замръзна и зачака, долепила лявото си ухо до вратата на гардероба. Ернандес продължаваше да хърка.

Каси отвори вратичката докрай и прехвърли тежестта си върху другия си крак. Извади от чантичката малкото фенерче, бръкна в сейфа и го включи.

Лъчът освети дебелия пачка, която беше видяла Ернандес да оставя вътре. До парите лежеше връзка с пет ключа. И нищо повече.

Тя угаси фенерчето и се замисли. Къде бе съдържанието на куфарчето? Къде бяха онези петстотин хиляди долара в брой, които обещаваха хората на Лио?

Извади парите от сейфа и ги остави в скута си. После за миг включи фенерчето и видя, че банкнотите са от по сто долара. Според грубата ѝ преценка тук имаше близо сто бона. Това бяха много пари, разбира се, но не чак толкова много, колкото се очакваше. Имаше нещо гнило. Къде беше куфарчето?

Не го бе забелязала нито в спалнята, нито в дневната. Трябваше да се върне и да го открие. Помисли си, че Ернандес може да го е домързяло и да е решил да не прехвърля парите в сейфа. Навярно смяташе, че пистолетът и аларменото устройство на вратата са достатъчна гаранция за безопасността му.

Каси пхна пачката в калъфката, затвори сейфа и се изправи. В момента, в който излизаше от гардероба, телефонът върху нощното шкафче иззвъня.

Тя се шмугна обратно в гардероба и безшумно затвори вратата.

Разнесе се повторно иззвъняване. Ернандес се размърда. Каси разбра, че е допуснала грешка. Вместо да се връща в гардероба, трябваше да се измъкне и да се скрие в собствената си стая.

Сега се намираще в капан. Навярно го търсеха от охраната — бяха я разкрили!

Пружините на леглото запъшкаха. Лампата в спалнята светна. Ернандес отговори на четвъртото иззвъняване.

— Ало? — дрезгаво каза той.

Каси затвори очи и се заслуша. Беше отчаяна.

— Мамка му! — ядосано рече Ернандес. — Колко е часът?

Тя отвори очи. Спомни си за пистолета и портфейла. Той сигурно щеше да забележи отсъствието им и да отвори гардероба, за да провери сейфа.

— С три часа разлика, идиот такъв!

Каси бръкна в чантичката и стисна електрическият зашеметител. Включи го, после предпазливо и тихо го извади. Червената лампичка не светеше. Електрическият удар при докосването на Джърси Палц до него бе изчерпал батерията му.

Отново погледна през пролуката на вратата. Ернандес седеше на леглото. Каси остави калъфката на пода и пъхна ръка вътре.

— Да, добре, позвъни ми тогава. Не ми пука, че бил нервен, какво мога да направя в три и петнайсет през нощта?

Тя извади пистолета.

— Да, добре, по-късно. Дочуване.

Слушалката се затръшна.

— Мамка му! — извика Ернандес.

Лампата угасна, последвана от синьото сияние на телевизора. В гардероба стана съвсем тъмно. Каси чу скърцането на пружините, докато Ернандес се наместваше и се опитваше да заспи. Тя внимателно включи очилата за нощно виждане и тъкмо си ги слагаше, когато мъжът в спалнята отново изруга:

— Мамка му!

Лампата светна. Леглото изскърца, после по килима се разнесоха тежки стъпки. Приближаваше се към гардероба. Каси бавно отстъпи колкото може по-навътре и вдигна пистолета с две ръце. Каза си, че няма да стреля, че само ще го задържи, докато избяга.

Широката сянка на Ернандес скри светлината, която се процеждаше през пролуките. Каси се приготви.

Но сянката внезапно изчезна и вратата на гардероба не се отвори. След секунди тоалетната дъска изтрака и се чу шуртене. Каси отпусна пистолета и сподави желанието си да грабне калъфката и да се втурне навън. Можеше да стигне до стълбището преди той да осъзнае какво

става. И щеше да вземе оръжието му. Ернандес не можеше да направи нищо друго, освен да повика охраната. По това време на нощта дежурните не бяха много. Щеше да напусне хотела преди някой да успее да реагира.

Но остана в гардероба и зачака. Знаеше, че най-доброто бягство е незабелязаното. Но причината беше друга. Куфарчето. Искаше го. Трябваше й.

Откъм тоалетната се чу шум от течащата от казанчето вода. Мина дълго време преди Ернандес най-после да пресече нишата и да се върне в леглото. Лампата отново угасна и той изобщо не забеляза, че портфейлът и пистолетът му не са върху нощното шкафче.

Каси бавно приклепна на пода и седна с притиснати към брадичката си колене. Погледна си часовника. 03:20. Изпълваше я изгарящо усещане за загуба. Тя сведе глава. Знаеше, че няма да напусне гардероба преди началото на странстващата луна. Не можеше да рискува.

Замисли се за Лио. Дали беше буден? Дали се страхуваше от странстващата луна? Бе й казал, че този период носи лош късмет. Но късметът й беше изневерил още преди това с телефонния разговор на Ернандес. Трябваше да го каже на Лио. Да му обясни. Сигурно щеше да разбере. Щеше да го накара да разбере.

В 03:46 Каси Блук отвори очи в гардероба на мъжа, когото се опитваше да ограби. Той най-после отново беше захъркал и тя знаеше, че е време да направи последния си ход. Бавно се изправи и отвори вратата, сложи си очилата и погледна към леглото. Ернандес лежеше под завивките, отпуснал глава върху две възглавници. Дълбокото му дишане и гърленото му хъркане показваха, че спи дълбоко. Каси не се интересуваше дали ще се събуди. Не можеше да чака повече. Трябваше да намери куфарчето и да напусне апартамента му. И Лас Вегас.

Тя се наведе и разтри десния си прасец, схванат от неудобната поза. После уви калъфката около дланта си и бавно отвори вратата докрай.

За миг застана неподвижна в спалнята, вперила поглед в неподвижното тяло на Ернандес. После плъзна очи наоколо. Куфарчето го нямаше.

Върна се в нишата и провери в банята. Нищо. Отново влезе в стаята, легна на пода и насочи лъча на фенерчето под леглото. Видя само валма прах и меню за румсървиз.

Изправи се, отиде в дневната и претърси всеки сантиметър от помещението, но не откри нищо. Започна да изпада в паника и си помисли за решението си да слезе в бара и отново да изживее спомените за последните си мигове с Макс. Дали през това време Ернандес не беше излязъл от апартамента си, за да скрие някъде куфарчето? Струваше й се абсурдно, но то все пак липсваше.

Изведнъж й хрумна нещо. Защо ключовете бяха в сейфа? Каси бързо откри отговора. С тях се отключваха белезниците и куфарчето. Фактът, че ги е прибрал там вместо съдържанието на куфарчето, означаваше, че вече се е погрижил за това по друг начин. Ако не бе напуснал стаята си, къде другаде можеше да е скрил куфарчето?

Имаше само една възможност. Тя се върна в спалнята и внимателно разгледа леглото. Представи си онова, което беше видяла през шпионката, докато Ернандес отключваше вратата. Тогава

куфарчето бе заключено на дясната му китка. Каси заобиколи от дясната страна и лекичко заопипва завивките.

Накрая докосна нещо плоско и твърдо и разбра, че го е намерила. Бавно повдигна одеялото и видя куфарчето.

Върна се в гардероба и пак отвори сейфа. Забеляза, че е оставила пистолета върху него. Взе го, внимателно извади ключовете и ги разгледа. Бяха пет и Каси имаше достатъчно опит с белезниците, за да знае кой е за тях. Отдели го от другите, за да не вдигне шум, и отново влезе в спалнята.

Ернандес не помръдваше. Каси остави пистолета на леглото и безшумно пъкна ключето в ключалката на белезниците. Когато го завъртя, се разнесе металическо изщракване. Тъкмо понечи да свали куфарчето, когато Ернандес, навярно обезпокоен от звука, се размърда.

Каси тихо взе куфарчето, после грабна пистолета. Мъжът въздъхна и започна да рита под завивките. Събуждаше се.

Тя вдигна оръжието. Ако се наложеше, щеше да го направи. Можеше да го отдаде на иззвъняването на телефона, странстващата луна или просто на съдбата. Нямаше значение. Но щеше да направи каквото трябва.

ВАЛЕ ПИКА

Първото нещо, което забеляза в казиното, беше пустият наблюдателен пост. Джак Карч знаеше, че Винсънт Грималди не може да е там. Знаеше и къде е. Но още от откриването на „Клеопатра“ бяха установили правилото на балкона винаги да има някой. Двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Карч разбираше, че всичко е въпрос на въображение. Фокус. Илюзията за сигурност пораждаше сигурност. Но в момента отгоре не наблюдаваше никой и това означаваше, че Винсънт го е повикал заради нещо важно. Тази мисъл му подейства по-ободряващо от термоса кафе, което бе изпил, докато шофираше.

Докато крачеше между игралните маси и заобикаляше пияните комарджии, които сляпо се изпречваха на пътя му, Карч не откъсваше поглед от вратата на балкона и почти очакваше припряно да влезе някой от охраната, като в движение поправя вратовръзката си. Но не се появи никой и когато стигна до асансьорите на „Юфрейтиз“, той най-после сведе очи.

Тук нямаше хора. Само една жена, която държеше пластмасова чашка с печалбата си от казиното. Тя погледна мрачното му лице и бързо се извърна, като покри чашката, сякаш за да предпази съдържанието ѝ. Карч небрежно се приближи до сандъчето за фасове до стената, стъпи на него и се наведе с гръб към жената, като че ли искаше да си завърже обувката. После бръкна с пръст в черния пясък и извади електронната карта, която търсеше. Изправи се точно в момента, в който се разнесе сигналът за пристигането на асансьора.

Той влезе в асансьора след жената, издуха пясъка от картата и я вкара в отвора, за да натисне бутона на двайсетия етаж, след като жената натисна този за шестия. Чашата ѝ бе пълна с петцентови монети. Жената беше от най-нещастните комарджии и или не искаше той да го разбере, или наистина се страхуваше от него. Бе приблизително на неговата възраст и имаше дълга коса. Карч предположи, че е дошла в Лас Вегас от някой южен щат. Жената стоеше със сведена глава, но той разбираше, че наблюдава

отражението му в полираната дървена врата. Знаеше, че лицето му плаши хората. Имаше остър нос и брадичка. Кожата му винаги изглеждаше жълтеникава, въпреки че живееше в пустинята. Косата му беше черна като лимузина. Но най-смущаващи бяха очите му, ледени и мъртви.

Карч бръкна в джоба за цигарите си. Като държеше притиснати един до друг четирите пръста на дясната си ръка, той извади две цигари и задържа в дланта си едната, докато другата прехвърли в лявата. Почти очакваше жената да възрази още при самия вид на цигарите, но тя не каза нищо. После опитно направи фокуса, на който толкова отдавна го бе научил баща му. Като държеше втората цигара с края на четирите си пръста и палеца на лявата си ръка, той създаде илюзията, че я пъха в ухото си и с дясната ръка, а после я вади от устата си и я захапва.

Междувременно наблюдаваше отражението ѝ и виждаше, че е забелязала трика. Тя леко се завъртя, сякаш се канеше да каже нещо, но после се отказа. Вратата се отвори и жената слезе на шестия етаж. Когато закричи наляво, Карч извика след нея:

— Обаче ви накарах да погледнете, нали?

И се засмя. Жената се обърна, но в този момент вратите на асансьора се затвориха.

— Следващия път занеси стотинките си в „Брансън“ — прибави Карч и поклати глава. Някога „Клеопатра“ обещаваеше толкова много. Сега привличаше само дребните риби, място с изтъркани килими и басейн, пълен с мъже, които носят сандали и черни чорапи. За кой ли път се зачуди какво прави и защо изобщо се е продал на Винсънт Грималди.

След десет секунди слезе на двайсетия етаж. В коридора нямаше никого. Виждаше се само количка за румсървиз, която някой бе избутал от стаята си. Когато мина покрай нея, усети неприятна миризма на застояло.

Пътюм погледна към номера на първата врата: 2001. Спомняше си тази стая. В нея за пръв път бе работил за Винсънт Грималди. Струваше му се, че е минало ужасно много време. Това го подразни. Докъде беше стигнал оттогава? Не много далеч, знаеше го. Навярно и той принадлежеше към дребните риби. Мислите му се върнаха към

празния балкон в казиното и Карч си представи гледката към игралната зала, която се разкриваше оттам.

Стигна до стая 2014 и отключи вратата с картата.

Винсънт Грималди стоеше до френския прозорец и като че ли гледаше към града и пустинята, ширнала се пред шоколадовокафявата планина на хоризонта. Навън бе хубав слънчев ден.

Очевидно не го беше чул, защото не се обърна. Карч забеляза, че вратите към спалнята са затворени. Миришеше на стари пури, дезинфектант и още нещо. Опита се да се сети на какво и сърцето му се разтуптя. На барут. Може би този път Винсънт наистина се нуждаеше от него.

— Винсънт?

Грималди се обърна. Бе нисък, със сурово загоряло лице с остра брадичка и силно изпъкнали скули. Металносивата му коса беше гладко сресана назад. Носеше безупречен костюм на Хуго Бос. Винаги се обличаше така, като че ли е директор на „Мирадж“, а не на „Клеопатра“. Но това бе заблуда. Винсънт несъмнено беше капитан на стар речен шлеп в море от разкошни нови лайнери с имена като „Беладжо“, „Мандалей Бей“ и „Вънишън“.

— Джак! Не те чух. Къде беше?

Карч не обърна внимание на въпроса и си погледна часовника. Осем и десет, само четирийсет минути след спешното повикване на Грималди. Четирийсет минути не беше зле, особено след отказа на Винсънт да му обясни по телефона за какво става дума.

— Какво има?

— Какво има ли! Имаме си адски голям проблем. Той се приближи и се пресегна към електронната карта, която Карч все още стискаше в ръка. Джак му я подаде и си помисли дали да не си запали цигарата, но реши да изчака.

— Вече ми го загатна по телефона, Винсънт. Е, ето ме. Налага ли се да гадая какъв е проблемът, или ще ми обясниш?

— Не, Джак, ще ти покажа. Сам виж.

Той посочи с брадичка към вратата на спалнята. Жестът бе типичен за него. Винаги се скъпеше на движения. И на думи.

Карч продължи да го гледа в очакване на обяснение, но такова не последва. Той се обърна, отиде при вратата, отвори я и влезе.

В стаята беше тъмно. Оскъдна слънчева светлина се процеждаше през процепа между спуснатите завеси. Лъчите падаха диагонално върху леглото, върху което лежеше по гръб пълен мъж. Дясното му око липсваше, пръснато от изстреляния почти от упор куршум. Дървената табла и стената отзад бяха опръскани с кръв и белезникавосива мозъчна маса. Дупката от куршума се виждаше на петнайсетина сантиметра над таблата.

Джак заобиколи леглото и разгледа трупа. Мъртвецът носеше бяла тениска и светлосини боксерки. На дясната му ръка имаше белезници — за китката му бяха закопчани и двете гривни. Между краката му лежеше пистолет. Карч се наведе и видя, че е деветмилиметров „Смит & Уесън“.

Грималди застана на прага на спалнята.

— Кой го откри? — попита Джак.

— Аз.

Карч го погледна и вдигна вежди. Очакваше да му каже, че го е намерила камериерката, макар още да беше рано. Но не и самият директор на казиното.

— В седем сутринта трябваше да закусвам с него — поясни Грималди. — След като не се появи, му позвъних. Никой не ми отговори, затова дойдох тук. И го открих. После те повиках.

Нещата наистина ставаха интересни.

— Кой е този, Винсънт?

— Просто куриер. От Маями. Казва се... казваше се Идалго.

Джак зачака. Грималди не продължи.

— Виж, Винсънт, ще ми обясниш ли какво става?

Грималди въздъхна. Карч се наслаждаваше на момента. Грималди имаше проблем и се нуждаеше от него. Джак вече знаеше, че ще изцеди от този случай каквото може. И ако това означаваше най-после да се освободи от Винсънт Грималди, нямаше да му мигне окото. Помисли си за наблюдателния пост в казиното. Виждаше се да стои там. И да наблюдава парите. Да наблюдава всичко.

— Да, ще ти обясня.

Възрастният мъж влезе в спалнята и погледна трупа.

— Става дума за пари, Джак. Дебелият скапаняк носеше два и половина милиона долара. Сега ги няма и той не може да каже какво се е случило с тях.

— Два милиона и половина!? За какво? Предполагам, че не ги е донесъл, за да ги разиграе на двайсет и едно?

Вената на слепоочието на Грималди запулсира. Старецът се ядосваше. Карч знаеше, че в такова състояние става много опасен. Но се чувстваше като момченце, застанало пред коледна елха с дълга пръчка. Трябваше да провери дали стъклените топки наистина са толкова крехки.

— Дойде да остави парите — отвърна Грималди. — Тази сутрин. Затова беше срещата.

Той посочи трупа.

— И ето какво открих. Кретенът е довел някой тук и сега парите ги няма. Трябва да ги върнем, Джак. При това бързо. Трябва...

Карч поклати глава, извади незапалената цигара от устата си и я скъса.

— Чии са парите?

— Не ти трябва да знаеш някои неща, Джак. Просто открий кой...

— По-спокойно, Винсънт. Желая ти късмет.

Карч махна с ръка и се насочи към вратата. Вече се приближаваше до изхода, когато Грималди го настигна.

— Добре, добре, почакай, Джак! Ще ти кажа. Ще ти кажа всичко, каквото искаш.

Джак спря. Все още стоеше с лице към вратата. Забеляза, че втората ключалка липсва. Той протегна ръка и докосна небоядисаното място на касата. В отворите за болтовете имаше някакво сивкаво вещество. Карч го разтърка между палеца и показалеца си, после се завъртя към Грималди.

— Добре, Винсънт, започни от началото. Ако искаш да ти помогна, трябва да ми разкажеш всичко. Не пропускай абсолютно нищо.

Старецът кимна и посочи дивана. Джак седна. Грималди отново застана до големия прозорец. Фигурата му се очерта на фона на ясното синьо небе като тъмен облак.

— Добре — започна Винсънт. — Преди две седмици ми съобщиха, че щяло да има проблем при прехвърлянето.

Карч кимна. Макар че не бе толкова навътре в нещата като събеседника си, работата му изискваше да има представа какво става.

„Клеопатра“ се продаваше. Имаше оферта от „Буена Суерте Груп“, консорциум от Маями. Представители на Комитета по хазарта от дванайсет седмици проучваха купувачите и скоро щяха да излязат с окончателен доклад. Ръководството на комитета почти винаги следваше заключението на докладите и това ги правеше ключов елемент във всяка сделка с казино в Невада.

— Какво се е случило? Доколкото ми е известно, „Буена Суерте“ е чиста.

— Няма значение какво се е случило. Важни са парите, Джак.

— Всичко е важно. Трябва да ми кажеш всичко.

Грималди вдигна ръце в знак, че отстъпва.

— Появи се едно име. Открили са връзка между член на директорския борд и някой си Ектор Бланко. Ще попиташ кой е Ектор Бланко. Достатъчно е да ти отговоря, че е тайният партньор, който трябваше да си остане таен. И повече нищо няма да ти кажа за него.

— И сам се сецам, Винсънт. Ла Куба Ностра.

Двамата с Винсънт вече бяха разговаряли за този хибрид. Прехвърлени от североизток бойци на мафията се съюзяваха с кубински емигранти в Маями и овладяваха организираната престъпност в южна Флорида. Сред разузнаването на подземния свят се носеше слух, че преди няколко години групата тайно е организирала референдум за допускане на хазартни игри в щата и че се е провалила. Изглеждаше напълно логично сега да се опитват да инвестират парите си другаде.

В Невада нямаше нужда от референдум. Само трябваше да спечелят на своя страна Комитета по хазарта и сегашните управници на града. Фактът, че Лас Вегас е рожба на гангстерска мечта и че десетилетия наред е бил управляван от хора, свързани с мафията, потъваше в колективната амнезия на обществото. Вегас се бе превърнал в истински американски град. В него имаше пиратски кораби, макети на Айфеловата кула, водни пързалки и туристически Блукчета. Прекрасно място за семейна ваканция. Проблемът беше, че всеки път, щом започнеха да строят нов комплекс в пустинята, багерите на прогреса копаеха опасно близо до останките от действителното наследство на града. И някои от синовете и внуците на тези предци — дори на онези, които бяха погребани в пустинята — не можеха да се откажат от миналото.

— Нямам намерение да говоря за Лос Анджелис Куба Ностра — като че ли едновременно с италиански и кубински акцент отвърна Грималди. — На мен ми е припарило под гъза, а ти се правиш на много умен.

— Добре, Винсънт. Да се върнем на въпроса. Какво се е случило?

Директорът на казиното се обърна и се загледа през прозореца.

— Както ти казах, съобщиха ми, че щяло да има проблем и че ако го решим, щели да платят колкото трябва.

— Защо се обърнаха към теб?

— Защо ли? Защото имам връзки. Ти не струваш и пукната пара, Джак, но аз работя тук от четирийсет и пет години. Вече отдавна съм бил във Вегас, когато на баща ти за пръв път му се е надървил. Видял съм много. Зная много.

Грималди погледна през рамо към Карч. Старецът му напомняше, че му е известно тъмното му минало. Джак сведе очи и веднага му се прииска да не го бе направил.

— Добре, Винсънт. Колко щеше да струва тази малка почистваща операция?

— Пет милиона. Два и половина в аванс, останалото след гласуването на Комитета.

— И предполагам, че твоята намеса в сделката е щяла Да ти осигури мястото тук след смяната на собствениците.

— Нещо подобно, Джак. И щеше да осигури и твоето. Всички мои хора щяха да спечелят. Щяха да ме повишат в главен управител. Тогава сам щях да избира кого Да направя директор на казиното.

— Ами Ектор Бланко? Той би искал да постави там свой човек.

— Няма значение. Според условията на сделката решението е мое.

Карч се изправи и застана до Грималди пред прозореца. Продължиха да разговарят, загледани към планината отвъд пустинята.

— Значи онзи тип на леглото, Идалго де, е дошъл тук с аванса и са го ограбили. Това като че ли си е техен проблем, Винсънт. Не твой. Не наш.

— Проблемът е мой, а следователно и твой — отвърна Грималди с безизразен, сериозен глас и добре премерени думи. Беше свалил маската си и Карч знаеше, че в такива моменти е най-опасен. Като куче

с премазана опашка. Само да се опиташ да го погалиш и ще те захапе за ръката. — Аз уредих сделката. В мига, в който Идалго слезе от самолета на „Маккарън“, и той, и парите бяха под моя опека. Така смятат онези от Маями.

Той замълча и когато отново заговори, в гласа му се долавяха отчаяни, навярно дори умолителни нотки.

— Трябва да намеря парите, Джак. Докладът на Комитета по хазарта ще бъде отпечатан във вторник. След това ще е късно да се променя. Трябва да намеря парите и да платя, иначе продажбата отива на майната си. А тогава момчетата от Маями ще ми пратят хората си.

Грималди отново посочи с брадичка, този път към пустинята.

— И ще ме отведат там. При другите от Лас Вегас, които не са знаели как да си вършат работата.

Той рязко поклати глава.

— Аз съм на шейсет и три, Джак. Четирийсет и пет скапани години в тоя град и ето какво ще получа.

Карч го остави да се помъчи десетина секунди преди да му отговори.

— Няма да го допуснем, Винсънт. Няма.

Грималди кимна и устните му се извиха в мрачна усмивка.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб, Джак.

Карч започна огледа с положението на трупа и разплисканата по таблата и стената кръв. Когато го бяха застреляли, дебелият мъж навярно беше седял на леглото. Убиецът трябваше да е стоял близо до него.

— Левак — каза той.

— Какво? — попита Грималди.

— Убиецът. Бил е левак. По всяка вероятност.

Джак зае предполагаемото място на убиеца, протегна лявата си ръка и кимна. Идалго бе прострелян в лявото око. Човекът беше стоял точно срещу него, следователно бе държал пистолета в лявата си ръка.

Плъзна поглед към таблата и стената. В офиса си имаше няколко книги за разплискването на кръвта — как да се открие значението на елипсовидните или кръглите капки и прочее. Но никога не беше стигал по-далеч от уводните глави, защото материята му се струваше ужасно досадна и рядко му влизаше в работа. Какво можеше да се разбере от гледката пред него? Не много. Идалго бе убит. И толкова.

— Някой да е съобщавал за изстрел? — попита Карч.

— Не — отвърна Грималди. — Но исках да е изолиран, затова съседните стаи не бяха заети. Не знам дали е свързано с убийството, но снощи на този етаж имаше тревога за пожар.

Джак го погледна.

— Към единайсет — поясни директорът на казиното. — Някой оставил цигара върху количка за румсървиз точно под детектор за дим.

Карч посочи мъртвеца.

— Той евакуирал ли се е? Напускал ли е стаята?

— Поне аз не знам. Наредих да подготвят записите, за да прегледаме всичко.

Джак кимна, но нямаше представа какво би могло да е значението на тревогата. Отново погледна трупа.

— Струва ми се, че това тук е нескопосан опит да се инсценира самоубийство. Но...

— Не е било самоубийство. Вило си е обир.

— Знам, Винсънт, знам. Изслушай ме. Казах опит за инсцениране. При това кофти опит. Просто ме доизслушвай преди да ме прекъснеш.

Реши да прекрати с коментара на огледа. Щеше да остави Грималди сам да разбере какво се е случило. Но го безпокоеше присъствието на белезниците на местопрестъплението. Защо не му ги бяха свалили?

— Винсънт, претърсихте ли основно апартамента за парите?

— Да, няма ги. Заедно с куфарчето.

— Ами ключовете му?

— Какви ключове?

— Ключовете. — Карч посочи към китката му. — Къде са ключовете за белезниците?

— Не знам, Джак. Не съм виждал никакви ключове. Онзи, дето е взел парите, сигурно е прибрал и тях. Но го очаква изненада.

— Каква изненада?

— Ключът за куфарчето не е там. Господин Бла... хм, шефът на тоя дебелак не искаше той да го отваря. Може да се е страхувал, че ще изпука част от тях долу в казиното. Ключът е у мен, но не и скапаното куфарче. То е с електронна защита — действа като зашеметител. Ако някой се опита да го отвори без ключа, здравата ще си изпати. Шейсет хиляди волта.

Карч кимна, извади от джоба си малък бележник и химикалка и си записа за ключа и куфарчето.

— Какво пишеш, Джак?

— Водя си бележки, за да си изясня нещата.

— Не искам тази информация да попадне в чужди ръце.

Карч само го погледна и Грималди каза:

— Знам, ще бъдеш дискретен, но все пак...

Джак заобиколи леглото и погледна часовника върху нощното шкафче. Приличаше на „Ролекс“. Той пъхна химикалката в металната верижка и го вдигна така, че да разгледа задния капак.

— Убиецът е бил достатъчно умен, за да познае, че е фалшив.

— Всеки от бранша би го познал, Джак. Тези ментета се продават за петдесетачка на тротоара пред всяко заведение на „Фримонт“. Просто убиецът е бил достатъчно умен, за да вземе проклетите пари, и толкова.

Карч кимна и остави часовника, отиде до гардероба, отвори го и се наведе над сейфа. Вратичката му беше откритата. Вътре нямаше нищо.

— Разкажи ми за този тип, Винсънт. Кога е пристигнал във Вегас?

— Преди три дни. Не бях сигурен кога ще стане разплащането. Просто трябваше да сме готови с парите. Идалго пристигна в понеделник и оттогава чакахме.

Джак приклепна и притвори вратата на сейфа, за да разгледа клавишите.

— През цялото време ли си стоеше в стаята?

— Не, играеше в казиното. Дадох му кредит и копелето започна да ме обира. Господи, мислех си, че ако скоро не предадем парите, тоя ще ни докара до фалит.

Карч се завъртя и го погледна.

— И колко спечели, Винсънт?

— В понеделник му дадох петдесет пчелички. До снощи ги беше превърнал в сто бона, че и отгоре. Страхотно играеше. Раздаваше бакшиши на стотачки, като че ли са тоалетна хартия.

Джак отново насочи вниманието си към сейфа, но всъщност не го виждаше. Обмисляше думите на Грималди.

— Разбираш ли какво си направил, Винсънт? Сам си си виновен.

— Какво искаш да кажеш, мамка му?

— Дал си му пари и той ги е превърнал в още повече. И се е перчел пред всички. В този град това е все едно да пуснеш кръв във водата, Винсънт. Това е привлякло акулите към твоя дебелак.

— Значи според теб убиецът го е направил заради стоте бона, а не заради онези два и половина милиона?

— Според мен е дошъл заради стоте хиляди и е открил останалите. Най-щастливият ден в живота му.

— Не е възможно, Джак. Това...

— Кой знаеше за парите?

— Само аз.

— Ами онези от Маями? Има ли вероятност информацията да е изтекла оттам?

— Не, знаеше само един човек.

— Може куриерът да е казал на някого.

— Едва ли, Джак. Той работеше направо за шефа. Знаел е, че ако парите изчезнат, вината ще падне върху него.

— Освен ако не го убият. Ами онзи, който е трябвало да ги получи?

— Той знаеше, че са някъде тук, но нямаше представа у кого и къде точно. А и освен това защо да ги краде, щом и без това щяхме да му ги дадем?

— Именно. Фактът, че никой не е знаел къде са, доказва моето предположение. Бил е крадец, Винсънт. Някой е забелязал, че този тип печели сто бона, и го е проследил. И е ударил джакпота.

Без да се изправя, Карч погледна нагоре към дрехите на Идалго, преместени настрани, така че крадецът да има свободно пространство за работа. Вниманието му привлече нещо на стената зад сейфа. Приличаше на олющена боя. Той застана на колене и надникна отзад. Боята не беше олющена — имаше боядисана лепенка. Джак протегна ръка и започна да я отлепя. Тя минаваше по стената и тавана на гардероба, излизаше навън и продължаваше по тавана на нишата. Завършваше на стената над входа.

— Какво е това, мамка му? — попита Грималди.

— Проводникова лепенка. Крадецът е бил професионалист, Винсънт. Наблюдавал е нашия човек.

— Искаш да кажеш с камери ли?

Карч кимна и се върна при гардероба. Отново разгледа тавана и стените. На дясната стена имаше дупчица, пробита с бормашина. Откри и още лепенка, която водеше зад сейфа.

— Две камери. Една в стаята, за да наблюдава обекта. Другата точно тук, за да види комбинацията. Добра работа.

— Не съм чувал някой да използва камери още от... от онзи път. Макс Фрилинг.

— И аз не съм — изхъмка Карч. — Но определено не е бил Макс, нали?

— Имаш право.

Джак излезе от гардероба, върна се в стаята и плъзна очи по тавана и стените. После отиде при входната врата, отвори я, приклепна и разгледа заключващия механизъм.

— Ами отпечатъци? — попита застаналият зад него Грималди.

— Няма да има никакви отпечатъци.

Карч превъртя резето, видя, че езичето излиза само наполовина, затвори вратата и кимна. Възхищаваше се да отлично свършената работа. Изправи се и погледна директора на казиното. Не успя да сподави усмивката си.

— Какво е толкова смешно, мамка му? — попита Грималди.

— Нищо — още по-широко се усмихна Джак. — Просто обичам да играя срещу достоен противник, това е всичко. Наистина се радвам, че ме повика, Винсънт.

— Това не ти е игра. Трябва да намеря парите.

Карч не отговори на укора. Нямаше значение. Вече виждаше как ще се възползва от случая, за да постигне старата си мечта.

— Имаш проблем, Винсънт.

— Това ми е ясно. Защо мислиш, че те повиках?

— Имам предвид друг проблем. Погледни тук.

Той се отдръпна, за да покаже на Грималди заключващия механизъм.

— Прецакал е ключалката. Дебелакът е смятал, че се е заключил, но резето и втората ключалка са били повредени. Също и този боклук.

Карч свали електронната аларма от бравата и я хвърли на пода.

— Но това са само допълнителните ключалки. Основната е здрава. Това означава... че е имал ключ.

Карч кимна.

— Браво, Винсънт, страхотен си — отвърна той, макар че тонът му загатваше за обратното. — Имал е ключ. Значи някой му го е дал. Вътрешен човек.

Грималди сведе поглед към пода и Джак видя, че лицето на стареца пак започва да се зачервява от гняв.

— Предполагам, че е имал и ключ за някоя от празните стаи наоколо, за да може да наблюдава камерите и да нанесе удара в подходящия момент.

— Искаш ли да им хвърлиш един поглед?

— Да, разбира се.

Първата стая, номер 2015, се намираше точно насреща и Карч още с влизането си каза, че са открили мястото, където крадецът е чакал обектът да заспи.

— Как разбра? — попита Грималди.

Джак посочи масата. Списанията, менюто, хотелската информация и бутилката вино бяха преместени настрана.

— Тук е чакал.

После огледа всичко. Не че очакваше много. Противникът му беше опитен и почти нямаше вероятност да е допуснал грешка. Леглото в спалнята изглеждаше недокоснато. Карч надникна в банята и не откри нищо необичайно. Даже да бе използвал тоалетната, убиецът беше свалил дъската.

Върна се в дневната. Грималди стоеше по средата със скръстени ръце. Джак се зачуди какво да каже, за да го измъчи още мъничко, но изведнъж забеляза нещо под масата до завесите, коленичи и се пъкна отдолу.

— Какво има, Джак?

— Не зная.

Карч протегна ръка и повдигна завесата. На пода лежеше карта за игра. Асо купа. Погледна я и се замисли. Двете срещуположни ъгълчета бяха косо прерязани-знак, че е от сувенирна колода, купена от казино. След като картите се използваха известно време, ъгълчетата им се прерязваха и колодите се продаваха в магазините за сувенири. Прерязването се правеше като предпазна мярка в случай, че някой се опита да подхвърли такава карта на маса в казиното.

— Какво е това? — попита иззад него Грималди.

— Карта. Асо купа.

Внезапно си спомни думите на своя старец за асото купа. Наричаше го „карта на парите“. „Следвай картата на парите“ — казваше той.

— Асо купа ли? — рече Грималди. — Какво прави тук?

Карч не отговори, а посегна към картата и я взе с два пръста. После изпълзя изпод масата, разгледа я и видя, че на гърба има две розови фламинго с преплетени шии, образуващи очертание на сърце.

— От „Фламинго“ е.

— Какво означава това?

Карч сви рамене.

— Може би нищо. Но нашият човек трябва доста да е почакал тук. Навярно е редил пасианси, за да убие времето.

— Е, след като е изпуснал асото купа на пода, няма начин да е спечелил.

— Много проникателно, Винсънт.

— Виж, Джак — избухна Грималди, — ще ми помогнеш ли, или ще измисляш каламбури и ще ме правиш на глупак? Защото ако намеренията ти са такива, ще потърся някой друг да свърши работата, без да ме тормози така.

— Винсънт, ти ме повика, защото знаеш, че никой не може да разреши този случай по-добре от мен — спокойно отговори Карч.

— Тогава престани да дрънкаш и го разреши. Времето тече.

Върнаха се в апартамента на жертвата и пак го огледаха, после започнаха да обсъждат възможностите. Грималди каза, че хората от Маями не ги интересувало какво се е случило с куриера, така че въпросът оставал открит. Можели да излязат от стаята и да оставят камериерката да открие трупа. Или да докарат количка за мръсно бельо, да натоварят мъртвеца и да го спуснат със сервизния асансьор до служебния вход, където да ги чака кола. Всички следи от престоя на куриера в хотела можели да бъдат изтрети от компютрите и записите и нямало проблем през нощта да изхвърлят тялото в пустинята.

— Ще трябва четири души, за да вдигнат тоя чувал с лой — рече директорът.

— Колкото повече разширяваш кръга от хора, които знаят за случая, толкова повече се излагаш на риск-отвърна Карч.

— Но ако оставим камериерката да го открие, официално ще се намесят ченгетата от Метро и това ще навреди на репутацията на хотела. Не си спомням кога за последен път в града е имало самоубийство. Ще се нахвърлят на случая така, както Тайсън се нахвърли на ухото на Ивендър.

— Вярно е. Но така нашият човек може да се изнерви и да допусне грешка.

— Ами ако отдел „Убийства“ в Метро се докопа до него преди теб?

Карч само го погледна. Изражението му показваше, че идеята е абсурдна.

— Ти решаваш, Винсънт. Губим си времето. Искам да изгледам записа и да се залавям за работа.

Грималди кимна.

— Добре, никакви ченгета. Ще повикам няколко души да се погрижат за нещата.

— Чудесно решение, Винсънт — отвърна Джак по начин, който накара директора да се зачуди дали говори сериозно. — Да идем да видим записа.

Излязоха от стаята. Карч закачи на бравата отвън табелката „НЕ ВЛИЗАЙТЕ“.

Карч не идваше за пръв път в офиса на Грималди на втория етаж на казиното. Той имаше таен договор за консултант по охраната с „Клеопатра“ — никакви документи, плащане в брой — и като такъв най-често се срещаше с директора в кабинета му, макар че задачите, които му възлагаха, нямаха нищо общо с казиното. Джак обикновено се занимаваше със случаи, които Грималди наричаше „второстепенни въпроси по сигурността“. Това положение го устройваше. Знаеше, че никога не би облякъл доброволно синия блейзър с профила на египетската царица на джоба.

Офисът бе просторен и разкошно мебелиран — освен бюрото имаше диван, фотьойли и дори бар. Влизаше се през огромната зала на охраната, в която десетки служители седяха пред екрани, показващи постоянно променящите се образи от стотиците камери в казиното. Вътре беше сумрачно и температурата никога не надвишаваше осемнайсет градуса заради деликатната електроника. Повечето хора тук носеха под униформите си пуловери. Когато видеше някой в Лас Вегас, облечен с пуловер през лятото, човек разбираше, че работи в охраната.

Прозорците на едната стена в офиса гледаха към залата. Точно зад бюрото имаше врата, която водеше към наблюдателния пост. До него можеше да се стигне само оттук и Грималди никога не му беше предлагал да излезе на балкона, за да погледне към казиното. Това ядосваше Карч, още повече че директорът го знаеше.

— Какво открихте? — попита Грималди, докато спускаше щорите на прозорците към залата.

— Изненада — без да откъсва очи от четирите екрана, активирани на видеостената, отвърна мъжът зад бюрото.

— Обясни ни.

Думата „ни“ накара служителя да вдигне поглед. Той кимна на Карч и отново заби очи в екраните.

— Според мен този тип е бил обран от жена.

— Покажи.

Джак остана от отсрещната страна на бюрото и погледна през стъклената врата, която водеше към балкона. Грималди не си направи труда да му представи другия мъж.

През следващите пет минути служителят им показва записите, проследяващи последната вечер на Идалго в казиното. Там имаше достатъчно камери — както във всяко казино в Лас Вегас, — които не изпускаха човек от поглед, щом влезеше в така наречената видеомрежа. Най-добрите служители помнеха квадрантите на мрежата и само с няколко удара по клавиатурата можеха да прескачат от една камера на друга и да следят даден обект.

Човекът на Грималди постъпи точно така, само че не беше на живо. Просто бе сглобил кадрите на Идалго от предишната вечер. Дебелакът игра бакара и дващсет и едно, дори няколко пъти заложи на рулетка. На каквото и да играеше обаче, той почти не разговаряше с другите играчи и със служителите на казиното. Накрая, когато в долния ъгъл на екрана се виждаше, че часът е 22:38, той се насочи към ВИП-рецепцията и взе алуминиевото си куфарче от сейфа. Там го пресрещна човек от охраната, който тръгна заедно с него към асансьорите.

— Кой е този? — попита Карч.

— Казва се Мартин — отвърна Грималди. — Началник смяна е. Работи тук от две години, премести се при нас от „Нугит“. Наредих му да охранява дебелака цяла седмица.

— Ще трябва да поговорим с него.

— Не знам с какво ще помогне това, но няма проблем.

Служителят посочи един нов кадър. Идалго и Мартин влизаха в един от асансьорите. Дебелакът извади електронната си карта от джоба, Мартин я взе, пъкна я в отвора на таблото и натисна бутона за дващсетия етаж. Макар записът да беше без звук, ясно се виждаше, че двамата не разговарят.

— Това е всичко — каза служителят.

— В коридорите няма камери, така ли? — попита Карч.

— Не. След слизането му от асансьора губим следите му.

— Ами когато по-късно се е задействала алармата за пожар? — каза Грималди. — Някаква следа от него?

— Нищо. Проверих всички камери от асансьорите и стълбището. Не се е еваку...

— Почакайте малко — внезапно го прекъсна Карч. — Върнете назад. Записа от асансьора.

Служителят погледна Грималди, който кимна, върна записа и го пусна отново. Тримата безмълвно го изгледаха. Сега забелязаха, че преди Идалго да бръкне в джоба си и да извади електронната карта, Мартин му казва нещо.

— Винсънт, Мартин е началник смяна, нали така?

— Да.

— Той не трябва ли да има собствена карта?

Грималди помълча малко, замислен едновременно над видяното и над смисъла на въпроса.

— Копеле. Взе картата на Идалго, въпреки че можеше да използва своята.

— Защото може да не я е носил.

— Защото може да я е дал... къде е оная жена, за която приказваше?

Служителят натисна няколко клавиша и на екрана се появи залата за бакара. Играеше само Идалго. С помощта на вградената в пулта мишка мъжът превъртя записа напред и посочи една жена, която стоеше облежната на перилата, отделящи салона от останалата част на казиното.

— Ето я. Прави се на разсеяна, но го наблюдава.

Той продължи да превърта записа. Тримата мълчаливо гледаха екрана. Жената като че ли си почиваше. Носеше през рамо раничка и в едната си ръка държеше черен сак. Сякаш току-що беше пристигнала в хотела и чакаше съпруга си, отишъл да изиграе набързо няколко ръце на двасет и едно преди да се качат в стаята си. Но погледът ѝ на два пъти крадешком се плъзгаше към салона и очевидно попадеше право върху Идалго. На Карч му се стори странно, но това не бе достатъчно.

— Той е единственият играч в залата — каза Джак. — Кого другиго да гледа?

— Вярно е. Но аз проследих и нея.

Служителят извади касетата и зареди нова. Грималди се наведе, за да вижда по-добре. Карч опря длани върху бюрото и също се наведе. На екрана се появи жената с двете чанти. Кадърът показваше влизането ѝ в казиното в 20:00. Тя се насочи към ВИП-рецепцията, където получи някакъв плик.

— Това трябва да е ключът — рече директорът. — Скапаният ключ на Мартин!

Джак си мислеше същото, но не каза нищо. Мислеше си също, че тъмните къдрици, които обрамчваха — и скриваха — лицето на жената, трябва да са перука. Тя отиде до един от телефоните във фойето и обърната с гръб към камерата, навярно отвори плика. После се завъртя и тръгна към казиното. Записът я проследи до асансьора на „Юфрейтиз“.

— Адски е опитна — отбеляза служителят. — Нито веднъж не погледна нагоре. С тая шапка и перуката все едно че се крие под чадър.

Карч се усмихна. Човекът имаше право. Тази жена беше професионалистка. След като знаеше какво е направила на двайсетия етаж, Джак не можеше да не ѝ се възхищава.

В асансьора жената извади от задния си джоб електронна карта и я вкара в отвора на таблото.

— Ето го ключа — рече Грималди.

На Карч му се искаше директорът да млъкне и само да гледа, но не му каза нищо.

— Добре — продължи служителят, докато набираше нова команда на клавиатурата. — Слиза на двайсетия етаж и до четири часа няма нито следа от нея. Междувременно обектът се качва в стаята си да нанка. Но в четири нашето момиче слиза долу и вижте само какво носи.

Картината се промени и тримата видяха жената в асансьора. Раницата висеше през рамото ѝ, но сака вече го нямаше. Вместо него носеше алуминиево куфарче.

— Изглежда ли ви познато? — попита служителят.

Карч се наведе още по напред — всъщност почти легна върху бюрото. Вече не се съмняваше. Човекът бе прав. Тя носеше куфарчето от стаята на Идалго.

— Скапана кучка — спокойно рече Грималди. — Гепила е моите пари.

— Проследи ли я навън? — попита Карч служителя.

Той само посочи към екрана. Очевидно си мислеше, че такъв очевиден въпрос не се нуждае от словесен отговор.

Жената с куфарчето мина през казиното и се запъти към южния изход. Джак знаеше, че той не води към някой от паркингите, а към

алеята за Лас Вегас Булевард.

— Не е излязла през главния вход, Винсънт — каза той. Напрегнатият му глас накара Грималди да го погледне. Възрастният мъж вдигна вежди.

— Не е паркирала тук, защото не е искала камерите да заснемат колата ѝ — поясни Карч. — Затова я е оставила някъде другаде и е дошла пеш.

Той посочи екрана, макар че на него вече не се виждаше нищо.

— Южният изход — рече Джак. — Насочила се е към „Фламинго“.

Впечатлен, Грималди кимна.

— Картата на парите. Имаш ли хора там?

— Няма проблем.

— Тогава действай.

— Чакай малко, Винсънт. Ами Мартин? Трябва да започнем с него.

— Аз ще се заема с това. Ти върви след парите, Джак. Парите са най-важни и нямаме никакво време.

Карч кимна. Грималди беше прав. Спомни си за асото купа, което бе намерил в стаята на двайсетия етаж. „Следвай парите. Следвай картата на парите.“

— Е, какво чакаш?

Джак се откъсна от мислите си и вдигна очи към директора.

— Тръгвам.

Той хвърли поглед към вратата на балкона и се насочи към изхода на кабинета. На прага спря и се завъртя.

— Винсънт, няма да е зле да пратиш някого горе, за да провери вентилационните шахти във втората стая.

— Защо?

— Тя се е качила с две чанти, раничка и сак. На излизане носи само раницата и куфарчето. Къде е сакът?

Грималди замълча за миг, после се усмихна, впечатлен, че Джак е забелязал отсъствието на сака.

— Ще наредя да проверят. Дръж ме в течение. И не забравяй, времето изтича.

Карч кимна и излезе от стаята.

Напусна „Клеопатра“ по същия път, по който преди няколко минути бе видял да излиза жената на видеоекрана. Докато минаваше между масите и заобикаляше кретените, които лениво му се изпречваха на пътя, мислите му бяха насочени към нея. Беше извършила почти съвършен обир. Един поглед повече към обекта на масата за бакара. Единствената ѝ грешка. Иначе навярно още щяха да се чешат по главите. И все пак нямаше как да не ѝ се възхищава. С нетърпение очакваше да се срещне с нея. И не се съмняваше, че този момент ще настъпи. Жената бе добра, но той беше по-добър.

Джак грубо блъсна настрани някакъв мъж по къси панталони, който разсеяно зяпаше нагоре през стъклените стени на атриума.

— Що не внимавааш бе? — възкликна мъжът.

Карч хвърли поглед назад, без да забавя крачка.

— Мамка ти, говнар скапан. Отивай да си изгубиш парите.

— Кво искаш ти бе? — извика непознатият.

Джак спря и се обърна. Мъжът веднага разбра, че е прекалил, и заотстъпва. Очите им се срещнаха. Карч се усмихна, за да му покаже, че го е накарал да избяга като хлапе.

Излезе през южния изход и скоро вече вървеше по алеята към „Фламинго“. Когато стигна в известното, многократно разширявано и ремонтирано казино, осъзна, че му трябват пари. Ядоса се, че не е поискал от Грималди средства за текущи разходи, и си помисли дали да не се върне, но знаеше, че забавянето ще вбеси директора. Затова се огледа, откри един банкомат и изтегли максималната сума от триста долара, която позволяваше сметката му. Дон Канън обикновено му взимаше петстотин, но и триста щяха да свършат работа. Канън нямаше да му направи проблем. Парите излязоха в стодоларови банкноти, за разлика от всеки друг автомат извън казината. Карч ги сгъна на две, за да може лесно да ги пхне в ръката на Дон, и ги стисна в дясната си ръка. Това му напомни за ръцете на Микеланджело. Учителят. Представи си свободно отпуснатата дясна ръка на Давид. Или дланта на Нощта в гробницата на Лоренцо де Медичи. Като млад,

баща му беше ходил в Италия, за да изучава ръцете на Учителя. Синът нямаше нужда да си прави този труд. В магазина в „Сизърс Палис“ имаше копие на Микеланджеловия Давид.

Той отиде при телефоните, вдигна слушалката на вътрешния и поиска да го свържат с Дон Канън. Отговори му друг човек, който попита кой се обажда. Наложил се да чака повече от минута. Карч се замислил какво да каже. Канън бе началник смяна в залата на охраната. Бяха се запознали преди пет години по време на издирване на изчезнал човек и оттогава Дон с готовност му помагаше. Разбира се, не безплатно. През дванайсетте години, откакто работеше тук, Джек си беше създал връзки като Канън в почти всички казина. За разлика от отношенията му с Грималди, те бяха съвсем законни. Но сега виждаше начин да се изтръгне от примката на Винсънт.

— Джек Карч? — разнесе се в слушалката дрезгав глас.

— Здравсти, Дон. Как я караш?

— Горе-долу. Какво мога да направя за теб?

— Работя по един случай и имам нужда от твоите камери.

— Искаш малко електронна магия, а? Какъв е случаят?

— Нищо особено. Проститутка обрала един тип от „Дезърт Ин“. Той се свърза с мен, защото не иска да се разчува, нали разбираш. Никакви ченгета, нищо официално. Но курвата му гепила часовника и пръстена, които имали сантиментална стойност. Нали знаеш, посвещения и прочее глупости. Не може да ги замени бързо, а ако утре се върнел в Мемфис без тях, нямало как да обясни липсата им на жена си.

— Ясно. Какво общо има всичко това с „Фламинго“?

— Мисля, че проститутката е паркирала във вашия гараж — онзи срещу „Ковъл“. Моят човек се срещнал с нея снощи в бара в „Бъгси“, после взели такси до неговия хотел. Обрала го след като заспал. Проследих я от казиното на „Дезърт Ин“ до улицата и предполагам, че е тръгнала за насам. Някъде към четири сутринта.

— Казваш „насам“. Тук ли си в момента?

— Във фойето съм.

— Защо не ми каза? Идвай.

Той затвори преди Карч да успее да му отговори. Карч влезе в асансьора и натисна бутона за втория етаж. По пътя извади носната си кърпичка, смачка я на топка и я напъха в джоба на гърдите си така, че

да не се вижда, но да го държи отворен. После потърси дребни и намери монети от по двайсет и пет и десет цента. Бяха от последната емисия и още лъщяха. Джак се наведе и ги натика в обувките си. Надяваше се, че Канън не го следи с камерата в асансьора.

Когато излезе, тръгна наляво към входа на залата на охраната и натисна звънеца. След пет секунди вратата се отвори.

Дон Канън бе едър як тъмнокос мъж с брада и очила. Най-вероятно отначало го бяха взели на работа именно заради ръста му, но през годините го бяха повишили и сега виждаше казиното само на екраните в залата. Както винаги, двамата се ръкуваха и сгънатите банкноти незабелязано смениха собственика си. Подобно на повечето хотели в Лас Вегас, „Фламинго“ не позволяваше служителите му да взимат възнаграждение за незаконни разследвания. Карч обаче знаеше стойността на бакшиша — следващия път стоманената врата отново щеше да е отворена за него.

— Днес съм малко поолекнал — тихо каза Джак. — По-късно ще се оправим, става ли?

— Няма проблем. Докато идваше, заредих чипа от четири часа. Влизай.

Канън прибра парите в джоба си и го въведе в залата, която много приличаше на тази в „Клеопатра“. Служителите седяха пред редици сложни пултове, плъзгаха очи от екран на екран и тракаха на клавиатурите, за да манипулират ъглите и увеличението на камерите. Наблюдаваха всичко, но най-вече парите. Всичко се свеждаше до парите.

Канън се качи на подиума в дъното на помещението. От това място началник-смяната можеше едновременно да следи и хората, и мониторите.

— Каза, че жената дошла от „Дезърт Ин“, нали? Пеш ли?

Той седна на стола си и го придърпа към пулта. Карч застана зад него.

— Така изглежда. Малко след четири.

— Разстоянието е доста голямо. Добре, да видим. Първо ще опитаме със северния вход.

Докато тракаше по клавиатурата, той продължи да говори:

— От последното ти идване тук минахме на дигитална система. Супер е.

— Чудесно.

Карч не разбираше от техника, но пък това не го интересуваше.

— Добре, ето го входа. Започваме от четири часа. Ще го превъртя на бързи обороти, докато не забележиш нещо.

Канън махна към големия екран пред себе си, разделен на двайсет и четири прозореца, които показваха различни части от казиното. Премести джойстика и когато стрелката посочи един от прозорците, натисна „ентър“. Образът зае целия екран. Виждаше се автоматична двукрила врата. Заради ускореното превъртане автомобилите по улицата сякаш профучаваха с пълна скорост и хората препускаха по тротоара. Карч напрегнато следеше фигурите, които от време на време влизаха в казиното.

— Спри! — след около три минути каза той. — Мисля, че е тя. Върни.

— Добре.

Канън превъртя записа назад, докато фигурата, толкова бързо изчезнала от поглед, се върна заднишком и излезе навън.

— Ето.

Образът замръзна, после се раздвижи. Автоматичните врати се отвориха и жената, която Карч беше видял на екрана в „Клеопатра“, влезе вътре. Раницата и куфарчето бяха с нея.

— Тя е.

— Добре изглежда за проститутка. Колко ли взима?

— Моят човек ми каза, че искала най-малко пет стотака.

Канън подсвирна.

— Че това си е жив обир. Не ми пука как изглежда — и най-готиният гъз не си заслужава петстотин кинта.

Джак се насили да се засмее.

— Взела е и багажа на твоя човек, нали?

— Да. Но той не се интересува от него. Искане си часовника и пръстена.

— Това куфарче прилича на миниатюрен Форт Нокс^[1].

Карч започна да се поти. Беше се надявал, че Канън няма да се задълбочи толкова.

— Е, да видим къде отива — каза Джак, за да го накара да престане с анализа на записа.

Това като че ли подейства. Дон млъкна и проследи жената от камера на камера, докато тя не напусна казиното през задния изход и не влезе в осеметажния гараж на Ковъл Роуд.

— Сигурно носи перука, но все пак ми се струва, че е нова — отбеляза той след пет минути мълчание. — Ако искаш, можем да я проверим. Имаме компютърни досиета на повечето от работещите момичета в града. Възможно е да открием името ѝ. Проблемът е, че изобщо не поглежда нагоре и до този момент лицето ѝ никъде не се вижда ясно.

„Няма и да се види“ — помисли си Карч.

— Е, нека първо разберем какво ще направи. После ще се занимаваме с това — отвърна той.

В гаража жената се качи на осмия етаж и отиде при необозначен син бус, паркиран в най-отдалечения от асансьора ъгъл. По това време на нощта горните етажи бяха почти празни и около буса нямаше други автомобили.

— Без номер е — отбеляза Канън. — По дяволите, изглежда, че е взела предпазни мерки. Сигурен ли си, че е курва? Не ми изглежда позната, пък и повечето от тези момичета използват шофьори. Особено ако взимат по пет стотачки на час.

Джак не отговори. Взираше се напрегнато в екрана. Жената отключи предната лява врата и остави вътре куфарчето и раницата. После се качи и запали двигателя. Фаровете светнаха. Преди да включи на скорост, тя се пресегна назад и почука по преградата между кабината и товарното отделение. Карч видя, че устните ѝ помръдват, и разбра, че казва нещо. Очевидно отзад имаше човек.

— Можеш ли пак да ми покажеш този момент, Дон?

— Няма проблем.

Канън превъртя назад дигиталния образ и с помощта на клавиатурата се опита да подобри качеството му. После го пусна на бавни обороти.

— Казва нещо — рече той. — Не знам... май нещо от рода на „Как си?“ или „Как е?“. Нещо такова.

— „Как е там отзад?“ — отвърна Карч.

— По дяволите, Джак, май имаш право. Страхотен си бе, пич. Можем да те използваме във „Фламинго“.

— За една седмица ще се побъркам тук вътре. Можеш ли да ми покажеш буса отзад?

— Веднага щом тръгне да излиза.

Канън отново раздели екрана на прозорци, които този път показваха само образите от камерите в гаража, и проследи буса, докато излезе на „Ковъл“. Разположената ниско долу камера ясно показва задната част на колата.

Липсваше и вторият регистрационен номер.

— По дяволите! — извика Карч и сам се изненада от избухването си.

— Чакай малко — рече Канън, върна записа и го пусна на бавни обороти. После замрази картината и я увеличи. Джак местеше поглед между него и екрана, докато най-сетне не разбра какво прави. Номерата на буса бяха свалени, но от лявата страна на бронята имаше стикер от паркинг. По-големите букви и цифри постепенно започнаха да се изчистват. Карч видя текущата година и докато се мъчеше да разчете буквите, Канън подсвирна.

— Какво?

— Прилича ми на ХЛС.

— И на мен. Какво означава това?

— „Хутън Лайтинг & Съплайс“. Тяхната емблема. Нали се сещаш, фирмата, дето произвежда целия този боклук.

Той махна с ръка към пулта.

— Ясно.

Карч не знаеше какво друго да каже. Това откритие превръщаше на пух и прах измислената история, която бе разказал на Дон. За пръв път усети колко студено е в залата и скръсти ръце на гърдите си.

— Не разбирам — рече Канън. — Курва, която се вози с бус на „Хутън“. Сигурен ли си, че... хм, твоят клиент ти е казал истината?

И го погледна и Карч разбра, че трябва да се измъкне от това положение.

— Не. Но ще разбере. Ако онзи тип ме е излъгал, ще го разкарам. Благодаря ти за помощта, Дон. Най-добре да се върна в „Дезърт Ин“ и да поговоря с него.

— Да, тая работа ми се струва подозрителна. Искаш ли все пак да прегледаме досиетата на проститутките? Има няколко истински хубавици.

Джак се намръщи и поклати глава.

— Не, може би по-късно. Нека първо разбере каква е: историята. И не се притеснявай за остатъка от онова, което ти дължа.

— Остави. Можеш да ми се доиздължиш с някой фокус.

Карч се престори, че го е хванал неподготвен.

— Ами...

И затършува в джобовете си.

— Имаш ли дребни?

Канън бръкна в джоба си и извади пълна шепа монети. Джак издърпа ръкавите на самото си до лактите, избра нова, лъскава монета от двайсет и пет цента и я взе с дясната си ръка. После изпълни вариант на класическото „Френско пускане“, съчетано с подхвърляне и изчезване, разработено от Дж. Б. Бобо. Упражняваше този фокус от дванайсетгодишен. Можеше да го направи и насън.

Вдигнал дясната си ръка с дланта нагоре на височината на гърдите си, той стисна монетата с палеца и четирите си пръста и леко я наклони напред, така че Канън да вижда лицевата ѝ страна. После се пресегна към нея с лявата, сякаш за да я вземе. Докато лявата му ръка се затваряше, Джак я пусна в другата си длан, сви юмрук и го протегна напред. Като я стискаше така, сякаш искаше да я превърне на прах, той започна да описва с дясната си ръка кръгове над юмрука си.

— Върти се, върти се и никой не знае къде ще излезе.

Карч постепенно разширяваше кръговете. Накрая внезапно щракна с пръсти и разтвори ръце с длани към Канън. Монетата я нямаше. На лицето на Дон се изписа широка усмивка. Всички реагираха така. Номерът се криеше в двойната илюзия. Скептичният наблюдател смяташе, че монетата изобщо не е напускала лявата ръка, и се объркваше, когато се оказваше, че не е в нито една от двете.

— Фантастично! — възкликна Канън. — Къде е?

Карч поклати глава.

— Това е проблемът с този трик. Никога не знаеш къде отива монетата. Предполагам, че си струва двата стоака, които ти дължа.

Дон се засмя.

— Готин си, Джак. Кой ти показва този фокус, баща ти ли?

— Да.

— Жив ли е?

— Не, почина. Отдавна.

— И той е работил във Вегас, нали?

— Да, ту тук, ту там. През шейсетте. Една седмица загреваше публиката преди Джо Бишоп и Синатра в „Сандс“. Имам ги снимани тримата заедно.

— Страхотно! Доброто старо време, а?

— Да, понякога наистина беше добро.

Карч си спомни как баща му се бе прибрал вкъщи от болницата след инцидента в „Цирк, цирк“. И двете му ръце бяха бинтовани. Погледът му блуждаеше някъде в далечината.

Осъзна, че е престанал да се усмихва, и погледна Канън.

— Най-добре да тръгвам. Благодаря ти за помощта, Дон.

Стиснаха си ръцете.

— Винаги на твоите услуги, Джак.

— Не ме изпращай.

Карч тръгна по стълбището и изведнъж спря и се подпря на перилото.

— Какво е това, по дяволите!

И повдигна левия си крак и си събу обувката. Без дори да поглежда към Канън, надникна вътре и я разклати. Нещо изтрака. Джак я обърна и монетата от двацет и пет цента, която беше скрил вътре, падна в дланта му.

— Нали ти казах — рече Карч. — Никога не знаеш къде ще отиде скапаната монета.

И я подхвърли на Канън, който я хвана.

— Ще си я запазя, нали е вълшебна.

Карч повдигна два пръста за довиждане и продължи нагоре по стъпалата. Едва когато напусна „Фламинго“ и камерите на Дон не можеха да го засекат, бръкна в джоба на гърдите си и извади кърпичката и монетата, която бе пуснал вътре, докато описваше кръгове с ръка.

Щеше да извади другата монета от обувката си, когато имаше време да седне някъде.

[1] Военна база в северната част на Кентъки, където се пази федералният златен резерв. — Бел. пр. ↑

Час и половина по-късно Карч стоеше пред оградения служебен паркинг на „Хутън Лайтинг & Съплайс“ с клетъчен телефон в ръка. Точно от отсрещната страна на оградата беше синият бус, напуснал гаража на „Фламинго“ преди шест часа. Само че сега на задната броня имаше регистрационен номер. Джак нетърпеливо се разхождаше на-сам-натам и чакаше да му позвънят. Наближаваше целта си. Парите. Жената. Той отметна глава и това като че ли подсили възбудата му.

Телефонът иззвъня и Джак незабавно натисна бутона с палец.

— Карч слуша.

— Тук е Айви. Открих го.

Айвърсън, детектив в участъка в Метро, проверяваше автомобилните номера за Карч срещу петдесет долара. Вършеше и други неща на различна цена, като използваше властта на служебната си карта, за да си осигури допълнителен доход. Джак винаги внимаваше с исканията си, дори при съвсем законни случаи. Годините го бяха научили да се отнася към всички ченгета от Метро — и най-вече към Айвърсън — със същата предпазливост и дистанцираност, с каквито и към проститутките, хората от заложените къщи и измамниците в казината.

Карч наклони глава и задържа телефона между рамото и ухото си, докато извади бележник и химикалка.

— Казвай.

— Регистриран е на името на Джеръм Зандър Палц, четирийсет и седем годишен. Адресът е Мишън Стрийт триста и дванайсет. В северен Лас Вегас. Проверих и досието му. Чист е. Между другото, последната услуга е безплатна.

Карч записа само името. Познаваше Джеръм Палц. Или поне бе почти сигурен, че го познава. Работеше на щанда в „Хутън“.

— Хей, шефе, чуваш ли ме?

Джак се откъсна от мислите си.

— Да. Благодаря ти, Айви. Това изяснява много важен за мен въпрос.

— Наистина ли? Какъв?

— А, просто нещо, по което работя. Става дума за наблюдение пред строителен обект. „Вънишън“. Бусът се появи на няколко пъти и ми се стори нещо подозрителен. Но Палц е в списъка на доставчиците. Работи в „Хутън Лайтинг & Съплайс“, а те монтират камерите. Така че мога да го задраскам.

— Какво има там, обир ли?

— Да, на строителни материали. Бусът на този Палц не е обозначен, затова реших да го проверя.

— И сега започваш пак отначало, а?

Айвърсън сигурно се подсмиваше от отсрещния край на връзката.

— Да. Но ти благодаря, приятел. Спестяваш ми време.

— До чуване.

Карч затвори и погледна през оградата към синия бус. Опитваше се да обмисли следващия си ход. Следата, водеща към Палц, променяше нещата.

Накрая се свърза със „справки“ и поиска номера на „Хутън Лайтинг & Съплайс“. Набра го и попита за Джърси Палц, който отговори след половин минута.

— Джеръм Палц.

Мълчание.

— Да, кой е...

— Джърси Палц?

— Кой е там?

— Джак Карч.

— Аха. Какво му е на името Джеръм? Никой никога...

— Така се казваш, нали? Джеръм Зандър Палц. Оттам идва „Джърси“.

— Да, така е, но никой никога...

— Искам да излезеш навън. Веднага.

— За какво става дума?

— Веднага излез навън. Чакам те. Мини през служебния паркинг. Колата ми е на тротоара. Точно до твоя бус, само че от отсрещната страна.

— Обясни ми какво става. Не...

— Ще ти обясня, когато дойдеш. Хайде. Навярно все още мога да ти помогна, но трябва да ми съдействаш и да излезеш веднага.

И преди Палц да успее да отговори, Карч затвори телефона. После отиде при автомобила си и седна вътре. Беше черен линкълн стар модел с голям багажник. Харесваше му, но харчеше много и често го взимаха за шофьор на лимузина. Той завъртя огледалото така, че да може да наблюдава изхода на трийсетина метра зад него. Разтвори сакото си и извади от кобура деветмилиметровия „Зиг Зауър“. После бръкна под седалката и заопипва пружините, докато не намери залепения там заглушител. Издърпа го, монтира го на пистолета и го остави между седалката и вратата.

След пет минути видя в огледалото Джърси Палц, който се приближаваше към линкълна. Пушеше току-що запалена цигара и крачеше решително, дори сърдито. Карч се усмихна. Предстоеше му малко забавление.

Палц отвори дясната врата и седна до него. Дъхът му миришеше на лук.

— Най-добре да е нещо сериозно, по дяволите. Нямам никакво време.

— Надявам се — погледна го студено Джак.

После замълча. Палц изчака няколко секунди и избухна:

— Е, какво искаш, мамка му?

— Не зная. Ти какво искаш? Нали ме повика?

— Стига глупости. Току-що ми позвъни и...

Карч се заля в смях, което смути Палц, а в следващия момент завъртя ключа и запали двигателя, бързо превключи на скорост и хвърли поглед през лявото си рамо-канеше се да излезе на улицата. В същото време натисна бутона за автоматично заключване на вратите.

— Чакай бе — викна Джърси. — На работа съм! Никъде няма да ходя...

Опита се да отвори вратата, но не успя. Докато търсеше бутона за отключване, Карч натисна газта и потегли.

— Спокойно. Докато сме в движение, не можеш да отключиш. Предпазна мярка.

— По дяволите! — изруга Палц. — Къде отиваме?

— Имаме проблем, Джеръм — спокойно отвърна Джак. Той зави на юг по „Тропикана“. Планинският хребет се издигаше над

небостъргачите пред тях.

— Глупости. Нямаме никакъв проблем. Не сме се чували от година.

— Джеръм Зандър Палц... Джърси. Кое име искаш да ти издялат на камъка?

— Какъв камък? Защо просто не...

— Камъкът, който ще поставят на скапания ти гроб.

Това най-последно накара Палц да млъкне. Карч го погледна и кимна.

— Адски е сериозно, тъпако. Видели са буса ти. Снощи. Има го на запис.

Джърси разтърси глава, сякаш се мъчеше да се събуди от някакъв кошмар.

— Нямам представа за какво говориш. Къде отиваме?

— На някое спокойно място. Където ще можем да си поприказваме.

— Че ние не си приказваме, човече. Ти приказваш, а аз нямам представа за какво говориш.

Вече бяха напуснали промишлените райони на града и сградите постепенно оредяваха. Карч погледна Палц и забеляза, че е започнал да осъзнава положението. С всички ставаше така, щом разберяха, че приближават пустинята. Той взе пистолета и го сложи в скута си с дулото към Джърси.

— Мамка му! — възкликна Палц. — Оная гадна кучка!

Карч широко се усмихна.

— Коя е тя?

— Казва се Каси Блук — без колебание отвърна Джърси. — Мамка й, човече. Не съм се опитвал да я пазя.

Джак присви очи и се замисли. Името му звучеше смътно познато, но в момента не можеше да си спомни откъде.

— Преди шест години тя беше с Макс Фрилинг.

Карч го погледна невярващо.

— Няма лъжа, човече. Спомняш ли си я?

— Но нали я пратиха в „Хай Дезърт“?

— Да, само че са я пуснали. Каза, че живеела в Калифорния. В Лос Анджелис.

Джак си погледна часовника. От срещата му с Грималди в стая 2014 бяха минали три часа, а вече разполагаше с име и версия. Той раздвижи рамене и се наслади на възбудата, която се надигаше в гърдите му. После се върна към непосредствения проблем.

— Нали разбираш, Джеръм, мислех си, че имаме уговорка. Мислех си, че ще ме предупреждаваш всеки път, щом научиш нещо, свързано с „Клеопатра“. Известно ти е, че когато съм в офиса, проверявам телефонния секретар по два-три пъти на ден. Странно, не си спомням да съм получавал съобщения от теб.

— Виж, не знаех, че ще е в „Клеопатра“, пък и да знаех, нямаше как да ти се обадя. Мамка му, бях завързан, човече!

— Завързан ли?

— Да, отзад в буса.

През следващите десетина минути Палц му разказа своята версия за предишната нощ. Карч мълчаливо го слушаше и мислено си отбелязваше всички противоречия.

— Така че нали разбираш, не можех да те предупредя — обясни Джърси. — Щях да го направя, но тя ме остави отзад цяла нощ. Виж това, човече.

Той се завъртя и се наведе напред. Карч насочи пистолета към него и Палц вдигна ръце с длани напред. После посочи към угълчетата на устата си, по които имаше синини.

— Това е от скапаната лепенка. Казвам ти истината, човече.

— Седни си на мястото.

Джърси се отпусна назад. Известно време пътуваха в мълчание, докато Джак обмисляше разказа му.

— Не ми казваш всичко. Тя знаеше ли, че ти си ги издал предишния път?

— Не. Никой не знае, освен теб.

Карч кимна. Навремето нямаше съдебен процес, така че не се беше налагало да дава публични показания. Само пред ченгетата — а един от следователите бе Айвърсън.

— С кого работеше тя този път?

— Сама. Просто вчера се появи в службата и всичко започна оттам. Не видях никой друг.

И все пак разказът на Палц не му се струваше съвсем логичен.

— Не ми казваш всичко. Направил си й нещо. Да я обереш ли опита?

Джърси не отговори и Карч прие мълчанието му за потвърждение.

— Опитал си се. Видял си, че е сама, и си се опитал да я обереш. Само че тя е била готова и те е прецакала. Затова не е можела да те пусне, докато не свърши работата.

— Добре де, опитах. И какво от това?

Джак не обърна внимание на въпроса. Вече отдавна бяха напуснали границите на града. Тук му харесваше, особено пролетно време, преди да стане много горещо.

— С какво се занимава в Лос Анджелис? — попита той.

— Нямам представа. Виж, къде отиваме? Казах ти всичко.

Карч зави наляво по един необозначен път. Знаеше, че се нарича Садъл Ранч Роуд и че е част от отдавна проектиран, но все още непостроен жилищен район. Колкото и бързо да се развиваше, градът изоставаше с десетина години. Надяваше се, че когато издигнат къщите, вече няма да е тук.

Спря пред стар, изоставен магазин. Прозорците и вратите отдавна зееха. Всички стени бяха изпъстрени с дупки от куршуми и графити, по пода се валяха кутии от бира и натрошено стъкло. Лъчите на утринното слънце се отразяваха в сребриста паяжина, която висеше на прага. Карч погледна вечнозеленото дърво на десетина метра от сградата. Беше го посадил тук преди много години, просто за да отбележи мястото. Винаги се изненадваше колко високо е пораснало в тази пустош.

Изключи двигателя и се обърна към пребледнелия като мъртвец Палц.

— Виж, човече, вече ти казах всичко, каквото знам за оная кучка. Няма нужда да...

— Слез от колата.

— Какво, тука ли?

— Да, слизай.

Джак вдигна пистолета и Палц се опита да отвори вратата. Беше заключена. Карч развеселено наблюдаваше пътника си, който дращеше с пръсти в опит да открие бутона. Накрая отключи и слезе. Джак го последва.

— Какво ще правиш?

Карч не обърна внимание на въпроса и се огледа.

— Това място... Идвам тук от години. От дете. Баща ми ме водеше тук нощем, за да гледаме звездите. През зимата сядахме на капака на доджа и се топлехме на двигателя.

Той се завъртя и впери очи към града.

— Божичко, татко можеше да разпознае казината само по цвета на неоните. „Сандс“, „Ривиера“, „Стардъст“... Тогава обичах Вегас. Сега е... боклук. Увеселителни паркове и всякакви идиотщини. Загубил е класата си. Да, управляваше го мафията, но имаше класа. Сега е просто...

Джак погледна Палц, като че ли едва сега го забелязваше.

— Колко ти плати?

— Нищо.

Карч направи крачка към него.

— Осем бона — извика Джърси. — Но те бяха за техниката. Не ми бутна нищо повече. Даде ми само осем хиляди и ме пусна.

На Джак му се струваше странно, че Каси Блак е освободила Палц и че дори му е платила, след като е убила Идалго. В хотелската стая трябваше да се е случило нещо и навярно имаше само един човек, който можеше да му каже какво.

— Къде са осемте бона?

— В сейфа вкъщи. Да вървим. Ще ти ги покажа. Ще ти ги дам.

Карч мрачно се усмихна.

— Да ти е споменавала какво е направила, след като те пусна?

— Не обели нито думичка. Просто ме развърза и слезе от буса. Намерих осемте бона на предната седалка заедно с ключовете.

— Ами куфарчето?

— Какво куфарче?

Карч се замисли за миг и реши да го остави. Съмняваше се, че Каси Блак е казала нещо на Палц. Сигурно бе разбрала, че има електронна защита, и дори не го беше отваряла.

Предполагаше, че няма какво повече да изтръгне от Джърси — освен навярно осемте бона в дома му.

— Ела насам — каза той и посочи капака на линкълна. — Остави си портфейла тук. И ключовете.

Палц се подчини, застанал пред автомобила, докато Карч стоеше от лявата му страна.

— Обрали сте неподходящи хора. А тя е застреляла неподходящ човек.

Джърси зяпна, но бързо възвърна самообладанието си.

— Не зная за какво... нищо не съм обирал. Аз...

— Помагал си и това те прави също толкова виновен. Ясно ли ти е?

За миг Палц затвори очи и отчаяно изхленчи:

— Съжалявам! Не знам. Моля те, остави ме да си събера мислите.

Карч огледа храсталаците наоколо. Очите му отново се спряха за момент върху вечнозеленото дърво. В тази пустош наистина имаше красота. Напомняше му за самия него.

— Знаеш ли защо дойдох тук?

— Да.

Джак едва не се засмя.

— Не, искам да кажа точно на това място.

— Не.

— Защото преди трийсет години, когато парцелираха района и започнаха да го разпродават на кретените, ни-велираха терена, така че да изглежда готов за строеж. Това беше част от измамата и имаше успех.

Палц кимна, сякаш намираще историята за интересна.

— Моят старец си купи парцел...

— Значи затова дойде тук, а? — с принудено спокоен глас попита Джърси.

Карч не му отговори.

— Трийсет години са много време. Земята пак е много твърда, но ако започнеш да копаеш, ще видиш, че отгоре има трийсетина сантиметра пясък, а отдолу започва пръст, твърда като камък. Хората си мислят, че е все едно да копаеш на плажа. Няма такова нещо. Земята под пясъка не е докосвана от милиони години. Скапаната лопата направо отскача от нея.

Той погледна Палц и продължи:

— Затова ми харесва тук. Не ме разбирай погрешно, работата пак си е тежка, но имаш трийсет сантиметра по-мека почва. Повече не ти и

трябва.

Джак многозначително се усмихна. Както очакваше, Джърси побягна, заобиколи магазина и вечнозеленото дърво и се опита да се скрие зад тях. Карч се отдалечи от линкълна и спокойно се насочи вляво от сградата. В движение свали заглушителя, защото вече не му трябваше и щеше да се отрази на точността му. На стрелбището тренираше без заглушител.

Палц бе на трийсетина метра от него и тичаше отчаяно наляво. Краката му вдигаха облаци пясък и прах. Джак прибра заглушителя в джоба на самото си и спря. Разкрачи се, вдигна пистолета с две ръце и проследи пътя на Джърси. Внимателно се прицели, стреля и отпусна оръжието. Палц размаха ръце и се строполи по очи на пясъка. Знаеше, че го е улучил в гърба, може би дори в гръбначния стълб. Зачака да види дали ще се раздвижи. След секунди раненият зарита с крака и се претърколи. Но очевидно не можеше да се изправи.

Карч потърси гилзата и я вдигна. Все още пареше. Той я прибра в джоба си, върна се при линкълна и отвори багажника. Свали си самото, остави го върху бронята и си облече торбест черен гащеризон, предназначен за работа нощем.

После извади лопатата и се запъти към Палц. В средата на гърба му имаше кърваво петно. Цялото му лице беше в пясък и пръст. По устните и зъбите му също имаше кръв. Това означаваше, че куршумът е пронизал белия му дроб. Дишаше учестено и дрезгаво. Не се опитваше да говори.

— Добре, достатъчно — каза Карч, наведе се и притисна дулото на пистолета под лявото му ухо. С другата си ръка хвана лопатата и постави работната ѝ част така, че да го скрие от струята кръв. После стреля и Палц се отпусна неподвижно. Гилзата изтрака в лопатата и падна на пясъка. Карч я вдигна и я прибра при другата в джоба си.

Сложи оръжието в кобура и вдигна поглед към небето. Не обичаше да го прави денем. Не само защото трябваше да се пържи под слънцето в този черен гащеризон. Понякога „Маккарън“ се задръстваше и докато чакаха разрешение за кацане, самолетите кръжаха ниско над района.

Въпреки всичко започна да копае, като се надяваше, че това няма да се случи, и се чудеше дали по някакво съвпадение лопатата му няма да удари в кост, която отдавна лежи в земята.

Карч стоеше пред огледалото и си наместваше вратовръзката, когато пейджърът му сигнализира. Изписаният на дисплея номер беше на Винсънт Грималди. Карч закачи пейджъра на колана си и донагласи връзката си. Нямахше намерение да телефонира на директора. Лично щеше да отиде при него, за да му съобщи за откритията си.

Когато свърши с вратовръзката, отиде при бюрото и се зае с оръжията си. Прибра „Зиг Зауъра“ в кобура и закопча ремъка. После взе малката „Берета“, която се побираше в дланта му. Отново се завъртя към огледалото и свободно отпусна ръце. Направи няколко движения, като криеше „Беретата“ от поглед. „Дясната ръка на Давид-помисли си той. — Дясната ръка на Давид.“

Като жестикулираше с наглед празните си ръце, сякаш разговаряше с някого, Карч внезапно насочваше пистолета към огледалото. След като свърши с това упражнение, прибра миниатюрното оръжие в черния копринен магьоснически джоб, който бе накарал да му пришият от вътрешната страна на пояса на панталона му-на всичките му панталони. После протегна ръце напред и ги склучи като за молитва. Поклони се и отстъпи назад от огледалото. Край на представлението.

По пътя за гаража се отби в кухнята, извади от шкафа един стъклен буркан, отвъртя капачката и пусна двете гилзи при другите, после вдигна буркана и го погледна. Гилзите стигаха почти до половината. Джак го разклати и се заслуша в дрънченето. Накрая го върна на мястото му и взе кутия корнфлейкс. Цял ден не бе слагал нищо в уста, а и физическото усилие в пустинята го беше изтощило. Започна да яде корнфлейкса с шепи направо от кутията.

След това влезе в гаража, който използваше за кабинет, и седна зад бюрото. Заради характера на работата си нямаше нужда от офис в бизнесграда, както повечето частни детективи. Негова специалност бяха изчезвания-та. Плащаше петстотин долара месечно на двама детективи от отдел „Изчезнали лица“ в полицейското управление в Метро, за да му пращат клиенти. Полицията не можеше да направи

нищо до четирийсет и осем часа след изчезването. Тази практика беше възприета, защото повечето хора се скриваха нарочно и често след ден-два се появяваха сами. В Лас Вегас обикновено се случваше така. Хората идваха на почивка или на някакъв конгрес и се развихряха в град без никакви задръжки. Тръгваха със стриптийзърки и проститутки, изгубваха парите си и бяха прекалено засрамени, за да се приберат вкъщи, или пък спечелваха много пари и не искаха да се приберат вкъщи. Имаше безброй причини и затова полицията прилагаше тактика на изчакване.

Но този четирийсет и осем часов период и основанията за него не успокояваха засегнатите и понякога истерични близки на изчезналите. Тук се намесваха Карч и другите частни детективи. Ченгетата от Метро, на които плащаше, даваха на близките името и номера му.

Джак внасяше петстотинте долара в банкова сметка, до която имаха достъп и двамата полицаи. Месечно го търсеха десетина души. Взимаше им по четиристотин долара на ден плюс разходите. Често откриваше изчезналия само за един час, като проследяваше кредитната му карта, но никога не обясняваше това на клиентите. Просто ги караше да прехвърлят парите в сметката му преди да им съобщи местонахождението на близкия им. Възприемаше го като съвсем друг вид фокус. Да контролираш положението със заблуда. Никога да не разкриваш картите си.

Кабинетът му представляваше храм на някогашния Лас Вегас. По стените висяха снимки на изпълнители от петдесетте и шейсетте години. Имаше много фотографии на Франк, Дийн и Сами, на прочути танцърки и поставени в рамки афиши на боксови мачове.

Пощенски картички представяха казина, които вече не съществуваха. Тук бе и колекцията му от чипове — по един от всяко казино, открито през петдесетте. На голяма снимка се виждаше „Сандс“ в момента на взривяването му, за да направи място на новия Лас Вегас. Много от фотографиите бяха с автографи и посвещения, но не на Джак Карч, а на „Удивителния Карч“ — неговия баща.

Централно място заемаше най-голямата рамка със снимка на огромен неонов надпис, който някога се беше издигал пред „Сандс“. Той гласеше:

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

ФРАНК СИНАТРА
ДЖО БИШОП
УДИВИТЕЛНИЯ КАРЧ!

Преди да започне работа, Джак дълго гледа снимката. Беше деветгодишен, когато видя името на баща си пред „Сандс“. Една вечер баща му го взе със себе си, за да гледа представлението иззад кулисите. Наблюдаваше как изпълнява фокус, наречен „Изкуството на пелерината“, когато някой го потупа по рамото. Той вдигна поглед. До него стоеше Франк Синатра. Това бе най-неизличимият спомен от детството му. Това, и случилото се с баща му няколко години по-късно в „Цирк, цирк“. Франк Синатра се престори, че си нанася удар под брадичката, и усмихнато попита дали и след неговото име има удивителен знак.

Карч извърна очи и провери телефонния секретар. Имаше три съобщения. Той върна записа и взе молив, готов да си води бележки. Първа го беше търсила жена на име Марион Рътър от Атланта. Искаше да го наеме да открие съпруга ѝ Клайд, който не се прибрал вкъщи от среща на производителите на кухненски съдове в Лас Вегас. Много се страхувала и искала незабавно да започне издирването. Джак си записа името и номера ѝ, но не ѝ телефонира, защото в момента имаше друга работа.

Следващите две съобщения бяха от Винсънт Грималди. Гласът му звучеше сърдито. Нарещдаше му веднага да му позвъни.

Карч изтри съобщенията и се облегна в кожения си стол. Загреба нова шепа корнфлейкс и докато дъвчеше, се загледа в двете пачки върху бюрото. От пустинята бе отишъл в апартамента на Палц, за да вземе парите от сейфа му. В едната пачка имаше осем хиляди в стодоларови банкноти, в другата — четири хиляди четиристотин и осемдесет в двайсетачки. Джак реши, че по-дебелата пачка принадлежи на Грималди. Като се приспаднаха разходите му, които до този момент възлизаха на петстотин и петдесет долара. Даже на шестстотин, заради бензина. Другата пачка щеше да задържи за себе си. Тя нямаше нищо общо с обира в „Клеопатра“. Очевидно това бяха личните спестявания на Палц.

Той прибра своите пари в едно от чекмеджетата на бюрото и го заключи. После взе фирмена фактура и вписа сумата 7400 долара, които щеше да върне на Грималди. Прибави и обяснение за разходите

си, без да споменава името си. Когато свърши, уви пачката във фактурата и я пхна в плик, който прибра във вътрешния джоб на самото си.

Замисли се дали не би трябвало да вземе повече пари за предстоящото пътуване до Лос Анджелис. Накрая се отказа, изправи се и отиде до кантонерките под снимката от взривяването на „Сандс“. Отключи едно от чекмеджетата и започна да преглежда папките. Откри каквото търсеше и се върна на бюрото си.

Папката носеше надпис „ФРИЛИНГ, МАКС“. Джак я прелисти. Имаше няколко полицейски доклада, листове с ръкописни бележки, както и грижливо сгънати пожълтели изрезки от вестници. Той ги взе и прочете онази с най-едро заглавие. Беше от първа страница на „Лас Вегас СЪН“ отпреди шест и половина години.

„ИЗВЕСТЕН КРАДЕЦ СКАЧА ОТ ВИСОКО И ЗАГИВА

Дарлин Гънтър

Мъж, който според полицията е извършител на поредица от обири в хотелски стаи, скочи от прозореца на двайсетия етаж на хотел «Клеопатра», за да не бъде заловен.

Тялото му се ударило в тавана на атриума в 04:30 ч. и стъклото се посипало по играчите в казиното. Мъжът паднал върху една от свободните маси. Последвала паника, но според властите няма пострадали.

Говорителят на полицейското управление в Метро заяви, че заподозреният, разпознат като трийсет и четири годишния Максвел Джеймс Фрилинг от Лас Вегас, скочил от прозореца на стая на двайсетия етаж, за да не попадне в ръцете на служител от охраната на «Клеопатра», организирай специална операция, за да го залови.

До сряда вечерта не беше ясно защо полицията не е участвала в операцията. Друг въпрос, който остава без отговор, е защо Фрилинг е предпочел да скочи през прозореца.

Началникът на охраната на казиното Винсънт Грималди не каза за произшествието почти нищо, но изрази облекчението си, че се е случило по време, когато има най-малко гости.

«Просто имахме късмет — заяви Грималди. — В казиното нямаше много хора. Ако се беше случило в пиковите часове, кой знае какво щеше да стане.»

Според него казиното щяло да остане отворено, докато поправят тавана на атриума. По време на ремонта щяла да бъде отцепена съвсем малка част от него.

След смъртта на Фрилинг в хотела била задържана двайсет и шест годишна жена, която охраната предала на полицията. Арестували я, когато се втурнала към трупа на крадеца. Според властите реакцията ѝ очевидно показвала, че е била негова съучастничка.

«Ако просто беше избягала, навярно дори нямаше да разберем за нея — каза детектив Стан Нап. — Но тя се е затичала към този тип и сама се е издала.»

Жената, чиято самоличност властите не желаят да съобщят, докато не ѝ предявят обвинение, е била разпитана в сряда.

Полицията смята, че Фрилинг е онзи изключително опитен крадец, който през последните седем месеца обра единайсет хотела. Във всички случаи са ограбени парите и бижутата от стаите на гости на казино. Крадецът влизал вътре, докато жертвите спели. Според полицейски източници цялата открадната сума възлиза на 300 хиляда долара.

Очевидно престъпникът е използвал няколко различни начина на проникване в стаите — през вентилационните шахти или с ключове, получени от нищо не-подозиращи камериерки. Не го е видяла нито една от жертвите. Представител на полицията заяви, че крадецът може да ги е наблюдавал с помощта на скрити камери, но не пожела да навлезе в подробности.“

Карч спря да чете. Тъй като това бе първият материал са инцидента, в него имаше най-малко информация. Авторката му го беше изсмукала само от няколко факта. Той продължи с репортажа от следващия ден.

„СЪУЧАСТНИЧКАТА ОБВИНЕНА ЗА СМЪРТТА НА КРАДЕЦА

Дарлин Гънтър

В четвъртък двацет и шест годишната Касиди Блук от Лас Вегас, която според полицията помагала на крадеца от «Клеопатра», беше обвинена в убийството му.

Според закона на Невада онзи, който участва в престъпление, е отговорен за всяка смърт по време на извършването му.

Макар че е чакала Макс Фрилинг във фойето на «Клеопатра», когато паднал от двацетия етаж, според закона Блук е виновна за смъртта му, заяви главният прокурор на окръг Кларк Джон Кавалито.

Кавалито поясни, че Блук, обвинена също в обир и съучастничество, можела да получи от петнайсет години затвор до доживотна присъда. Била задържана в окръжния затвор без право на освобождаване под гаранция.

«Тя има също толкова вина, колкото и Фрилинг — каза прокурорът по време на пресконференцията. — Заслужава да бъде наказана с цялата строгост на закона.»

Смъртта на Фрилинг беше обявена за случайност, а не самоубийство. Повече подробности за драматичните събития в сряда рано сутринта бяха разкрити от Кавалито и следователите в четвъртък.

През последните седем месеца Фрилинг нанесъл единайсет удара в комплексите, с което принудил ласвегаската Асоциация на казината да обяви награда от 50 хил. долара за залавянето и осъждането му.

Според полицията крадецът вероятно набелязвал богати комарджии, които отнасяли печалбата в стаите си.

В четвъртък частният детектив Джак Карч, който се надявал да получи наградата, се свързал със служители на «Клеопатра» и им съобщил, че в момента престъпникът следи гост на казиното.

Карч се съгласил да изиграе ролята на примамка. Когато през нощта набелязаната жертва се качила в стаята си, била извършена замяна и нейното място заел детективът.

Два часа след като Карч угасил осветлението и се престорил на заспал, Фрилинг влязъл в апартамента през вентилационната шахта, в която проникнал от тавана на служебното помещение на двайсетия етаж. В спалнята той бил изненадан от Карч, който насочил към него пистолет и повикал по радиостанцията си хотелската охрана.

«Преди охраната да стигне до стаята, господин Фрилинг се хвърлил към прозореца» — каза Кавалито — и поясни, че под прозореца имало малък перваз и крадецът навярно смятал, че като се придвижи по него с лице към сградата, ще успее да стигне до кабела на платформата за миене на стъклата.

Инерцията му обаче го прехвърлила през перваза, той паднал, разбил покрива на атриума и предизвикал паника сред неколцината гости на казиното. Не пострадал никой.

На пресконференцията в четвъртък Кавалито не отговори на повечето въпроси, като се позова на следствената тайна. Той отказа да разкрие как частният детектив Карч е научил, че Фрилинг подготвя нов удар в «Клеопатра».

Усилията да се свържем със самия Карч бяха неуспешни. Детективът не отговаря и на съобщенията по телефонния си секретар. Като малък той е участвал в някои от представленията на баща си, покойния илюзионист, известен като «Удивителния Карч!»

Карч младши бил наречен «Валето купа» заради фокус, в който баща му го завързвал в пощенски чувал и го

заклучвал в сандък. Карч изчезвал и на негово място се появявала карта — вале купа.

Макар че детективът не носи никаква вина за смъртта на Фрилинг, окръжният прокурор порица решението на ръководството на «Клеопатра» да организира операцията без участието на полицията.

«Трябваше да се свържат с полицейското управление — каза Кавалито. — Може би щяхме да успеем да избегнем този инцидент.»

Началникът на охраната на «Клеопатра» Винсънт Грималди отказа да коментира укора на прокурора.

Говорителят на Асоциацията на казината не пожела да съобщи дали Карч ще получи наградата след смъртта на заподозрения крадец и арестуването на неговата съучастничка.

Вчера бяха разкрити нови подробности за Фрилинг. Според властите той е имал две присъди за обири и е излежал общо четири години в щатски затвори. Смята се, че е отраснал в Лас Вегас и подобно на Карч, е син на известна личност. През 1963 г. баща му Карсън Фрилинг бил осъден за участието си в дързък въоръжен грабеж в казино «Роял». Според мнозина местни той бил вдъхновен от филма «Океан 11», ролите в който се изпълнявали от Франк Синатра и други членове на така наречената «Глутница плъхове».

Когато арестували баща му, Максвел Фрилинг бил тригодишен. Карсън Фрилинг е починал в затвора през 1981 г.“

Карч погледна поместената в репортажа снимка на Касиди Блак, направена в полицията след арестуването ѝ. Дългата ѝ руса коса бе разрешена и очите ѝ бяха зачервени от плач. Спомняше си, че тогава Блак не каза нито дума на ченгетата от Метро, въпреки че я разпитваха цели дванайсет часа. Беше издържала и това му харесваше.

По време на следствието Джак не се бе срещал с нея и не знаеше дали жената от снимката е същата, която беше видял на записите в „Клеопатра“ и „Фламинго“. Но инстинктът му подсказваше, че е тя.

Той прегледа останалите няколко изрезки и стигна до последния репортаж. В него имаше друга снимка на Касиди Блак, облечена в затворнически гащеризон и с белезници. Двама пристави я извеждаха от съдебната зала. Стиснатите ѝ устни и предизвикателният ѝ поглед показваха, че е запазила достойнството си въпреки оковите, затворническите дрехи и положението, в което се намираше.

Карч плъзна очи към репортажа и го прочете. Той бе кратък и го бяха поместили във вътрешните страници на „Сън“.

„БЛАК СЕ ПРИЗНАВА ЗА ВИНОВНА, ВЛИЗА В ЗАТВОРА

Дарлин Гънтър

В понеделник Касиди Блак се призна за виновна по обвиненията в съучастничество в престъплението, преди два месеца довело до драматичната смърт на партньора ѝ. Незабавно последва присъда и я пратиха в щатския затвор.

Двайсет и шест годишната бивша служителка в казино постигна споразумение с окръжната прокуратура и се призна за виновна в непредумишлено убийство и съучастничество в опит за обир. Съдия Барбара Кейлър я осъди на пет до петнайсет години затвор.

Облечена в жълт гащеризон, по време на изслушването Блак почти не говори. След всяко обвинение, прочетено от съдията, тя произнасяше думите «Признавам се за виновна» и накрая заяви, че напълно разбира последиците от признанието си.

Нейният адвокат Джак Милър каза, че този резултат бил възможно най-благоприятен за нея, като се имали предвид категоричните доказателства за съучастничеството ѝ с Максвел Джеймс Фрилинг, завършило с арестуването ѝ и с неговото скачане от прозореца на двайсетия етаж на «Клеопатра».

«Така има шанс да започне живота си отначало» — заяви Милър. — «Ако внимава в затвора, може да излезе след пет години. Тогава ще е на трийсет и една и ще има достатъчно време да се интегрира в обществото.»

Според властите натрупаните срещу Блук улики доказват, че тя е помагала на Фрилинг в обирите на комарджии в хотелските им стаи.“

Карч остави изрезката при другите, без да я дочете докрай. След самопризнанието на Касиди Блук процесът беше станал излишен и това му бе позволило да избегне даването на показания за случилото се в онази стая с Фрилинг. Осъждането ѝ също му даде възможност да предяви претенции за наградата, макар че за да я получи, се наложи да съди Асоциацията на казината. След като плати хонорарите на адвоката и данъците, му останаха двайсет и шест хиляди долара и примката на Грималди на шията му.

„Всичко това ще се промени — каза си Карч. — Скоро. Съвсем скоро.“

Той внимателно сгъна изрезките и прибра папката. После затвори кутията с корнфлейкс и на излизане я остави в кухнята.

Докато минаваше през казиното в „Клеопатра“, Карч усети, че го наблюдават, и видя, че Винсънт Грималди го гледа от балкона. Директорът не му направи знак, че е ядосан и го чака. Джак извърна очи и се запъти към асансьорите, като леко ускори крачка.

Две минути по-късно го въведеха в кабинета на Грималди. Там стоеше едър мъж — командващият личната армия на Винсънт. Карч не се сещаше за името му, но си спомняше, че завършва на гласна. Роко, Франко или нещо подобно.

— Той ме чака — каза Карч.

— Да бе, цяла сутрин те търсим.

Джак почти не обърна внимание на множественото число и на снизходителното подсмиване на главореза, който му посочи вратата на балкона.

Докато заобикаляше бюрото, Карч забеляза, че отгоре му са пръснати инструменти и уреди: бормашина, фотоапарат „Полароид“, фенерче и тубичка лепило. Бормашината бе обвита в черен неопрен, защит с рибарска корда.

— Намерихме всичко това във вентилационната шахта в стая...

— Две хиляди и петнайсет — прекъсна го Джак. — Зная. Казах му, че ще ги откриете там.

И отвърна на снизходителната му усмивка също толкова снизходително. После излезе на балкона и затвори вратата след себе си, като срещна очите на другия мъж през стъклото.

Грималди не се обърна да го посрещне. Държеше се за перилата, вперил очи в морето комарджии под себе си. Карч никога не беше идвал тук. Изпълнен с благоговение, той се огледа, после хвърли поглед назад и видя, че главорезът стои до стъклената врата и го наблюдава. Джак се приближи до Грималди.

— Здравей, Винсънт.

— Къде се губиш, Джак? Търсих те.

— Извинявай, Винсънт, бях зает.

— Какво, костюма ли си обличаше? Прическа ли си правеше?

— Ето ме, Винсънт. Какво искаш?

Грималди се обърна. Беше намръщен.

— Знаеш ли, чудя се дали не допуснах грешка, че ти възложих тая задача. На мен ми е припарило под гъза, а пък ти само си преобличаш костюмите. Може би трябваше да дам работата на Ромеро. Той е много добър.

Карч запази самообладание. Отлично разбираше, че Грималди само пуска пара.

— Както желасш, Винсънт. Но си мислех, че си искаш парите.

— Искам ги, по дяволите!

Избухването на Грималди накара неколцина комарджии под тях да вдигнат поглед. Седяха на масата, върху която преди шест години беше паднал Макс Фрилинг.

Джак реши да престане да го дразни.

— Виж, Винсънт, работех по проблема. Имам напредък. Открих името на жената и зная къде е. Ако не ме беше повикал, вече щях да съм тръгнал след нея.

— Открил си името ѝ, така ли?

— Да. — Карч кимна към масата под тях. — Нали си спомняш оная история с Макс Фрилинг? Дето скочи от двайсетия етаж?

— Разбира се.

— Е, нали тогава арестуваха едно момиче? Съучастничката му.

— Да. Май че и дадоха петнайсет години.

— От пет до петнайсет, Винсънт. Трябва да е била много примерна. Защото е излежала само пет и е излязла. Снощи е била тя.

— Глупости. Тя само му помагаше. Сутринта самият ти каза, че е бил професионалист, който е знаел точно какво прави, мамка му.

— Така е. И все пак е тя. Повярвай ми.

— Каж ми как разбра.

През следващите десет минути Карч му обясни как се е добрал до Джърси Палц и какво е научил от него.

— Копеле — изруга Грималди. — Надявам се, че си му дал каквото заслужава.

— Не се безпокой за него.

Мрачното лице на директора се сбръчка в усмивка, разкриваща хубавите му бели зъби.

— Не ти викат Валето пика за нищо. Винаги имаш лопата в багажника си.

Карч не отговори, но като че ли спомни за нещо и потупа сакото си под джоба на гърдите си.

— Нося осемте бона, които му е платила за техниката. Само си приспаднах разходите. Ще ти ги оставя на бюрото.

— Много добре, Джак. Знаеш ли какво, и аз имам нещо за геб. И ние открихме едно име.

Джак го погледна.

— Мартин ли е бил вътрешният човек?

Грималди кимна.

— Правеше се на две и половина, ама накрая пропя. Каза ни всичко друго освен името на момичето, защото не го знаеше. Така че с твоята информация вече всичко е ясно.

— А именно?

— Ударът е организиран от някакъв тип от Лос Анджелис на име Лио Ренфроу. Той се е свързал с Мартин и после възложил работата на момичето. Бил посредник в такива дела.

— Откъде е познавал Мартин?

— Не го е познавал.

— Тогава как е установил контакт с него?

— Не е сигурно. Оказа се, че Мартин е поддържал връзка с Чикаго. Преди няколко години в „Нугит“ бил ухо на Джоуи Маркс. Когато Бюрото очисти Маркс и хората му, Мартин напусна „Нугит“ и започна тук. Разбира се, навремето нямах представа за тези неща. Както и да е, той не познавал онзи Ренфроу. Но когато видял, че Идалго печели големи пари на масата за бакара и всяка вечер се прибира в стаята си с куфарче, заключено с белезници за китката му, съобщил в Чикаго и оттам го свързали с Ренфроу.

Карч почти не го слушаше. Споменаването за Чикаго, за участието на така наречената Фирма в удара, караше кръвта да кънти в ушите му. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Хей, Джак, чуваш ли ме?

Карч кимна.

— Да.

— Виж, знам, че след случилото се с баща ти и прочее... просто исках да видиш всички карти, нали разбираш?

— Благодаря ти, Винсънт.

— Така че щом момичето и Ренфроу са от Лос Анджелис, парите са там. Трябва да отидеш и да ги вземеш преди да са ги пратили в Чикаго.

— Сигурно вече пътуват за там, Винсънт.

— Може би. Трябва да проверим.

Грималди си погледна часовника.

— Мисля, че все още имаме някакъв шанс. Изтекли са само шест часа и вече знаем всичко. Просто иди там и вземи парите.

— Имаш ли адреса на Лио Ренфроу?

Директорът поклати глава.

— Имаме номера на клетъчния му телефон. Мартин не знаеше нищо повече. Ще трябва да го откриеш на място. Ромеро го записа и ще ти го даде. Записа ѝ името на един мой познат в Лос Анджелис. Ако се нуждаеш от някаква помощ — проследяване на телефонен номер или нещо друго — само му позвъни. Той има много връзки и с удоволствие ще ти услужи. Вземи самолета и най-късно в три ще си там...

— Няма да се кача на самолет, Винсънт. Никога не съм летял.

— Джак, времето е от изключително значение.

— Тогава накарай твоя човек в Лос Анджелис да се заеме с това. Ще отида с кола. Ще пристигна преди пет.

— Добре, става. По пътя можеш да спреш в пустинята 0 да ми свършиш една услуга.

Карч го погледна подозрително.

— Онзи дебелак и Мартин са в една количка за пране на товарната рампа.

— И просто си я оставил там?

— Пратих Лонго да я пази. Никой няма да припари до нея.

Джак поклати глава.

— Накарай Лонго и Ромеро да се погрижат за нея. Трябва да вървя, Винсънт.

Грималди насочи показалец към него.

— Добре, Джак, но този път искам да ме държиш в течение. Разбираш ли ме?

— Отлично.

— Тогава върви да вземеш парите, Джак.

Преди да излезе от балкона, Карч за последен път погледна към казиното. Харесваше му гледката оттук. Той кимна и отвори стъклената врата.

ЛОС АНДЖЕЛИС

В дванайсет по обед Каси Блук натисна звънеца на Лио Ренфроу и едва не се преви надве, когато дори само това движение накара ръката ѝ да се сгърчи от болка. Лио ѝ отвори и тя бързо се шмугна вътре. Той огледа улицата и се завъртя към нея. Държеше пистолет.

— Имаме страхотен проблем, Лио — почна тя преди да забележи оръжието. — Оная работа беше... За какво ти е това?

— Не тук. Ела в офиса.

— Какво, пак ли онези глупости с Фен Шуй?

— Не. Джон Готи^[1]. На кой му пука? Хайде.

Той я поведе към кабинета си. Носеше бял халат и от косата му се стичаха капки. Каси предположи, че е плувал в басейна. Беше малко късно за това, но той сигурно имаше нужда от нещо подобно, за да се справи със стреса.

Когато влязоха в офиса, тя тръсна куфарчето върху бюрото.

— Боже Господи! Я по-спокойно. Побърках се да те чакам. Къде беше, мамка му?

— Лежах просната на пода в дневната.

Каси посочи куфарчето.

— Това гадно нещо се опита да ме убие с електрически ток.

— Какво?

— Има вграден зашеметител. Опитах се да го отворя и все едно че ме удари мълния. Три часа съм лежала в безсъзнание. Погледни.

Тя се наведе напред и с две ръце разтвори косата си. Видя се повърхностна рана и голяма цицина.

— При падането се блъснах в ръба на масата.

Гневното изражение на Лио незабавно се смени с изненада и загриженост.

— Божичко, сигурна ли си, че си добре? По-добре да идеш на лекар.

— Ръката ми е в ужасно състояние. Лакътят ме боли повече от главата.

— И през цялото това време си лежала на пода у вас, така ли?

— Да. Килимът подгизна от кръв.

— Господи! Помислих си, че си мъртва. Направо се побърках. Свързах се с Лас Вегас и знаеш ли какво ми каза моят човек? Станало нещо странно.

— Какво?

— Онзи тип изчезнал. Обектът. Изпарил се като дим. Няма го в стаята и името му било изтрито от компютъра.

— Е, това не е най-лошото. Виж.

Тя се пресегна към ключалките на куфарчето, но Лио я спря.

— Не, недей!

Каси се отскубна от ръката му.

— Всичко е наред, Лио. Имам здрави гумени ръкавици, като онези, каквито използват за работа по електропроводите. Трябваше ми почти час, за да се справя с ключалките, но накрая успях. Изключих батерията. Куфарчето не е опасно, но съдържанието му е. Виж.

Тя го отключи и отвори капака. Куфарчето бе пълно с пачки стодоларови банкноти, увити в целофан и с надпис „50“ с плътно черно мастило. Лио зяпна и на лицето му се изписа стъписано изражение. И двамата бяха професионалисти и знаеха, че куфарче, пълно с толкова едри банкноти, не е повод за радост. Това не беше гърнето със злато, мечта на всеки крадец, а по-скоро причина за безпокойство и подозрения. Също като адвокатите, които никога не задават на свидетелите въпроси без предварително да знаят отговорите, професионалните крадци никога не действаха на сляпо и не взимаха нищо, без да знаят какви ще са последствията. Не ставаше въпрос за законовите последствия, а за други, от много по-ужасен характер.

Изтекоха повече от десет секунди преди Лио да възвърне дар слово.

— Мамка му...

— Да.

— Преброи ли ги?

— Преброих пачките — каза Каси. — Петдесет са. Ако надписите са верни, пред теб са два и половина милиона в брой. Той не ги е спечелил, Лио. Донесъл ги е във Вегас със себе си.

— Чакай, чакай малко. Дай да помислим.

Тя несъзнателно заразтрива лакътя си.

— Какво има да мислим? На касата не плащат с пачки от по петдесет хиляди долара, увити в целофан. Той не е спечелил тези пари във Вегас, и точка. Донесъл ги е. За да плати за нещо. Може би за наркотици. Или за нещо друго. Но ние ги взехме — аз ги взех — преди да стигнат до получателя си. Искам да кажа, че онзи тип, обектът, е бил куриер. Дори нямаше ключ за куфарчето. Просто е щял да ги предаде и е възможно даже да не е знаел какво има вътре.

— Не е имал ключ ли?

— Не ме ли слушаш, Лио? Когато се опитах да го отключа с шперц, ме удари ток. Ако бях взела ключа, щях ли да се мъча?

— Извинявай, извинявай, забравих.

Лио се отпусна на стола си. Каси остави раничката си на бюрото и извади отвътре четири прихванати с ластичета пачки стодоларови банкноти.

— Това е спечелил. Сто двайсет и пет хиляди. И половината информация на твоя човек не струваше.

Тя отново бръкна в чантата и му подхвърли портфейла, който бе взела от нощното шкафче в стая 2014.

— Обектът не се казваше Ернандес и не беше от Тексас.

Лио отвори портфейла и проучи поставената в прозрачното джобче шофьорска книжка.

— Ектор Идалго — прочете той. — От Маями.

— Вътре има визитни картички. Адвокат е на някаква фирма, „Буена Суерте Груп“.

Лио поклати глава, но го направи прекалено бързо — сякаш се опитваше да се отърси от кошмар. Каси мълчеше и го гледаше с изражение, което показваше, че е видяла жеста му и иска да знае какво му е известно. Лио отпрати очи към басейна и тя проследи погледа му. Маркучът на автоматичната почистваща машина бавно се движеше по повърхността.

Той отново завъртя глава към нея.

— Не знаех абсолютно нищо, Каси, кълна ти се.

— Вярвам ти за парите, Лио. Ами „Буена Суерте“? Кажи ми всичко, което ти е известно за нея.

— Това са големи пари. Кубинци от Маями.

— Законни пари ли?

— Опитват се да купят „Клеопатра“ — каза Лио.

Каси тежко се отпусна на стола срещу него.

— Това е бил подкупът за лиценза. Откраднала съм подкупа, мамка му!

— Чакай да помислим.

— Стига си повтарял едно и също, Лио.

Тя внимателно отпусна наранената си ръка върху тялото си.

— Е, какво ще правим? Трябва да решим.

— Какви са хората, които ти възложиха удара? Преди не искаше да ми кажеш, но сега трябва.

Лио кимна и се изправи. Отиде до плъзгащата се врата, отвори я и излезе при басейна. Застана до ръба и заби поглед в машината, която безшумно се движеше по дъното. Каси се приближи до него. Лио заговори, без да откъсва очи от водата:

— От Вегас са, но идват от Чикаго.

— От Чикаго значи. Искаш да кажеш от Фирмата ли?

Той не отговори, но мълчанието му беше достатъчно.

— Защо си се замесил с Фирмата, по дяволите? Кажи ми.

Лио пхна ръце в джобовете на халата си и закричи по ръба на басейна.

— Виж, първо на първо, имам достатъчно мозък в главата, за да не го направя съзнателно. Познаваш ме, мамка му. Но в случая нямах избор.

— Добре, Лио, разбирам.

— Всичко започна преди година. Сблъсках се с онези типове. Бях в Санта Анита и там се срещнах с Карл Ленърц, нали си го спомняш?

Каси кимна. Ленърц продаваше информация на Лио и обикновено взимаше десет процента от печалбата. Преди години го бе виждала един-два пъти заедно с Лио и Макс.

— Е, той ме запозна с двама души. Казаха, че просто се навъртали там и търсели да финансират филми.

— И ти им повярва.

По недалечната магистрала профуча камион с повреден заглушител и Лио изчака грохотът му да стихне.

— Нямах основание да се съмнявам в тях. Бяха с Карл, а той познава хората. Освен това тогава нещо я бях поза-късал. Трябваше да намеря пари и онези двамата ми ги предлагаха. Затова се уговорихме

да се видим по-късно, срещнахме се и аз им казах: „Момчета, финансирайте едно-две неща, които планирам“. А те отговориха: „Естествено, няма проблем“.

Лио отиде до оградата, взе една мрежа с еднометрова дръжка, потопи я в басейна и извади едно мъртво колибри.

— Бедните птички. Изглежда, не виждат водата. Забиват се направо в нея. Вадя трета за тази седмица.

Той поклати глава.

— Нали знаеш, мъртвите колибрита носят лош късмет.

Лио метна птицата през оградата в съседния двор. Каси се зачуди дали всъщност трите мъртви колибрита не са едно и също, хвърлено обратно от съседа. Но не каза нищо. Не искаше да променя темата.

Той остави мрежата на мястото ѝ и продължи:

— Та така започна. Дадох ми шейсет и пет бона срещу сто, когато свърша работата. Мислех си, че няма да отнеме повече от месец и половина. Първият удар беше за диаманти. Вторият — склад за италиански мебели. Моят дял щеше да е около двеста хиляди. Дължах сто. Не беше зле. Повечето пари ми трябваха за информацията. Хората, с които работех, си имаха всичко необходимо.

Мислите му блуждаеха. Разказваше прекалено много подробности за плановете, вместо да премине към същността.

— Можеш да прескочиш всичко това, Лио. Просто ми прочети последната страница.

— Ами, и двата удара се прецакаха. Информацията за диамантите беше боклук. Направо ме обраха. Платих за рея четирийсет бона и човекът изчезна. После мебелите се оказаха произведени в Мексикали. Имитация. Надписите „Произведено в Италия“ бяха явни ментета. Разбрах го едва когато камионът стигна до Филадельфия и купувачът ми ги видя. Мамка му, страшна каша! Наложих се да им кажа просто да оставят камиона край пътя в Трентън.

Той замълча, сякаш се мъчеше да си спомни някаква подробност, после примирено махна с ръка.

— Та така. Дължах на онези типове сто бона, а ги нямах. Обясних им положението, но на тях не им пукаше. Все пак си мислех, че ще ми дадат малко време. Само че те просто продадох скапаната ми полица на други.

Каси кимна. Вече можеше и сама да довърши историята.

— Дойдоха други двама, които казаха, че представлявали новия ми наемодател, и ми дадоха да разбера, че става дума за Фирмата. Трябвало да направим график за плащанията. Накрая започнах да им давам по два бона седмично само за лихвата. Това ме скапваше. Все още дължах сто хиляди, но никога нямаше да успея да изплувам на повърхността. Докато един ден не ми направиха предложение.

— Какво?

— Разказаха ми за тази работа.

Лио посочи през отворената врата куфарчето на бюрото.

— Предложиха ми да организирам удара с техен човек във Вегас. При успех щели да изгорят полицата ми и да ми дадат част от печалбата.

Той поклати глава, отиде при масата и столовете до плиткия край на басейна и седна. После завъртя ръчката на чадъра, който се разтвори като цвете. Каси се настани срещу него и разтри левия си лакът.

— Значи очевидно са знаели какво има в куфарчето-каза тя.

— Възможно е.

— Знаели са. Иначе е нямало да са толкова великодушни. Кога ще дойдат за парите?

— Нямам представа. Очаквам да ми се обадят.

— Дадоха ли ти някакви име?

— Какво искаш да кажеш?

— Име, Лио. На оня, дето е купил полицата ти.

— Да. Турчело. Предполагам, че е човекът, поел нещата след Джоуи Маркс.

Каси извърна очи. Не бе чувала това име, но знаеше кой е Джоуи Маркс — бруталният шеф на Фирмата в Лас Вегас, поредният от безброй зловеци мафиоти. Спомняше си как в продължение на цяла година двамата с Макс бяха живели в страх от него, защото искаше дял от плячката им. В „Хай Дезърт“ беше прочела във вестника, че Маркс бил убит в лимузината си по време на престрелка с ФБР и полицията на паркинг пред една ласвегаска банка. Тази новина я бе зарадвала.

Не знаеше кой е заместникът му Турчело, но предполагаше, че за да е заел мястото му, трябва да е също толкова жесток.

— И сега забърка и мен — каза тя. — Благодаря ти, Лио. Благодаря ти за...

— Не, грешиш. Аз те предпазих. Те дори не знаят за теб. Заех се с работата и я организирах. Както ти казах по-рано, никой не познава другите участници. Не знаят за теб и никога няма да научат.

Обещанието му не я успокои. Тя скочи, отиде до ръба на басейна и се вгледа в спокойната чиста вода. Лявата ѝ ръка безпомощно висеше отстрани.

— Какво ще правим, Лио? Ако съм те разбрала правилно, чикагската мафия ни е използвала, за да отмъкне подкупа, който онези кубинци от Маями са щели да дадат на някого, за да купят „Клеопатра“. Очертава се война и ние сме на бойното поле. Ясно ли ти е? Какво ще правим?

Той се изправи, приближи се до нея и я прегърна.

— Никой не знае за теб. Гарантирам ти го. Никой не знае за теб и няма да научи. Няма от какво да се страхуваш.

Каси се отскубна от него.

— Разбира се, че се страхувам, Лио. Кога най-после ще слезеш на земята?

Гневният ѝ глас го накара да замълчи. Лио повдигна ръце в знак, че се предава, и замислено притисна юмрук към устните си. Тя закрочи покрай басейна.

— Какво знаеш за „Буена Суерте“? — след минута попита Каси.

— Нали ти казах, нищо. Но ще поразпитам някои хора.

Последва ново продължително мълчание. Накрая Лио сви рамене.

— Може би просто трябва да върнем парите и да кажем, че е станала грешка. Ще открием посредник, който ще...

— Ами онези от Чикаго? Онзи Турчело? Помисли. Не можем да го направим.

— Ще им кажа, че когато снощи си влязла в стаята, куфарчето го е нямало.

— И те веднага ще ти повярват. Особено след като техният човек сигурно ме е видял да излизам с него.

Лио се плъосна на стола си под чадъра. На лицето му се изписа примирено изражение. Двата дълго не поглеждаха един към друг.

— Понякога се случва да откраднеш прекалено много — по-скоро на себе си рече Каси.

— Моля?

— Макс казваше, че понякога се случва да откраднеш прекалено много. Както направихме ние.

Той се замисли. Каси скръсти ръце на гърдите си, погледна право към него и заговори с решителен глас.

— Хайде да вземем парите. Всичките. Ще си ги разделим и ще избягаме. По милион и триста на човек. Това е повече от достатъчно. Да вървят по дяволите онези от Чикаго и Маями. Ще вземем всичко и ще избягаме.

Лио заклати глава още преди да е довършила изречението.

— В никакъв случай.

— Лио...

— Мамка му, в никакъв случай. Мислиш си, че можеш да избягаш от тези хора ли? Къде ще идеш? Посочи ми място, където си струва да живееш и да не могат да те открият. Няма такова. Ще те преследват до края на света, само за да си разчистят сметките.

— Ще рискувам. Нямам какво да губя.

— Аз пък имам! Последното нещо, което искам, е да прекарам остатъка от живота си, като всеки месец си сменям името и крия патлака си зад гърба всеки път, щом отворям скапаната врата.

Каси отиде до масата и приклепна до стола му, хвана се с две ръце за пластмасовата странична облегалка и го погледна в очите, но Лио се извърна.

— Не, Кас, не мога.

— Лио, можеш да вземеш два милиона, аз ще се задоволя с останалото. Пак ще е повече, отколкото ми трябва. Преди два дни си мислех, че ще имам късмет, ако изкарам няколко стотарки. Взemi двата милиона. Това ти е достатъчно, за да...

Той се изправи и отново застана до ръба на басейна. Каси опря чело на облегалката. Знаеше, че няма да успее да го убеди.

— Не става въпрос за парите — каза Лио. — Не чуваш ли какво ти говоря? Няма значение колко милиона са. Какво те засяга, щом няма да те има, за да ги харчиш? Преди известно време имаше един тип. Откриха го чак в Джуноу в Аляска и го изкормиха като съомга. Предполагам, че за да държат положението под контрол, на всеки няколко години трябва да дават пример. Не искам да се превръщам в пример.

— Тогава какво ще правиш? Ще чакаш, докато някой дойде да те изкорми тук ли? Ако избягаме, поне ще имаме някакъв шанс.

Лио гледаше басейна. Машината безшумно пълзеше по дъното.

— Мамка му... — изруга той.

Нещо в гласа му привлече вниманието на Каси. Стори ѝ се, че го е убедила.

— Два дни — без да откъсва очи от водата, каза Лио накрая. — Дай ми четирийсет и осем часа, за да видя какво мога да направя. Познавам някои хора в Маями. Ще се свържа с тях. И ще проверя положението във Вегас и Чикаго. Може би ще успея да намеря изход. Да, може да сключи сделка и дори да запази нещо за нас.

Той кимна — очевидно се готвеше за най-големите преговори в живота си — в живота и на двама им. Каси поклати глава: не вярваше, че така ще имат шанс. Но се изправи и се приближи до него.

— Трябва да разбереш, Лио. Турчело няма да ти даде дял от съдържанието на куфарчето. Изобщо не е имал такова намерение. Ако се свържеш с хората му и му съобщиш, че е в теб, все едно че му казваш: „Ето ме, елате да ме пипнете“. И ще си съомгата за тази година.

— Не! Казвам ти, че мога да го уредя. Знам как да преговарям с тези хора. Не забравяй, всичко се свежда до парите. Щом всеки получи своето, проблемът ще се реши.

Каси знаеше, че няма да го убеди. Трябваше да се примири.

— Добре, Лио, два дни. Не повече. После делим и изчезваме. Ще рискуваме.

Той кимна.

— Позвъни ми довечера. Може да съм научил нещо. Иначе прави каквото искаш. Само в магазина ли мога да те открия?

Тя му даде номера на клетъчния си телефон. Вече не се страхуваше, че ще го арестуват и ченгетата ще открият номера ѝ в бележника му.

— Тръгвам си, Лио. Какво ще правим с парите?

Преди той да успее да ѝ отговори, Каси си спомни нещо, което съвсем се бе изплъзнало от ума ѝ.

— Хей, получи ли паспортите ми?

— Не още. Само ми съобщиха, че ги пращат. Довечера ще проверя в кутията. Ако ги няма, ще пристигнат най-късно утре.

Гарантирам ти.

— Благодаря.

Той кимна. Каси се завъртя към плъзгащата се врата.

— Почакай малко — спря я Лио. — Искам да те питам нещо. По кое време влезе в стаята?

— Моля?

— По кое време снощи влезе в стаята на обекта? Тя го погледна.

Знаеше какво го интересува.

— В три и пет.

— И са ти трябвали пет, най-много десет минути, нали?

— Не точно.

— Какво имаш предвид?

— Потърсиха го по телефона, Лио. Бях в гардероба със сейфа.

Телефонът иззвъня и той разговаря с някого. Струва ми се, че ставаше дума за парите. Щеше да ги предаде днес. След като затвори, отиде до тоалетната.

— И ти си се измъкнала.

— Не. Останах в гардероба.

— Колко време?

— Докато заспа. Докато го чух да хърка. Трябваше, Лио. Не беше сигурно. Теб те нямаше там. Не можех да изляза преди да...

— Останала си там по време на блудната луна, нали?

— Нямаше как, Лио, тъкмо това се опитвам да ти...

— О, Боже Господи!

— Лио...

— Нали ти казах. Помолих те да направиш само едно нещо.

— Нямаше как. Позвъниха му — в три часа през нощта, Лио.

Просто лош късмет.

Той поклати глава, сякаш не я чуваше.

— Заради това е. Ние...

Лио не довърши. Каси затвори очи.

— Съжалявам. Наистина.

До лявото ѝ ухо се разнесе странен звук. Тя погледна натам и видя увиснало във въздуха колибри. Птицата рязко полетя наляво и се понесе само на сантиметри над басейна, сякаш наблюдаваше отражението си във водата. После се спусна още по-ниско и докосна

повърхността. Диво размаха криле, но те бяха прекалено натежали, за да се издигне.

— Нали ти казах — рече Лио. — Глупави птици.

И тръгна към мрежата, за да се опита да спаси живота на малкото създание.

[1] Джон Джоузеф Готи (р. 1940) — известен американски мафиот. Б. пр. ↑

Точно преди да стигне до Лос Анджелис Джак Карч напусна магистрала 10, зави към летището на Онтарио и се насочи към паркинга. Там обиколи петте дълги редици автомобили преди да намери линкълн като своя, само че с калифорнийски номера. Спря отзад, остави двигателя да работи и слезе навън с малката бормашина, открита от главореза на Грималди във вентилационната шахта на стая 2015 в „Клеопатра“.

Бормашината работеше отлично и Карч свали номерата за по-малко от минута. Напъха ги под предната седалка на собствената си кола и потегли към изхода. Беше останал на паркинга съвсем кратко и човекът на гишето му каза, че не е надвишил десетминутния гратисен период и не дължи нищо. Но го попита дали не му се намират цигари и Карч с удоволствие го почерпи.

Бе пътувал от Вегас със сто и шейсет километра в час, докато не наближи Лос Анджелис и движението не стана по-натоварено. Последните осемдесет километра му отнеха цял час. Реши, че жителите на този град шофират така, както вървят хората в казината — без да се замислят, че на някой друг може да му се налага да отиде някъде. В центъра зави по магистрала 101 и се насочи на северозапад към долината Сан Фернандо. Макар че не беше идвал тук поне от две години, Карч познаваше Лос Анджелис достатъчно добре, за да може да се оправя. Що се отнасяше до конкретните улици, в куфарчето на седалката до него имаше карта на града. Пътуваше към Долината, защото номерът на клетъчния телефон на Лио Ренфроу, който Грималди бе научил от Мартин, беше с код от този район. Предполагаше, че ще го открие някъде там.

Зави по Вентура Булевард и спря на първата бензиностанция, където видя външен телефон. Отвори куфарчето си и извади от него сгънатия лист с името „Лио Ренфроу“ и телефонния номер. Под гънката по средата беше написано името на човека на Грималди в Лос Анджелис, но Карч нямаше намерение да се свързва с него. Не възнамеряваше при никакви обстоятелства да допусне някакъв

непознат — независимо кой гарантира за него — да научи за действията му.

Колкото и да бе изненадващо, под телефона имаше непокътнат указател. Джак го разтвори и потърси името, макар да се съмняваше, че ще го открие. Нямахте го. Карч обърна на рекламните страници и намери раздела за операторите на клетъчни връзки. Като съдеше по размера и качеството на обявите, той състави списък на по-големите компании. После набра номера на първата.

Включи се телефонен секретар, който му предложи различни вътрешни линии. Карч избра каквото му трябваше и го свързаха със счетоводството. Наложиха се да чака две минути, докато му отговори човешки глас.

— Благодаря ви, че позвънихте в „Ел Ей Селюлър“. Какво обичате?

— Напускам града за неопределен срок и искам да прекратя услугите по сметката си.

— Име?

— Лио Ренфроу.

— Номер на сметката?

— В момента не ми е подръка...

— Той е същия като телефонния номер.

— А, ясно.

Джак погледна листа и прочете номера.

— Един момент, моля.

— Няма проблем.

Карч чу тракане на клавиши.

— Съжалявам, господине, няма сметка с такова име и но...

Той затвори и веднага набра номера на следващата компания в списъка. Успя чак на седмия опит. Ренфроу имаше сметка в „СоКал Селюлър“. Когато служителката повика файла му на компютъра си, Джак изигра финалния си номер.

— Ако е възможно, бих желал да пратите последната ми сметка на новия ми адрес във Финикс.

— Разбира се, господине. Само момент да затворя файла.

— А, извинете.

— Няма нищо.

Карч изчака няколко секунди и продължи:

— Знаете ли, току-що се сетих, че в края на идващата седмица ще се върна за няколко дни в Лос Анджелис, за да доопроявя някои неща. Може да се наложи да използвам телефона. Навярно бих могъл да изчакам дотогава.

— Както обичате, господине.

— Хм... добре тогава, ще изчакам.

— Разбира се, господине. Ще изчакате ли и с промяната на адреса?

Джак се усмихна. Винаги се получаваше най-добре, когато жертвата довърши фокуса.

— Не... знаете ли какво, може би трябва да изчакам. И без това ми препращат пощата от старото ми жилище. А, съвсем забравих, на кой адрес пращате сметките? Вкъщи или в службата?

— Не зная, господине. Уорнър Булевард четири хиляди — номер петстотин и дващест. Домашният ви адрес ли е?

Карч не отговори, защото записваше адреса.

— Господине?

— Служебният. Е, всичко е наред. Нека оставим нещата така. Ще се погрижа за всичко другата седмица.

— Добре. Благодаря ви, че позвънихте в „СоКал Селюлър“.

Той затвори и се върна в колата. Потърси адреса в индекса на картата и откри, че е имал право. Попадаше в зоната на кода. Но не се намираше в Лос Анджелис, а в Бърбанк. Джак запали двигателя и погледна дигиталния часовник на таблото. Беше точно пет. „Не е зле“-каза си той. Приближаваше се към целта.

Петнайсет минути по-късно линкълнът спря до тротоара пред частна фирма за пощенски кутии под наем на Уорнър Булевард. Това не го разочарова особено. Щеше да е прекалено лесно и подозрително, ако адресът го отведеше направо до вратата на Лио Ренфроу.

Карч погледна работното време. Фирмата затваряше след четирийсет и пет минути, но друга табела съобщаваше, че клиентите имат денонощен достъп до кутиите си. Замисли се какво да прави и реши, че Ренфроу сигурно проверява пощата си след края на работното време, за да не го виждат служителите. Внезапно му хрумна план.

Влезе вътре и видя, че помещението има Г-образна форма. Гишетото се намираше в дъното на късата страна. Пощенските кутии бяха покрай стените на дългата. Вляво от вратата имаше плот с

машина за подвързване със спирала, стойки с лепенки и няколко пластмасови чаши с химикалки и кламери. На пода зад плота работеше някакъв мъж. Спускащата се решетка над него позволяваше да заключват фирмата и в същото време клиентите с ключ за входната врата да имат постоянен достъп до кутиите си.

Самите кутии бяха с прозорчета, през които собствениците можеха да проверяват дали имат поща. Карч бързо откри номер 520. Трябваше да се наведе, за да погледне вътре. На дъното лежеше плик. Той се озърна надясно. В горния ъгъл над вратата имаше огледало, което даваше възможност на служителя на гишето да наблюдава кутиите от мястото си.

Джак извади от джоба на ризата си малко фенерче, насочи лъча през прозорчето на кутията и прочете надписа на плика. Беше пратен до Лио Ренфроу. Нямаше обратен адрес, само някакви инициали. Той се наведе по-близо и ги прочете. Оказаха се цифри: 773.

Тъй като в кутията вече имаше поща, Карч се замисли дали да не се откаже от плана си. Реши да продължи. Ако успееше, щеше да смути обекта.

Карч прибра ключовете си и отиде при гишето. Зад него двайсетинагодишен мъж пълнеше кашон със стиропорени топчета.

— Какво обичате? — без да вдига поглед, попита той.

Такова равнодушие винаги дразнеше Джак, но този път той се зарадва, защото не искаше служителят да му обърне внимание.

— Трябва ми плик.

— Колко голям?

— Обикновен.

— Номер десет?

Младежът остави кутията и отиде до стената, на която бяха закачени мостри с различни размери. Отдолу имаше лавици с пликове. Карч бързо откри номер десет.

— Да, този става.

— С изолация, без изолация?

— Хм, с изолация.

Служителят взе плика, върна се на гишето и му каза, че дължи петдесет и два цента плюс ДДС. Имаше висок писклив глас. Карч плати точно и отнесе плика на плота до вратата.

Като закри с гръб от огледалото какво прави, Джак бръкна в джоба на самото си, извади асото купа от стая 2015 в „Клеопатра“, пъкна го в плика и го залепи.

После с най-дебелия маркер, който намери в пластмасовите чаши, го адресира до Лио Ренфроу и прибави адреса, получен от телефонната компания. С главни букви написа от двете страни „СПЕШНО!“.

На мястото, предвидено за обратен адрес, отбеляза „773“, а на гърба — номера на клетъчния телефон на Ренфроу.

Върна се на гишето и видя, че служителят залепва капака на кашона. Младежът отново не му обърна внимание. Този път дори не го попита какво желас. Карч прочете името, написано на табелката на ризата му: „СТИВЪН“.

— Извинявай, Стив, имаш ли нещо против да го пуснеш в съответната кутия?

Младежът намусено остави лепенката, взе протегнатия му плик и го погледна така, като че ли се чудеше дали е в състояние да изпълни молбата. Най-после прецени, че може да се справи със задачата, и изчезна зад преградата, която навярно водеше към служебното помещение.

— И името ми е Стивън — извика той през рамо.

Джак се върна при кутия номер 520, видя през прозорчето, че неговият плик вече е върху първата пратка за Лио Ренфроу, и излезе преди младежът да се върне на гишето.

— Струва петдесет и два цента... — каза той. — И името ми е Стивън.

Продължи да го повтаря в линкълна, като имитираше пискливия глас и намусения тон на хлапака. Когато остана доволен от резултата, запали двигателя и потегли.

Не можеше да позвъни от външен телефон, защото щеше да се чува уличното движение. Десетина минути обикаля из Бърбанк в търсене на подходящ автомат. Накрая забеляза ресторант, наречен „Бобс Биг Бой“, и остави колата на задния паркинг до един контейнер за смет.

В ресторанта откри телефонен автомат в коридора, който водеше към тоалетните. Пусна монети и набра номера на Лио Ренфроу. Съзнаваше какъв риск поема. Въпреки че пощенската кутия очевидно

бе на негово име, не можеше да е сигурен дали служителите имат телефона му.

На второто извънмяване някой вдигна слушалката, но не каза нищо.

— Ало? — накрая рече Карч, като подражаваше на пискливия глас.

— Кой е там?

— Господин Ренфроу? Тук е Стивън от „Уорнър Поуст Енд Пак Ит“.

— Откъде имаш този номер?

— Написан е на плика.

— Какъв плик?

Карч се съсредоточи върху гласа си.

— Точно затова ви търся. Днес получихте плик. Пише „СПЕШНО“. Не знам, реших да ви съобщя. Скоро затваряме и си помислих да ви се обадя, в случай, нали разбирате, че очаквате...

— Има ли обратен адрес?

— Да... Всъщност не. Пише само седемстотин седемдесет и три.

— Добре. Благодаря. Само че направи ми една услуга, повече недей да ме търсиш тук.

Ренфроу затвори. Известно време Джак продължи да притиска слушалката към ухото си, сякаш му даваше възможност да вдигне пак и да му зададе още въпроси. Накрая реши, че планът му е успял. От разговора остана с впечатлението, че Ренфроу е предпазлив тип. Това означаваше, че му предстои дълга нощ.

Той отиде на бара в ресторанта и си поръча два хамбургера с кетчуп и две шварцкафета. Докато изпълняваха поръчката му, Карч излезе на паркинга и под прикритието на контейнера смени задния номер на линкълна с крадения. После обърна колата и направи същото с предния. Бормашината на Касиди Блак го улесни. Когато свършеше работата, щеше да я запази. Нея и още няколко неща.

Поредният страх през този и без това отвратителен ден. Каси седеше в поршето, спряно с включен двигател срещу къщата на Лукаут Маунтин Роуд. Обитателите ѝ бяха оставили разтворена завесата на големия френски прозорец. През дневната можеше да се види кухнята. Тримата вечеряха. От огледа си спомняше, че върху стола на момиченцето има телефонен указател. Навярно се смяташе за прекалено голямо за детско столче и все пак му трябваха още няколко сантиметра височина.

Тя плъзна очи към табелата. В долната ѝ част под името на агенцията за недвижими имоти имаше нов надпис:

ПРОДАДЕНО

Скоро семейството щеше да се изнесе. Каси силно стисна волана и това накара лакътя и рамото ѝ болезнено да запулсират. Замисли се за плана на Лио да върне парите. Разбираше, че навярно няма да има време за нов удар — а и нямаше шанс да открадне толкова пари. Осъзна, че се надява усилията на Лио да се провалят. Искаше парите веднага. Искаше да избяга.

Клетъчният ѝ телефон иззвъня. Тя бръкна в раницата си и го извади. Търсеше я Лио, но не си каза името. Връзката бе ужасна, но Каси се изненада повече от това, че изобщо е успял да се свърже с нея в хълмовете.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Все така.

— Е, нали се сещаш за онези... които чакаше? Току-що ми позвъниха. Изглежда, че... довечера ще ги взема.

Чу достатъчно, за да може да запълни празнините.

— Добре. Но без парите няма да имам никаква полза от тях.

— Работя по въпроса. Още малко и... Може би утре ще знам нещо.

— А аз какво да правя през това време?

— Не те разбрах.

— Какво да правя през това време? — високо повтори тя, сякаш така можеше да подобри качеството на лошата връзка.

— Вече разговаряхме за това, Кас. Ходи на ра... както обикновено, докато не решим този про...

— Няма значение. Връзката е кофти. Трябва да затварям.

Думите ѝ прозвучаха сърдито, но това не я интересуваше.

— Виж, миличка, почти успяхме. Чакам само да...

— Не искам да ги връщаме, Лио. Правим грешка. Ти правиш грешка. Имам ужасно предчувствие. Трябва да избягаме. Просто да избягаме. Веднага!

Лио дълго не отговори. Дори не си направи труда да ѝ напомни да не споменава името му. Каси вече си мислеше, че връзката е прекъснала, когато отново чу гласа му.

— Виж, Каси — прекалено спокойно каза той. — И аз имам... ствие. По-силно от обикновено. Но трябва да... и Да покрием всички възможности. Това е единственият начин да...

Каси поклати глава и отново погледна табелата на моравата.

— Естествено, Лио. Както кажеш. Само ми се обади, когато решиш какво да правиш с живота ми.

Тя затвори и изключи телефона в случай, че Лио пак ѝ позвъни. Внезапно ѝ хрумна да се промъкне в дома му, докато той спи, и да вземе парите. Само своя дял. Нека Лио постъпи както желас с остатъка. Колкото ѝ да му беше сърдита обаче, тази идея я изпълни с угризение. Каси я отхвърли и погледна към къщата.

Видя, че съпругът се изправя и отправя очи към улицата. Към нея. После остави салфетката си и заобиколи масата. Идваше към Каси, за да провери какво прави пред дома му. Тя бързо превключи на скорост и потегли.

Песента се казваше „Летен вятър“ и винаги трогваше Карч. Всеки път, щом дойдеше нейният ред в компактдиска с най-големите хитове на Синатра, той я слушаше поне още веднъж. Всички парчета бяха добри, но нито едно от тях не можеше да се сравнява с „Летен вятър“. Имаше класа. Като самия Синатра.

Джак въртеше диска за четвърти път, докато наблюдаваше „Уорнър Поуст Енд Пак Ит“ от претъпкания паркинг на бар „Пресник“ на половин пряка оттам. Точно в единайсет часа забеляза стоповете на автомобил, който минаваше покрай пощата. Бежова тойота „Камри“ на около пет години. Това беше втората ѝ обиколка. Карч изключи компактдискплейъра и се приготви. Носеше черния си гащеризон, макар и поради друга причина. По ръкавите му бяха залепени различни по дължина парчета изолирбанд. Той бръкна в отвореното си куфарче и измъкна предавателя и антената от гнездата им в стиропорената кутия. Взе необходимите му инструменти и слезе от линкълна. Извади от багажника тапицирана дъска с двусантиметрови колелца за лягане под автомобили, — заключи колата и бързо пресече Уорнър Булевард.

„Уорнър Поуст Енд Пак Ит“ се помещаваше в едноетажна сграда. Между всички постройки на улицата имаше разстояние от трийсетина сантиметра до метър. Джак се шмугна в процепа между съседните две къщи. Широчината му бе около петдесет сантиметра и пешеходците го бяха използвали като място за изхвърляне на боклук. Карч затъна до коленете в отпадъци — предимно бутилки и смачкани опаковки от закуски. В тясното пространство се носеше отвратителна смрад на урина. Появата му ъ цепнатината накара някакво невидимо създание шумно да изтрополи и да се скрие още по-навътре в мрака.

Карч застана на около метър от отвора и зачака. Беше сигурен, че тойотата ще се върне и че зад волана ще е Лио Ренфроу. Предстоеше му нещо, което бе правил много пъти, но никога толкова бързо, колкото трябваше да действа сега. Предполагаше, че инсталирането ще му

отнеме по-малко от минута. Не можеше да си позволи никакви забавяния и грешки.

Чу се шум на приближаващ се автомобил. Карч приклепна и се скри зад дъската. Даже да гледаше в пролуките между постройките, Ренфроу едва ли щеше да го забележи, освен ако не спреше и не го осветеше с фаровете.

Колата бавно мина покрай него и той я чу да спира пред пощата. Карч се приближи към ръба на сградата, надникна и видя, че наистина е тойотата. Двигателят работеше. Джак отстъпи назад и зачака. Знаеше, че може още в този момент да изскочи и да хване Ренфроу, но щеше да е рисковано да го направи на открито. Освен това на първо място бяха парите. Трябваше да проследи Ренфроу до дома му, до мястото, където той се чувстваше в безопасност. Знаеше, че там ще открие или милионите, или следа към Касиди Блук.

Двигателят на тойотата угасна. Карч се облегна на стената, после се наведе напред, заслуша се и чу, че вратата на автомобила се отваря и затваря. Последваха стъпки по асфалта. Отново надзърна иззад ъгъла. Около четирийсет и пет годишен строен мъж отключваше вратата на „Уорнър Поуст Енд Пак Ит“.

Лио Ренфроу.

Преди да влезе, той се огледа. Карч се спотаи зад ъгъла и щом чу вратата да хлопва, незабавно напусна скривалището си и отиде при колата. Включи фенерчето си и насочи лъча към задната броня. Бе поставял проследяващи устройства на тойоти, но никога на „Камри“. И все пак знаеше, че много от различните модели отдолу си приличат. В това отношение не очакваше проблеми.

Легна по гръб на дъската, хвана се за долната страна на бронята и се изтегли под автомобила. Беше тясно и горещо, гърдите му се притискаха към мазната повърхност и трябваше да държи лицето си настрана, за да не се одраска или изгори.

Протегна ръка и извади сателитния предавател и клетъчния излъчвател от десния джоб на крачола си. Двете миниатюрни квадратни устройства бяха залепени едно за друго. Основата на предавателя бе магнитна. Карч ги инсталира точно под шофьорската седалка. Въпреки магнита винаги взимаше допълнителни мерки за подсигуряване, затова откъсна от десния си ръкав две дълги парчета изолиран банд и ги залепи на кръст отгоре.

С помощта на безшумната бормашина на Касиди Блак бързо свърза заземяващия проводник за заглушителя. После се плъзна навън и погледна към витрината на пощата, но не успя да види Ренфроу и да прецени още с колко време разполага.

Изтегли се обратно под тойотата и издърпа електрическия проводник, който минаваше по средата на кухнята на купето. Разряза с нож пластмасовата обвивка и бързо извади жиците. Избра червената, която свързваше акумулатора със задната част на автомобила, най-вероятно с лампичката в багажника. Защица проводника на предавателя за жичката и натисна клемата, докато не усети, че зъбците ѝ пробиват изолацията. Под изолирбанда светна червената лампичка на устройството.

Нямаше време да връща проводниците на мястото им, така че премина към последния етап от инсталирането-антената. Точно когато я вадеше от левия джоб на крачола си, чу, че вратата на пощата се отваря. Бързо лапна светещия край на фенерчето и зачака.

Вратата се затвори и Карч видя краката на Ренфроу, който заобиколи тойотата. Искаше му се да изругае. Той започна да размотава кабела на антената.

Докато Ренфроу се качваше в колата си, Джак се плъзна навън и спря с лице точно под задната броня. Успя да увие антената около ауспуха в момента, в който Ренфроу запали двигателя.

Карч се задави от пушека, но бързо откъсна от ръкава Сй няколко парчета изолирбанд и залепи кабела под бронята. Седем-осем сантиметра останаха да стърчат навън. Де му харесваше много, но при тези обстоятелства трябваше да свърши работа. Знаеше, че на дневна светлина веднага ще забележат антената, но до сутринта това нямаше да има значение. Важен беше следващият един час, а може би дори по-малко.

Ренфроу включи на скорост и потегли. Карч изчака бронята да мине над лицето му, после бързо се претърколи от дъската и се притисна към тротоара. Държеше главата си сведена и се вслушваше в звука на двигателя. Тойотата се отдалечи. Ренфроу изобщо не бе погледнал назад.

Автомобилът изчезна зад ъгъла и Джак се усмихна и се изправи.

Щом седна в линкълна, Карч извади лаптопа от куфарчето си, вдигна антената и стартира програмата. С помощта на приемника и току-що инсталираните под колата на Ренфроу устройства щеше да е в състояние да следи тойотата. Предавателят излъчваше сигнал, който се получаваше от сателит, издигнат на четирийсет и пет километра в небето. Оттам данните за точното местоположение на колата се пращаха по клетъчна връзка до модема в компютъра му. Програмата му даваше възможност да наблюдава движението на обекта по картата на екрана или да качва записана информация за определен период.

Джак първо искаше да провери връзката. За всеки случай беше запомнил регистрационния номер и можеше да открие автомобила на сутринта.

Набра кода и честотата на предавателя и зачака. По челото му избиха капки пот. Накрая на екрана започнаха да се появяват очертанията на картата. След улиците се изписаха думите „Регионална карта на Лос Анджелис“. Мигаща червена звездичка обозначаваше тойотата. Легендата най-отдолу показваше местонахождението.

РИВЪРСАЙД ДРАЙВ: 23:14:06

Карч се усмихна. Беше успял. Щеше да проследи Ренфроу право до съкровището. Поне се надяваше.

— Чудесно — високо каза той.

Реши засега да не наблюдава движението на тойотата в реално време. Смяташе, че Лио Ренфроу е отворил плика или в пощата, или в колата си. И в двата случая асото купа щеше да го смути и уплаши. Като имаше предвид двете му обиколки преди края да спре пред „Уорнър Поуст Енд Пак Ит“, предполагаше, че Ренфроу ще се опита да заблуди евентуалната си опашка. Той отвори файл за запис на данните от предавателя, затвори програмата и прибра приемника в куфарчето.

В момента, в който разкопчаваше ципа на гащеризона си и смъкваше прозореца, за да подиша малко чист въздух, чу от отсрещния край на паркинга пронизителен женски писък. Погледна натам, но не видя нищо. Слезе от колата, лапна една цигара и я запали. И тъкмо се канеше пак да седне в линкълна, когато чу нов вик и забеляза движение от другата страна на паркирано недалеч БМВ.

Не носеше „Зиг Зауъра“ — преди да си облече гащеризона го беше оставил под предната седалка. Вместо да се върне за него, той свали горницето на гащеризона, бръкна зад гърба си и извади малкия пистолет от скрития джоб на панталона си. После завърза ръкавите на гащеризона на кръста си и тръгна да провери какво става.

Като криеше миниатюрното оръжие в шепата си, Карч небрежно закрачи покрай редицата автомобили, стигна до БМВ-то и чу хлипане. Зад колата видя младеж и момиче. Младежът бе затиснал момичето върху предния капак и го целуваше по шията. То въртеше глава и се мъчеше да се отскубне.

— Наред ли е всичко? — извика Джак.

Младежът погледна през рамо и изсумтя:

— Да. Що не се разкараш?

Карч се приближи. Младежът се изправи, обърна се към него и застана разкрачен, с разперени ръце.

— Остави я на мира — каза Джак. — Като гледам, не те иска.

— Що не се гръмнеш? Нищо й няма. Просто си пада по викането, това е.

— Не. Може би просто на теб ти харесва да я принуждаваш да вика. Сигурно така се чувстваш господар на положението.

Младежът внезапно се хвърли напред, точно както очакваше Карч. Подобно на опитен тореадор, той бързо отстъпи встрани и с две ръце пренасочи инерцията на противника си към паркирания в съседство микробус. Младежът се заби с глава във вратата му и огъна ламарината. Докато се изправяше и завърташе, Карч притисна пистолета под брадичката му.

— Усещаш ли го? Струва ти се малък, нали? Двайсет и пет калибър е. Детска играчка, освен от такова разстояние. Ако дръпна спусъка, куршумът ще попадне в мозъка ти и няма да му стигне сила да излезе. Ще отскочи вътре няколко пъти и ще направи всичко в черепа ти на каша. Сигурно няма да те убие, но ще носиш лигавник и ще те бутат в инвалидна количка до края на жи...

— Пусни го — каза зад гърба му момичето. — Нищо не ми е направил.

Карч допусна грешката да не погледне към нея.

— Млъкни и се махай. Този тип...

Тя го хвана изотзад и Джак грубо я блъсна с лявата си ръка, като продължаваше да притиска пистолета под брадичката на младежа. Чу я да се удря в БМВ-то и да се свлича на земята.

— Джони! — изпищя момичето.

— Видя ли к'во направи? — извика Джони. — Виж к'во й направи. Ще ми се правиш на голям рицар, копеле гадно!

Карч го пусна и заотстъпва назад, така че да може да наблюдава едновременно и двамата. Момичето седеше на паважа. Изглеждаше замаяно. Джони се втурна към нея и тя го прегърна, после се разплака.

Джак се обърна и бързо закрачи към линкълна. „Защо се намесих, мамка му? Тук съм, за да свърша само една работа.“

Качи се в колата и потегли.

Спря до тротоара на Магнолия Булевард, залепи на покрива полицейска лампа и извади от жабката списъка с радиочестотите на Националната асоциация на органите на реда. Беше го купил от Айвърсън за 500 долара. В него фигурираха всички федерални, щатски и местни инстанции. Най-отгоре на всяка страница имаше надпис с едри букви: „Да се използва само от органите на реда“. Когато за пръв път го прочете, Джак се изсмя.

Откри бърбанкското полицейско управление и набра трите патрулни честоти на монтирания под таблото скенер. После зачака. Трябваше да знае дали младежът и момичето ще съобщят в полицията.

В четвъртък през нощта Бърбанк изглеждаше спокоен. Патрулните коли бяха пратени на два адреса, за да успокоят семейни скандали, после съобщиха за нападение и заплашване с оръжие на паркинга при „Пресник“.

— Мамка му! — високо извика Карч и удари с юмрук по волана. После си погледна часовника. Наближаваше полунощ. Знаеше, че не е много далеч от летището. Можеше да иде там и да открадне други автомобилни номера. Но вече ставаше късно и трябваше да напусне града. Джак отби в някаква тъмна улица, изключи фаровете, бръкна под седалката, извади собствените си номера и слезе, като взе и бормашината на Касиди Блак. Минута по-късно вече бе сменил номерата и запали двигателя. Включи фаровете чак на следващата пресечка.

Насочи се на запад и спря едва когато напусна Бърбанк и навлезе в северен Холивуд. По полицейската честота съобщиха описанието му. Той се усмихна. Бяха го изкарали двайсет килограма по-тежък и десет години по-възрастен. Останалото бе толкова общо, че нямаше значение. Обявиха колата му като черен форд „ЛТД“. Карч запали цигара и се помъчи да се отпусне. Бърбанк нямаше да представлява проблем.

Вече минаваше полунощ и той реши, че е минало достатъчно време. Лио Ренфроу трябваше да се е прибрал. Вкара колата в паркинга на някакъв денонощен супермаркет и изключи двигателя. Тъкмо отвори приемника, когато пейджърът му сигнализира. Търсеше го Грималди. Джак нямаше намерение да му телефонира и дори изключи пейджъра. Не искаше да запиука в някой неподходящ момент.

Програмата се зареди и Карч отвори файла със записа на движението на Лио Ренфроу. На екрана се появи карта на северен Лос Анджелис. Червена линия показваше маршрута на тойотата. Имаше право. Ренфроу дълго беше обикалял из Долината и няколко пъти бе правил обратни завои. Компютърът показваше, че през последните дванайсет минути предавателят е останал неподвижен на Ситрън Стрийт в Тарзана.

— Идвам, Лио — каза Карч.

Лесно откри тойотата на една отбивка пред малка къща на „Ситрън“. Докато минаваше покрай нея, се зачуди защо Ренфроу не я е паркирал в гаража. Направи няколко обиколки около квартала, като следеше за нещо необичайно или подозрително. После спря до тротоара недалеч от къщата, напъха ръце в ръкавите на гащеризона и вдигна ципа. Извади „Зиг Зауъра“ от кобура и монтира заглушителя. Остави линкълна отключен в случай, че се наложи бързо да бяга, и закрачи по улицата.

Преди да стигне до къщата, прилекна до тойотата, опипа с ръка, докато открие проследяващите устройства, и ги откъсна от жиците. После заобиколи отзад и прибра антената. Постави всичко в пощенската кутия в началото на отбивката. Щеше да го вземе на излизане.

За да разбере защо Ренфроу е паркирал автомобила си на улицата, той отиде до гаража и насочи лъча на фенерчето си през прозорчето на вратата. Помещението бе пълно с кашони шампанско. Предположи, че е крадена стока, и си помисли дали ще си струва времето и усилията по-късно да ги вземе. Навярно можеше да ги продаде на Винсънт Грималди и да получи добри пари.

Съсредоточи се върху непосредствената си задача. Заобиколи къщата отляво, като внимаваше за кучета. Не се страхуваше от охранителни системи. Хората от подземния свят рядко имаха аларми. На първо място, защото знаеха колко лесно е да бъдат обезвредени. А и не искаха сами да привличат вниманието на полицията.

По средата на оградата имаше дървена порта. Карч лесно я прескочи и плъзна лъча по тревата и храстите покрай сградата. Никъде не се забелязваха кучешки изпражнения и следи от ровене. Той изключи фенерчето и продължи към задния двор. Луната хвърляше достатъчно светлина.

Надникна зад ъгъла и видя сините отблясъци на басейн. Точно когато започна да се придвижва покрай задната стена, чу, че се отваря плъзгаща се врата. Скри се зад ъгъла и зае положение, което му даваше

възможност да наблюдава двора. Един мъж се приближи до ръба на басейна. Ренфроу. Гледаше надолу към водата. Карч забеляза на дъното автоматична почистваща машина. Мъжът вдигна очи към луната. Джак излезе от скривалището си и вдигна пистолета.

Шумът на недалечната магистрала заглуши стъпките му. Той притисна студеното дуло към тила на Ренфроу. Той се напрегна, но не направи нищо. Хората като него очакваха рано или късно да усетят допира на оръжие до тила си.

— Ясна нощ, а? — рече Карч.

— Току-що си помислих същото — отвърна Ренфроу. — Ти ли си асото купа?

— Да.

— Не те видях да ме следиш.

— Защото не те следих. Изостанал си с десетина години, Лио. Монтирах сателитно устройство на колата ти. Нямахше нужда да те следя.

— Човек се учи, докато е жив.

— Възможно е. Хайде да влезем вътре и да поговорим. Вдигни си ръцете.

Джак хвана с една ръка Ренфроу за яката, а с другата притисна пистолета към гърба му. Закрачиха към къщата.

— Има ли някой друг?

— Не, сам съм.

— Сигурен ли си? Ако открия някого, ще го убия, само защото си ме излъгал.

— Вярвам ти. Няма никой.

Влязоха в нещо като кабинет. В единия край имаше бюро. Една от стените бе скрита до тавана от кашони шампанско. Карч грубо блъсна Ренфроу към бюрото и го пусна. После затвори вратата.

— Застани пред бюрото.

Лио се подчини. Държеше ръцете си вдигнати на височина на гърдите. Джак заобиколи и мина зад бюрото. Забеляза, че отгоре е оставен пликът с картата, както и другият, който вече беше в кутията. И двата бяха отворени. Той седна на стола и погледна Ренфроу.

— Много работиш, Лио.

— А, не знам. Изворчето нещо взе да пресъхва.

— Нима? — Карч кимна към кашоните. — Като че ли се каниш да празнуваш.

— Това е инвестиция.

Джак взе своя плик и извади картата.

— Асо купа. Картата на парите, Лио.

Той я прибра в един от джобовете на гащеризона си. После разгледа другия плик.

— Любопитен съм какво означава седемстотин седемдесет и три. Някакъв код ли е?

— Да, пощенски код.

Карч поклати глава.

— Трябваше да се сетя. За къде?

— Чикаго.

— Да бе, нали работиш за Чикаго.

— Не, не е така. Не работя за никого.

Джак кимна, но усмивката му показваше, че не му вярва. Той разклати плика и отвърте изпаднаха два паспорта. Взе единия и го отвори на страницата със снимката. С кламер за едната му корица бяха прихванати илинойска шофьорска книжка и две кредитни карти. Но повече го интересуваше снимката.

— Джейн Дейвис — гласно прочете Карч. — Странно, на мен пък ми прилича на Касиди Блак.

Той вдигна поглед към Ренфроу, за да проследи реакцията му. За миг зърна изненада, може би дори смайване. Джак се усмихна.

— Да, известно ми е малко повече, отколкото си мислиш.

Разтвори втория паспорт, като очакваше да е на Лио, но видя снимка на момиченце. Името отдолу бе Джоди Дейвис.

— Е, може и да не зная всичко. Кое е това дете?

Ренфроу не отговори.

— Хайде, Лио, не се опъвай. Двамата с теб нямаме тайни един от друг.

— Върви на майната си. Прави каквото искаш, не ми пука.

Карч се облегна назад и се вгледа в Ренфроу, сякаш го преценяваше.

— Вие от Фирмата си мислите, че сте недосегаеми.

— Не съм от Фирмата.

Джак кимна, като че ли развеселен от думите му.

— Ще ти разкажа една история за Фирмата. Едно време в Лас Вегас имаше един илюзионист. Живееше там отдавна и беше работил във всички казина, но без да е истинска звезда. Винаги подгръвяше публиката, никога не беше главният номер. И освен това сам отглеждаше сина си. Както и да е, веднъж го ангажираха в „Цирк, цирк“. Дребна работа. Една вечер играел на „Тука има, тука няма“ и трима мъже постоянно го карали да разбърква картите. Нали разбираш — „Размеси ги пак и този път ще позная“. Само че винаги губели. Никога не познавали асото. Един от тях все повече се разпалвал. Като че ли си мислел, че този илюзионист се опитва да го направи на глупак. След края на работното време фокусникът си тръгнал и отишъл в гаража, за да се качи на колата си. И познай кой го чакал там — същите онези трима типове от бара.

Карч замълча, но не за по-силен ефект. Всеки път, щом си мислеше за тази история или я разказваше, гневът кипваше в гърлото му като киселина.

— И единият от тях, шефът, носел чук. Не казали нито дума. Просто го сграбчили и го натиснали върху капака на колата му. Единият му запушил устата с вратовръзката си. После мъжът с чука строшил един по един всичките му пръсти. По някое време илюзионистът припаднал и когато свършили, тримата просто го оставили да лежи на бетона до автомобила си. Никога повече не работи като фокусник. Дори не можеше да скрие в дланта си монета. Изпускаше я на пода всеки път, щом опиташе. Затова си изкарваше прехраната като шофьор на такси и накрая умря като алкохолик.

Карч погледна Ренфроу в очите.

— Знаеш ли кой е бил мъжът с чука?

Лио поклати глава.

— Джоуи Маркс. Босът на Фирмата във Вегас.

— Джоуи Маркс е мъртъв — отвърна Ренфроу. — И както ти казах, не работя нито за Фирмата, нито за никой друг.

Джак се изправи и излезе иззад бюрото.

— Дойдох за парите — тихо каза той. — Откраднал си ги от неподходящи хора и затова дойдох да уредя въпроса. Не ми пука дали работиш за Чикаго. Но няма да си тръгна без парите.

— Какви пари? Аз продавам паспорти. Инвестирам в шампанско. Не крада парите на хората.

— Чуй ме, Лио. Мартин е мъртъв. Джърси Палц също. Нали не искаш да идеш при тях? Е, къде са парите? Къде е Каси Блак?

Ренфроу сведе глава, сякаш се замисли. После каза:

— Върви на майната си.

Карч поклати глава.

— Не, Лио, този път ти ще вървиш на майната си.

И насочи пистолета надолу и спокойно стреля. Куршумът улучи лявото коляно на Ренфроу, прониза костта и плътта, удари се в теракотените плочки и отскочи към вратата. Къщата бе построена в началото на 60-те години преди използването на безопасно стъкло да стане задължително. То се пръсна на големи остри парчета, които се посипаха по пода и се натрошиха на по-дребни късчета. Лио се свлече на пода и се хвана за коляното с две ръце. Лицето му беше сгърчено от болка.

Карч не бе имал намерение да вдига толкова шум. Погледна към двора. Надяваше се, че автомобилите по магистралата са заглушили изстрела.

Ренфроу пъшкаше. Подът бързо стана лепкав от кръв. Джак се приближи и се наведе над него.

— Дай ми парите, Лио, и ти обещавам, че краят ти ще е бърз и безболезнен.

Зачака, но не получи отговор. Лицето на Ренфроу стана алено. Устните му оголваха здраво стиснатите му зъби.

— Лио? Лио, чуй ме. Знам, че адски те боли, но ме изслушай. Ако не ми дадеш парите, ще продължим цяла нощ. Мислиш, че сега те боли ли? Не можеш да си представиш какво...

— Майната ти! Не са у мен.

Карч кимна.

— Е, това поне е някакъв прогрес, нали? Вече преминахме етапа на „Какви пари?“. Къде са, щом не са у теб?

— Вече са в Чикаго — прекалено бързо отговори Ренфроу. Джак внимателно се вгледа в лицето му и реши, че лъже.

— Не съм убеден, Лио. Къде е момичето? Каси Блак, Лио, къде е?

Ренфроу мълчеше. Карч отстъпи назад и простреля другото му коляно.

Лио изкрещя и забълва порой от ругатни. После се претърколи по корем и скри лицето си в шепа.

— Добре, добре — изпъшка той. — Ще ти кажа. Ще ти покажа.

— Чудесно. Ето че стигнахме донякъде.

Ренфроу вдигна глава и запълзя на лакти към разбитата врата, като влачеше неподвижните си крака и оставяше кървава диря.

— Ще ти кажа — през сълзи повтори той. — Ще ти покажа.

— Тогава казвай, Лио — рече Карч. — Къде отиваш? Никъде не можеш да избягаш. Дори не си в състояние да вървиш. Просто ми кажи къде са.

Ренфроу мъчително се приближи още малко към вратата.

— Виждаш ли... виждаш ли... заради гадната луна... блудната луна...

— Какви ги дрънкаш? Къде са парите?

Карч осъзна, че е прекалил. Лио започваше да бълнува заради болките и загубата на кръв. Скоро щеше да стане съвсем безполезен.

— Блудната луна — повтори той. — Заради блудната луна е.

— Блудна луна ли? — попита Джак. — Какво означава това?

Ренфроу го погледна. Изглеждаше почти спокоен.

— Означава, че може да се случи всичко, копеле гадно.

Сега гласът му бе силен. Внезапно той се надигна на длани и се хвърли към вратата. Единственото останало стъкло в рамката се заби в шията му.

Карч прекалено късно разбра какво прави.

— Не, по дяволите!

Той сграбчи Лио за яката, смъкна го от стъклото и го пусна на пода. После го претърколи по гръб.

На гърлото му зееше дълбока рана. От лявата страна, където минаваше сънната артерия, шуртеше кръв.

Очите му бяха съвсем ясни. На устните му се изписа кървава усмивка. Той бавно вдигна ръка и я притисна към гърлото си.

— Губиш — изхриптя Ренфроу.

После отпусна дланта си и остави кръвта да тече. Продължаваше да се усмихва и да гледа Карч.

Джак застана на колене над него.

— Мислиш, че си ме победил ли? А? А? Мислиш, че си спечелил?

Лио можеше да му отговори само с усмивката си. Карч разбираше, че тя означава „Майната ти!“. Притисна дулото на пистолета към кървавата му уста.

— Не си спечелил.

Карч завъртя глава настрани и натисна спусъка.

После отпусна оръжието и се вгледа в трупа. Очите на Ренфроу бяха отворени и той все още се усмихваше.

— Майната ти. Не си ме победил.

Джак се огледа. Знаеше, че му предстои дълга нощ. Трябваше да открие парите. Трябваше да открие Касиди Блак.

В петък Каси Блак пристигна в магазина в десет сутринта и отиде при Рей Мора-лес, който ѝ каза, че всичко било наред и че в три предстояла пробна обиколка с ново порше „Бокстър“. Току-що бил получил поръчка от „Уорнър Брадърс“, която възлизала на седемцифрено число. Предполагал, че нямало да има никакви проблеми. Тя му благодари, че е помислил за нея, и вече се канеше да отиде в Кабинета си, когато Моралес попита:

— Добре ли си, малката?

— Естествено, защо?

— Не знам. Като че ли напоследък не си спала много.

Каси подхвана левия си лакът с дясната си ръка. Още я наболяваше.

— Да — отвърна тя. — Трябваше да обмисля нещата.

— Какви неща?

— Не знам. Просто нещата. Ако ти трябва, ще ме намериш в офиса.

После излезе и отиде в кабинета си. Остави раничката си под бюрото, седна и прокара ръце през косата си. Искеше ѝ се да изкреци: „НЕ МОГА ПОВЕЧЕ ДА ПРАВЯ ТОВА!“, но се опита да сподави тревогите си, като си напомни, че по един или друг начин животът ѝ съвсем скоро ще се промени.

Провери телефонния секретар, макар във вторник да бе оставила съобщение, че ще отсъства няколко дни. Въпреки това имаше четири съобщения. Първото беше от автомобилен сервиз и се отнасяше за поръчани от нея резервни части. После я бе търсил продуцент от „Фокс“, с когото предишната седмица бяха правили пробна обиколка. Бил харесал стила ѝ я канеше на премиера на филма на свой приятел. Каси не си направи труда да запише номера на клетъчния му телефон.

— Щом си харесал стила ми, защо не купи колата? — каза в слушалката тя.

Третото съобщение беше от Лио — оставено в 0:10 ч. В гласа му се долавяше необичайна възбуда. Изслуша го три пъти.

„Аз съм. Какво му е на телефона ти? Не успях да се свържа. Както и да е, току-що се връщам от пощата. Получих онези неща, дето искаше, но има още нещо, нещо неприятно. Някой се е добрал до адреса ми и ми е пратил плик с асо купа от «Фламинго». Нямам представа какво означава, но има някакъв смисъл. Позвъни ми. Вземи всички предпазни мерки. А, и изтрий това.“

Тя натисна бутона и изтри съобщението преди да продължи с четвъртото. Някой бе телефонира в седем и трийсет сутринта, но беше затворил, без да каже нищо. Не се чуваше никакъв шум, само нечие дишане. Зачуди се дали е бил Лио.

Каси се наведе и взе раничката. Първо извади клетъчния си телефон. Предишната вечер след разговора с Ренфроу го беше изключила.

Сега го включи и го остави на бюрото. Продължи да рови и извади кутията с колодата от „Фламинго“. Бързо я отвори и започна да търси асото купа. Нямаше го. Изпълни я ужас. Каси изруга и запрата колодата към отсрещната стена. Тя се удари в плаката и във всички посоки полетяха карти, посипаха се по пода и бюрото.

— По дяволите!

Каси скри лице в шепи и се опита да реши какво да направи. После грабна слушалката, за да позвъни на Лио, но се отказа. „Вземи всички предпазни мерки.“ Помисли си дали да не използва клетъчния телефон, но отхвърли и тази идея. Отвори чекмеджето, загреба шепи монети от отделението, предназначено за моливи и химикалки, и се изправи.

На прага едва не се сблъска с Рей Моралес, който очевидно бе дошъл да провери какъв е този шум.

— Извинявай — каза тя и понечи да се измъкне покрай него.

Рей видя пръснатите навсякъде карти и попита:

— Какво, сама ли си играеш?

— Нещо такова. Връщам се след няколко минути, Рей. Трябва да се поразходя.

Той безмълвно я проследи с поглед.

Каси тръгна към „Синърама Доум“, където имаше телефонни автомати. Набра номера на Лио по памет и изчака десет иззвънявания преди да затвори. Вече се съмняваше във всичко, затова опита пак, в

случай че първия път е сгрешила, и изчака дванайсет извънвания. Ужасът ѝ започваше да придобива мащабите на паника.

Помъчи се да се успокои. Можеше да има десетки причини, поради които Лио да не отговаря. Но пък той никога не се отделяше от клетъчния си телефон. Ако не беше включен, щеше да я прехвърли на съобщение. Нямах да дава свободно. Следователно работеше, но Лио не отговаряше. Въпросът бе защо.

„Басейнът“ — внезапно си спомни Каси. Сутрин той плуваше в басейна. Оставяше телефона на масата, но ако беше във водата, нямаше да я чуе.

Това обяснение я поуспокои. Отново набра номера, но със същия резултат. Закачи слушалката на вилката и реши да се върне в магазина. След половин час или чети-Рийсет и пет минути щеше да опита пак. Лио ѝ бе казал, че плува по пет километра на ден. Тя нямаше представа Колко време му отнема това, но предполагаше, че половин час би трябвало да е достатъчен.

Пет минути по-късно влезе в общата зала на магазина и видя, че Рей и някакъв мъж в тъмен костюм разглеждат сребриста „Карера“. Моралес я забеляза и ѝ даде знак да се приближи.

— Каси, това е господин Ланкфорд. Иска да си купи кола.

Клиентът се усмихна смутено.

— Е, поне да ѝ хвърля едно око. Да я покарам. Тогава ще видим.

Той протегна ръка.

— Терил Ланкфорд.

Каси се ръкува с него. Дланта му беше съвсем суха.

— Каси Б лак.

Тя погледна към Рей. Не искаше да се занимава с това. Мислите ѝ бяха другаде.

— Рей, Били пристигна ли вече? Или Еърън? Навярно някой от тях би могъл да...

— Миън е на обиколка, а Къртис ще дойде следобед. Трябва да покажеш колата на господин Ланкфорд.

Тонът на Моралес не допускаше никакъв спор. Тя насочи вниманието си към клиента. Беше добре облечен и ако се съдеше по светлия му тен, навярно се интересуваше от закрит автомобил. Това я устройваше, защото „Бокстърите“ бяха кабрио. Това оставяше само изключително скъпата „Карера“.

— Какъв модел ви интересува?

Ланкфорд се усмихна и разкри блестящите си зъби. Каси забеляза, че очите му са сиви — необичайна комбинация с гарвановочерната му коса.

— Нова „Карера“, струва ми се.

— Е, тогава ще приготвя колата. Ако дадете на Рей шофьорската си книжка и застраховката си, той ще ги копира преди да тръгнем.

Ланкфорд отвори уста, но не каза нищо.

— Имате застрахователна карта, нали? — попита тя.

— Разбира се, разбира се.

— Добре, тогава Рей ще се заеме с това, а аз ще докарам колата. Закрита или кабрио?

— Ами... в такъв хубав ден защо да не свалим гюрука?

— Чудесно. Имаме една в гаража. Сребристойяла. Става ли?

— Много добре.

— В такъв случай, щом свършите с Рей, елате на автомобилния изход.

Докато Моралес отвеждаше клиента към счетоводството, където бе копирната машина, Каси влезе в неговия кабинет и свали ключа за сребристото кабрио от таблото. После отиде в своя офис и извади портфейла от раницата си. Огледа се, видя разхвърляните навсякъде карти и осъзна, че ако Ланкфорд поиска да купи поршето, ще трябва да го остави при Рей, докато разчисти. Сега нямаше време.

Тя се запъти към вратата, но после се сети за нещо. Взе клетъчния телефон от бюрото и го закачи на колана си. Лио можеше да я потърси.

Отиде на паркинга, седна в колата, пъкна портфейла си в кутията за компактдискове на таблото и запали двигателя. Свали прозорците и гюрука, провери бензина и след като се убеди, че резервоарът е една четвърт пълен, подкара към вратата на залата. Ланкфорд тъкмо пристигаше.

— Нека шофирам аз, докато излезем оттук — надвика двигателя тя. — После ще се сменим.

Той се усмихна, вдигна палец и седна от дясната ѝ страна. Каси потегли по „Сънсет“ и зави на север по „Вайн“. След това продължи наляво по Холиуд Булевард и на север към хълмовете и Мълхоланд Драйв.

Отначало пътуваха в мълчание. Тя обичаше да оставя клиентите да слушат рева на колата, да усещат мощта ѝ на завоите, за да се влюбят в нея още от първите минути. Оставяше разговорите за цената и другите подробности за момента, в който седнеха зад волана. Освен това точно сега не я интересуваше нито Ланкфорд, нито печалбата, която щеше да получи от автомобил за 75 хиляди долара. Мислите ѝ постоянно се връщаха към съобщението на Лио и към тревожния му глас.

„Карерата“ с лекота взимаше завоите към хребета на Санта Моника. Скоро Каси отби от пътя, угаси двигателя и слезе.

— Ваш ред е — каза Каси: първите ѝ думи, откакто бяха потеглили.

Тя отиде до парапета и погледна надолу към холивудския амфитеатър. Очите ѝ се плъзнаха към градските небостъргачи. Гъстият розово-оранжев смог, кой знае защо, дори ѝ се стори красив.

— Прекрасна гледка — каза зад нея Ланкфорд.

— Понякога.

Каси се обърна и видя, че е седнал зад волана. Върна се при поршето и се настани до него.

— Ако искате, продължете малко по „Мълхоланд“. Ще получите добра представа за възможностите на колата. Можем да се спуснем по каньона Лоръл до магистрала сто и едно и да се върнем по нея в Холивуд.

— Съгласен.

Той бързо откри ключа отляво на волана и запали двигателя. Излезе от отбивката, превключи на първа предавка и се върна на „Мълхоланд“. През цялото време държеше едната си ръка на волана, а другата на скоростния лост и Каси веднага разбра, че знае какво прави.

— Очевидно познавате тези коли, но въпреки това ще си кажа речта.

— Разбира се.

Тя започна да изброява особеностите на автомобила-водната помпа, трансмисията, окачването и спирачките. После се прехвърли на купето.

— Компютърната система е съвсем стандартна. Имате компактдисплейър, автоматични прозорци и покрив, двойна въздушна възглавница. А тук долу...

Каси посочи пред седалката между краката си. Ланкфорд погледна натам, но незабавно върна вниманието си към пътя.

— ... имате място за въздушна възглавница от дясната страна — в случай че пътувате с малко дете. Имате ли деца, господин Ланкфорд?

— Наричайте ме Терил. Не, нямам деца. А вие? Каси не отговори веднага.

— Всъщност не.

Ланкфорд се усмихна.

— „Всъщност не“ ли? Мислех си, че жените могат да отговорят на този въпрос само с „да“ или „не“.

Тя не обърна внимание на забележката.

— Какво е мнението ви за колата... Терил?

— Върви много гладко. Гот е.

— Наистина. С какво си изкарвате прехраната?

Ланкфорд хвърли поглед към нея. Вятърът развяваше черната му коса.

— Би могло да се каже, че разрешавам различни проблеми — отвърна той. — Бизнесконсултант съм. Имам своя компания. Занимавам се с едно-друго. Всъщност съм фокусник. Карам проблемите на другите хора да изчезват. Защо питате?

— Просто съм любопитна. Тези коли са скъпи. Трябва да сте много добър в работата си.

— О, добър съм. И парите не са проблем. Плащам в брой. Всъщност, Каси, скоро очаквам да получа голяма сума. Съвсем скоро.

Тя го погледна и инстинктивно потръпна от страх. Ланкфорд натисна газта малко по-силно и поршето се понесе още по-бързо по завоите.

— Каси. Как е истинското ви име? Касандра ли?

— Касиди.

— Като Бъч Касиди^[1] ли? Да не би родителите ви да са любители на бандитски филми?

— Като Нийл Касиди^[2]. Защото баща ми постоянно пътувал. Или поне така са ми казвали.

Ланкфорд се намръщи и натисна педала още по-силно.

— Наистина жалко.

— Не се оплаквам. Бихте ли намалили малко, господин Ланкфорд? Ако не възразявате, бих желала да се върна в магазина

цяла.

Той не отговори веднага. Гумите изсвириха на поредния завой.

— Казах, бихте ли...

— Да — накрая отвърна Ланкфорд. — Искате да се върнете жива.

Нещо в гласа му ѝ показва, че няма предвид вероятността от катастрофа. Каси пак го погледна и се отдръпна към вратата.

— Моля?

— Казах, че искате да се върнете жива, Касиди.

— Да. Ако обичате, спрете колата. Не знам какво си Мислите, че пра...

Ланкфорд натисна спирачката и рязко завъртя волана наляво. Поршето поднесе, завъртя се на сто и осемдесет градуса и спря. Ланкфорд погледна Каси, усмихна се, после превключи на първа и потегли в обратната посока.

— Какво правите, по дяволите? — извика Каси. — Спрете колата! Веднага спрете колата!

— Дойдох за парите.

Тя вдигна дясната си ръка и се хвана за страничната дръжка. Мислите ѝ полетяха със същата скорост като поршето, докато се мъчеше да открие някакъв изход.

— Всъщност не се казвам Ланкфорд — продължи мъжът до нея. — Прочетох името в една книга, която снощи открих на лавицата у Лио Ренфроу. Нарича се „Убийци“ и ми се стори подходящо. Истинското ми име е Карч. Джак Карч. И дойдох за парите, Каси.

Сред ужаса, който изпитваше, внезапно проблесна спомен. „Джак Карч — помисли си тя. — Знам това име.“

[1] Героиня от филма „Бъч Касиди и Сънданс Кид“ с Р. Редфорд и П. Нюмън. — Б. пр. ↑

[2] Приятел на Джак Керуак. Прочутото им пътуване из Америка лежи в основата на „По пътя“. — Б. пр. ↑

Поршето бясно слаломираше по „Мълхоланд“ и постоянно пресичаше жълтата линия, разделяща двулентовия път. Двигателят ревеше и виеше на завоите. Каси се беше вкопчила с две ръце в дръжката, но скоростта я подхвърляше насам-натам.

— Искам парите, мамка му! — извика Джак.

Тя не му отговори. Не можеше да откъсне очи от пътя. Бе убедена, че ще полетят в пропастта.

— Мартин е мъртъв! Палц е мъртъв! Лио е мъртъв!

Каси се завъртя към него. Остра болка прониза сърцето ѝ. Карч намали скоростта и шумът отслабна.

— Всички са мъртви — каза той. — Но не искам и ти да ги последваш, Каси Блак.

Той се усмихна и поклати глава.

— Всъщност ти се възхищавам. Свършила си страхотна работа. Но дойдох за парите и ти ще ми ги дадеш-Това ще уреди въпроса.

— Нямам представа за какво говориш — бавно и мрачно отвърна Каси. — Спри колата, моля те.

На лицето му се изписа искрено разочарование. Карч поклати глава.

— Цяла нощ бях у Лио. Прерових всичко. Открих адски много шампанско. Открих и куфарчето, което търсех. Но вътре нямаше нищо. Не успях да намеря и теб, докато призори не видях, че през цялото време си била пред очите ми. Мобифонът на Лио. Натиснах бутона за пренабиране и се свързах с магазина. Прослушах съобщението ти. „Тук е Каси Блак от «Холиуд Порше». Днес не съм на работа, но можете да се обърнете към Рей Моралес“ и така нататък. Недей да ме лъжеш. Това не ми харесва. Искам парите!

— Казах да спреш колата!

— Разбира се.

Джак рязко завъртя волана надясно и зави по някакъв черен път, който минаваше през борова горичка.

Когато се отдалечиха на около двеста метра от магистралата, той натисна спирачки. Каси полетя напред, после предпазният колан я върна обратно. Още не се беше възстановила от разтърсващото спиране, когато Карч се наведе към нея и притисна дългото тъмно дуло на пистолета си към лицето ѝ.

— Сега ме слушай внимателно. Слушаш ли ме?

Беше я стиснал за брадичката и Каси не можеше да говори. Може само да кимне.

— Добре. В момента хората, за които работя, се интересуват от едно-единствено нещо. От парите. От нищо друго. Така че не повтаряй грешката на приятелчетата си Лио и Джърси.

Каси просто го гледаше над пистолета.

— Недей да мислиш — рече Карч. — Говори.

— Добре — отвърна тя. — Не ме убивай и ще ти кажа къде са.

— Ще направиш нещо повече, миличка. Ще ме заведеш при тях.

— Добре. Както...

Той я стисна за гърлото.

— Имаш само една възможност. Нали разбираш?

Каси кимна. Джак бавно я пусна, облегна се на седалката, после внезапно щракна с пръсти и протегна ръка към нея. Тя потръпна, но Карч посегна към ухото ѝ.

— Преди да пристигнеш в магазина, влязох в офиса ти. Навсякъде имаше карти. Като че ли си търсила нещо. Това ли търсеше?

Той отдръпна ръка и сякаш извади нещо от ухото ѝ. Беше асото купа.

— Фокус — усмихна се Джак.

И тогава я осени. Фокус. Карч. Спомни си репортажите във вестниците. Джак Карч.

Той прочете мислите ѝ.

— Не ти хареса, а? Е, знам и други. След като се погрижим за работата, ще ти покажа истински фокус с изчезване.

Джак продължаваше да държи пистолета насочен към нея.

— Сега ще се наложи да поработим заедно, съгласна ли си? Включи на скорост.

Той натисна амбреажа. Каси превключи скоростния лост. Карч направи обратен завой и се насочи към „Мълхоланд“. Малко по-късно

й каза да включи на втора и тя се подчини. Джак продължи да приказва, като че ли са на неделна разходка:

— Знаеш ли, цялата тази работа... свалям ти шапка. Струва ми се, че при други обстоятелства... двамата с теб бихме могли... не зная... да направим нещо.

Той свали ръката си от волана и посочи лоста.

— Виждаш ли, добре се справяме заедно.

Каси не отговори. Разбираше, че е психопат, способен искрено да ласкае жена, докато я държи под прицела на пистолета си. Трябваше да направи нещо, да промени положението. Знаеше, че Карч ще я убие. Тя щеше да е изчезналата от фокуса, който й бе обещал. Не можеше да не се усмихне на иронията. Би могло да се каже, че преди шест и половина години този човек вече я е убил.

— Какво е толкова смешно?

Каси го погледна. Беше забелязал усмивката й.

— Нищо. Обратите на живота навярно. И съвпаденията.

— Искаш да кажеш злата участ, лошият късмет, такива неща ли?

Тя небрежно отпусна длан между краката си. Карч видя това и още по-болезнено заби дулото на пистолета в ребрата й.

— Като блудната луна ли?

Каси рязко се завъртя, за да го погледне.

— Да, снощи Лио спомена нещо такова. После, когато претърсвах къщата, прочетох за блудната луна в една от книгите му. Той наистина е вярвал. Но накрая не му беше от никаква полза, нали? Накъде?

Вече се приближаваха към „Мълхоланд“. Каси реши, че няма да има по-благоприятна възможност, и дълбоко си пое дъх.

— Когато стигнеш там...

Тя вдигна длан, сякаш за да посочи, но после внезапно блъсна пистолета настрана, хвана волана с лявата си ръка и в същото време протегна дясната надолу, натисна ключа за въздушната възглавница, рязко завъртя кормилото надясно и заби поршето в дънера на един от боровете. Всичко стана толкова бързо, че Карч нямаше време да извика или да стреля.

Въздушната възглавница изскочи изпод волана и притисна Джак към облегалката.

Разтърсването замая и Каси, но тя знаеше, че трябва да бърза, и отчаяно изскочи навън и се втурна надолу по склона сред дърветата.

Карч бе зашеметен. Въздушната възглавница го удари по брадичката. Малкият експлозив, който я изхвърляше изпод волана, също опари лицето и шията му. Сблъсъкът изби оръжието от ръката му и то падна върху една от задните седалки. Когато възглавницата започна да спада, той се помъчи да скочи на крака, но коланът не му позволи. Джак бързо го откопча и застана на колене върху седалката. Огледа се и накрая зърна Каси Блак, която се отдалечаваше сред гората.

Инстинктивно разбра, че няма да успее да я настигне. Каси имаше преднина и навярно знаеше пътя.

— Мамка му!

Взе „Зиг Зауъра“ от задната седалка, седна зад волана и завъртя ключа. Нищо. Опита още няколко пъти, но чуваше само глухо изщракване.

— Мамка му!

Натисна вратата, но не успя да я отвори. Ударът в Дървото очевидно беше блокирал системите на автомобила. Понечи отново да се надигне от седалката и в този Момент забеляза малкия черен портфейл в кутията за Дискове на таблото. Пресегна се и го взе. Вътре бе шофьорската книжка на Каси. Джак погледна снимката, после прочете адреса. Живееше на „Селма“ в Холивуд.

— Виж какво намерих! — извика Карч. — Още не си спечелила, миличка!

Той свали заглушителя на пистолета и стреля във въздуха, просто за да ѝ даде да разбере, че не се е избавила от него.

Някъде отдолу се носеше музика и Каси се насочи натам. Накрая излезе от гората и се озова пред паркинга на холивудския амфитеатър. Продължи към „Хайланд“ и оттам се спусна до „Сънсет“.

Трябваха ѝ двацет минути, за да се върне в магазина. Когато наближи, видя на входа на паркинга два черно-бели полицейски автомобила. Пред залата имаше необозначена кола с полицейска лампа на таблото. До нея беше спряла линейка, но задните ѝ врати бяха затворени.

Наоколо стояха много хора, сред които повечето от продавачите и техниците от сервиза. Тя отиде при Били Миън, който смаяно зяпаше към залата.

— Какво се е случило, Били?

Той я погледна и очите му се разшириха.

— О, слава Богу! Мислех си, че си била вътре с тях. Къде беше?

Каси се поколеба, после реши да излъже.

— Отидох да се поразходя. С кого да съм била?

Миън постави длани на раменете ѝ и се наведе към нея, като че ли се готвеше да ѝ съобщи лоша новина.

— Имало обир. Някой накарал Рей и Кони да легнат на пода в офиса ѝ и ги застрелял.

Каси вдигна ръце към лицето си и сподави вика си.

— После откраднал сребристото кабрио. Решихме, че те е взел за заложничка. Радвам се, че си добре.

Тя само кимна. Рей Моралес бе пазил в тайна от всички, че е лежала в затвора. Ако го знаеха, колегите ѝ навярно незабавно щяха да съобщят на полицията. Може би тъкмо на това разчиташе Карч.

Внезапно ѝ прималя. Каси се опря на Миън и седна на тротоара. Опита се да проумее какво се е случило и заключи, че Карч трябва да е застрелял Рей и Кони, защото не е имал фалшива шофьорска книжка на името на Лайнкфорд. А не можеше да остави документ с истинското си име.

— Добре ли си, Каси?

— Просто не мога да повярвам... наистина ли са мъртви?

— Да, и двамата. Видях ги преди да пристигне полицията. Ужасно!

Каси се наведе и повърна в канала. После избърса устата си с длан.

— Каси! — извика Миън. — Ще ида да повикам някой от санитарите.

— Не, няма нужда. Добре съм. Просто... бедният Рей. Само се опитваше да помогне.

— Какво искаш да кажеш?

Тя осъзна, че е изрекла мислите си на глас.

— Беше толкова мил човек. И Кони. Щели са да му дадат ключовете и парите. Защо му е трябвало да ги убива?

— Знам. Абсурдно е. Между другото, видяла ли си някого?

— Не, защо?

— Говориш за убиеца така, сякаш знаеш, че е бил мъж.

— Не, просто така ми се стори логично. В момента в главата ми е пълен хаос.

— Разбирам те. И аз не мога да повярвам, че наистина се е случило.

Каси седеше на тротоара, скрила лицето си в шепи. Изпитваше непреодолимо чувство на вина. Знаеше, че трябва да се махне от това място и никога повече да не се връща.

Тя събра сили и се изправи.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Миън.

— Да. Добре съм. Благодаря, Били.

— Може би трябва да съобщиш на полицията, че си тук.

— Добре, ще им кажа. Всъщност би ли могъл да го направиш вместо мен? Не ми се иска да влизам вътре.

— Разбира се, Каси. Веднага отивам.

Тя го изчака да се отдалечи, после тръгна по тротоара към улицата, която минаваше зад магазина и водеше към Паркинга. Сребристото порше, което Рей ѝ позволяваше да използва, бе там. Само че ключовете ѝ бяха останали в раницата в офиса. Тя отвори вратата и натисна лоста за багажника. Извади подвързаното в кожа ръководство за поддържане на автомобила, затвори капака и седна зад волана. В книжлето имаше пластмасов резервен ключ. Каси запали и бавно потегли към магистрала 101. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Докато минаваше покрай магазина, Карч гледаше през прозореца на таксито. Не го интересуваха полицейските и репортерски коли. Очите му шареха из тълпата по тротоара. Надяваше се да види Касиди Блак, но знаеше, че е закъснял. Мобифонът му не работеше сред хълмовете и трябваше да излезе пеш на „Мълхоланд“, за да отиде до отбивката над холивудския амфитеатър, където беше видял телефонен автомат. Това му отне близо час. Таксито пристигна след още двамайсет минути.

Шофьорът бърбеше на отвратителен английски нещо за произшествието, но Джак не го слушаше. Продължиха още няколко преки и завиха по „Уилкокс“. Карч му каза да спре пред един магазин за сувенири, плати му и слезе. Изчака колата да се отдалечи по „Сънсет“, после пресече улицата до паркирания си на улицата линкълн. На броните му бяха монтирани номера, които бе откраднал същата сутрин.

Преди да потегли, потърси „Селма“ на картата. Имаше късмет. Намираше се на по-малко от пет минути разстояние.

На отбивката пред къщата, в която според шофьорската ѝ книжка живееше Каси Блак, нямаше паркирани автомобили. Улицата беше задънена и Карч реши да действа директно. Разбираше, че не е разумно да го прави денем, но трябваше да влезе, за да провери дали Каси е идвала. Спря в отбивката, натисна два пъти клаксона и зачака. Накрая угаси двигателя, слезе и се качи по стъпалата, като въртеше на пръст връзката с ключовете си — всъщност шперцове. Наведе се над ключалката, като се преструваше на човек, затрудняващ се да открие верния ключ. Нямаше представа дали го наблюдават, но изпълни ролята си според всички правила на изкуството.

Свърши за четирийсетина секунди. После натисна бравата и влезе.

— Хей, Каси? — високо извика Джак, за да успокои съмненията на съседите, които евентуално можеха да са го видели. — Идвай, чакам те!

Затвори вратата, извади пистолета, бързо завъртя заглушителя и се зае да претърсва къщата стая по стая.

Нямаше никого. Започна втори, по-бавен оглед, за да провери дали Каси се е връщала тук след бягството си от него. Макар и скромно мебелирано, жилището изглеждаше спретнато и подредено. Накрая се убеди, че не е идвала. Седна на дивана в дневната и се замисли какво би могло да означава това. Дали вече бе взела парите, или пък те изобщо не бяха у нея? Можеше ли да са били в дома на Лио Ренфроу и някак си да не ги е открил? Хрумна му още по-неприятна вероятност — Ренфроу наистина да ги е предал на своите чикагски познати.

Усети нещо твърдо под възглавницата, върху която седеше, стана и я вдигна. Отдолу имаше закачалка за дрехи, на която бяха заключени седем катинара. Това му напомни каква професионалистка бе Касиди Блак. И в този момент Джак разбра, че ще я преследва до края на света. Не заради Грималди и със сигурност не заради, онези, които дърпаха конците от Маями. Щеше да го направи заради самия себе си.

Остави закачалката на дивана и за трети път се зае да претърсва къщата.

Започна от спалнята. Познаваше хора, които спяха, заобиколени от най-скъпите си неща. В стаята имаше легло с балдахин, две нощни шкафчета, тоалетка и огледало. На стената висеше поставен в рамка плакат с пейзаж от Таити. Карч го позна — беше същият като онзи в кабинета ѝ.

Той се приближи и се загледа в него, като се чудеше Дали е от значение за задачата му. Жената на плажа не приличаше на Касиди Блак. Накрая реши да остави това за по-късно, обърна се към близкото нощно шкафче и Издърпа горното чекмедже.

Вътре имаше купчина популярни списания за техника. Бяха орфани и датираха отпреди няколко години. Въпреки това той ги прегледа за бележки или адреси. Не откри нищо, прибра ги и затвори чекмеджето.

В долното чекмедже намери само кедрови стърготини и сушен розмарин.

Преди да отвори чекмеджето на другото шкафче, изпита усещането, че този път ще извади късмет. Отгоре имаше нощна лампа и възглавницата от тази страна на леглото беше вдлъбната. Това бе нейната страна.

Той седна и остави пистолета до бедрото си. После с две ръце взе възглавницата и я поднесе към лицето си. Можеше да усети мириса ѝ. Косата ѝ. Нямаше опит в разпознаването на миризми, но му се стори, че долавя дъх на чаени листа, като от нова кутия с пликчета чай.

Чекмеджето беше пълно с лични вещи — бижута, ластици за коса и албуми. Имаше и фотоапарат с телеобектив и видеокамера. Най-отгоре имаше малка снимка, поставена в рамка. Карч я взе и я разгледа. На нея Касиди Блак седеше в скута на мъж с хавайска риза. Държеше чаша с розово-оранжева напитка. За малко да не я познае, защото на лицето ѝ грееше весела усмивка.

Затова пък веднага позна мъжа. Никога нямаше да забрави това лице. Макс Фрилинг, човекът, завинаги променил живота му. Ако преди шест години в онази хотелска стая Фрилинг не бе взел такова решение, сега Джак нямаше да е тук. Понякога си мислеше, че би било по-добре и двамата да полетят през прозореца.

Той силно удари стъклото в ръба на леглото. Чу го да изпращава и го погледна. По лицето на Касиди Блак бяха плъзнали пукнатини. Карч хвърли снимката в кошчето за боклук до нощното шкафче.

После извади от чекмеджето дебел албум с мека кожена подвързия. Предполагаше, че ще открие още снимки на Макс Фрилинг, но го очакваше изненада. Вътре имаше фотографии на момиченце, почти всички направени отдалеч и на едно и също място — училищен двор.

Джак го прелисти. На една от снимките момиченцето играеше баскетбол. На стената на сградата зад игрището се четеше надписът „Уъндърланд“.

Той затвори албума и взе друг, също изцяло посветен на детето, само че снимано в предния двор на къща. Последните няколко фотографии не бяха поставени в пластмасовите прозорци и бяха от Дисниленд. На една от тях то прегръщаше Мики Маус.

Карч си спомни нещо и бръкна в джоба на самото си. Извади двата паспорта и отвори горния. Същото момиченце. Джоди Дейвис.

Прибра паспортите и пусна албума на пода. Внезапно отделните спомени и новата информация се сляха и запълниха липсващите части от мозайката. Сега разбираше отговора на въпрос, който го беше измъчвал цели шест години. Усети, че се освобождава от нещо — не непременно от бреме, а от някакво присъствие. От призрак.

В главата му започна да се оформя идея как да се добере до парите и до Каси Блак. Той затвори горното чекмедже и издърпа долното. Тук нямаше толкова много неща — сешоар, който изглеждаше съвсем нов, и няколко стари писма от женския затвор „Хай Дезърт“. Прегледа едно от тях и видя, че е от бивша съкилийничка на Каси, някоя си Литиша Гранвил. Карч ги хвърли в кошчето и извади сешоара. Под кутията лежеше кафеникав плик, поставен с лицето надолу.

Той го взе. Беше адресиран до Касиди Блак в „Хай Дезърт“. Пращаха го от „Ренесънс Инвестигейшънс“, Парадайз Роуд, Лас Вегас. Познаваше тази детективска агенция, средно голяма, с пет-шест служители. Бяха му конкуренти в издирването на изчезнали хора. Карч отвори плика и извади измачкан лист. Тъкмо се канеше да го прочете, когато откъм вратата зад него се разнесе вик.

— Не мърдай, копеле гадно!

Джак пусна доклада на пода и вдигна ръце. После бавно завъртя глава. Точно на прага на спалнята стоеше огромна чернокожа жена, заела поза, на която обучаваха курсантите във всички американски полицейски академии. Раздалечени крака, равномерно разпределена тежест, пистолетът, протегнат напред с две ръце, лактите леко свити и прибрани. На шията ѝ висеше полицейска карта. Не му приличаше на ченге, но насочената към него деветмилиметрова „Берета“ не търпеше никакви спорове.

— По-спокойно — каза той. — Не съм престъпник.

Откакто научи за случилото се в магазина, Каси Блак се чувстваше като в някакъв нереален свят, нямащ нищо общо с живота ѝ. Дълбоко в душата си съзнаваше, че това е инстинктивна защитна реакция, която ѝ позволяваше да продължи.

Застанала в задния двор на Лио, тя гледаше към засъхналата кръв по острото парче стъкло, стърчащо от рамката на плъзгащата се врата. Дори само това потвърждаваше думите на Карч. Вече знаеше, че Лио е мъртъв. Ако влезеше в къщата, щеше да открие трупа му. И никога нямаше да може да изтрие тази гледка от паметта си.

Каси сведе очи към почистващата машина, която стоеше неподвижна на дъното, но бързо ги върна към стъклото. Разбираше, че трябва да се увери. Накрая се реши и тръгна към вратата. И веднага видя тялото му на пода в кабинета. Префучалият по магистралата зад къщата камион заглуши ужасения звук, който неволно се изтръгна от гърлото ѝ. Тя прекрачи стъклото и влезе вътре.

Трупът на Лио беше проснат по гръб до вратата. Навсякъде имаше кръв. На лицето му бе застинала ако не усмивка, поне доволно изражение. Каси приклепна до него и докосна студената му кожа.

— О, Лио — промълви тя. — Какво направих?

От очите ѝ бликнаха сълзи. Помъчи се да ги спре като стисна клепачи и сви ръцете си в юмруци.

После се опита да направи оглед на тялото и стаята, както навярно би постъпил детектив. Искаше да знае какво се е случило. Лио беше издържал, иначе Карч нямаше да търси парите при нея. Каси проследи кървавите дири по плочките на пода и разбра. Лио го беше направил. Бе се довякъл до стъклото. Заради нея.

— Лио...

Тя отново затвори очи и отпусна глава върху неподвижните му гърди.

— Знаех си, че трябва да избягаме.

Внезапно я изпълни решителност. Щеше да изчезне. Съзнаваше, че постъпва егоистично, но ако се провалеше, благородната

саможертва на Лио щеше да отиде напразно. На това се беше надявал накрая. Ето какво означаваше усмивката му. И тя щеше да оправдае надеждите му.

Каси се изправи и се огледа. След Карч в офиса цареше пълен хаос. Но за разлика от нея, той бе търсил двата и половина милиона долара. Тя прекрачи трупа, приближи се до прекатуреното бюро и плъзна очи по останките. Навсякъде бяха пръснати астрологически книги, листове хартия и бележници. Чекмеджетата бяха изсипани на пода. Каси забеляза двата плика. Имаха един и същ обратен адрес — кодът 773. Бяха празни. Единият носеше чикагско клеймо отпреди два дни. Карч беше взел паспортите.

Тя рязко вдигна глава и се блъсна в червените монети И Чин, които висяха от тавана. За миг се загледа в тях, после придърпа стола, стъпи на него и свали нанизите от кукичката.

Знаеше, че няма смисъл да търси в останалите стаи. Паспортите бяха у Карч и в къщата нямаше нищо друго, което да ѝ трябва. Върна се при трупа на Лио и отново го погледна. Спомни си песента, която беше слушала по пътя за Вегас. Надяваше се, че в ухото му е шепнал ангел.

— Сбогом, Лио.

Тя внимателно прескочи стъклото, излезе в задния двор и отиде до ръба на басейна. Погледна маркуча, после го хвана и започна да го дърпа. След като на два пъти едва не падна във водата, успя да изтегли машината на бетона.

Дънките ѝ подгизнаха, но Каси не им обърна внимание, а бързо свали ципа на торбата за боклук и я отвори. Вътре имаше дебел бял найлонов плик. Тя внимателно го измъкна от торбата и започна да го развързва. Беше прекалено стегнат, а ноктите ѝ бяха късо изрязани. Каси бръкна в задния си джоб, извади швейцарското ножче и го разряза.

Вътре лежах пачките със стодоларови банкноти. Бяха сухи като в деня на излизането си от печатницата.

Тя затвори плика и погледна счупената плъзгаща се врата. От мястото ѝ се виждаха вирнатите върхове на обувките на Лио. Каси мислено му благодари. Когато ѝ обясняваше къде ще остави парите, той бе прибавил, че най-доброто скривалище трябва да е пред очите на всички. И се оказваше прав.

Каси погледна водата. На повърхността плаваше мъртво колибри,
разперило крилцата си като ангел.

Карч бавно се изправи, както му бяха заповядали.

— Кой сте вие, по дяволите?

Той кимна с надеждата, че жената ще приеме жеста му като знак на пълно покорство.

— Казвам се Джак Карч. Частен детектив съм. Разрешителното ми е в десния вътрешен джоб на самото ми. Искате ли да го извадя и да ви го покажа?

— Може би по-късно. Частен детектив значи. Какво искате от Каси Блак? Отстъпете две крачки назад и се облегнете на стената.

Тя бавно влезе в стаята. Джак се подчини и опря гръб на стената. Виждаше, че жената гледа „Зиг Зауъра“ на леглото.

— Работя по един случай. Обир във Вегас. В хотелска стая. Става дума за много пари, откраднати от богат комарджия. Имате ли нещо против да ми кажете коя сте вие?

Негърката стоеше до леглото. Без да откъсва очите и дулото на „Беретата“ си от него, тя се наведе и взе оръжието със свободната си ръка.

— Телма Кибъл от управлението за условно освобождаване.

— А, да, Кибъл. Днес щях да се опитам да се свържа с вас, за да поговорим за Блак.

— Откога в Невада позволяват на частните детективи да носят пистолети със заглушители?

Карч положи всички усилия да се престори на изненадан.

— А, това ли имате предвид? Не е мой. Намерих го в ей онова чекмедже. На Каси Блак е. И внимавайте с него. Струва ми се, че е вещественно доказателство.

— За какво? Нали казахте, че било обир.

— Открили са в пустинята трупа на някогашния ѝ партньор, мъж на име Джърси Палц. Застрелян.

— Знаете ли какво, господин Карч. Защо бавно не си разтворите самото?

— Естествено.

Той го направи и разкри празния кобур под мишницата си.

— Зная какво ще си кажете — бързо рече Джак. — „Кобурът му е празен, значи «Зиг Зауърт» е негов.“ Не е така. Имам разрешително за носене на скрито оръжие. Но е издадено от властите в Невада. Не важи в Калифорния. Ако носех пистолет в кобура си, щях да наруша закона. Заклучил съм го в багажника на колата си. Ако искате, ще ви го покажа.

— Това не ме безпокои. Чудя се обаче защо сте тук вие, а не вегаските ченгета. Щом става въпрос за убийство, би трябвало да го разследват властите.

— Ами, те го разследват. Но както ви е известно, в порцията цари ужасна бюрокрация. Затова хотел „Клеопатра“ нае мен. Имам на свое разположение хора и пари за разходи. Действам по-бързо. Ченгетата скоро ще се появят тук и ще влязат във връзка с вас. Всъщност поддържам постоянен контакт с управлението в Метро. Ако желаете, мога да ви дам името и номера на детектив, който ще гарантира за мен.

Ако тя захапеше въдицата, щеше да ѝ даде номера на Айвърсън, който щеше да импровизира. По-късно Карч щеше да измисли нещо с ченгето — или възнаграждение, или куршум. Но Кибъл не ухапа.

— Даже някой да гарантира за вас, трябва да обясните защо сте проникнали незаконно в дома на заподозрян-каза тя.

— Не съм — отвърна Джак. — Предната врата зееше Широко отворена. Вижте, колата ми е отпред на отбивка-та. Щях ли да я паркирам там, ако имах намерение да влизам с взлом?

— Изглежда, имате отговори за всичко, господин Карч.

— Казвам ви истината. Може ли вече да престанете да се целите в мен с този пистолет? Мисля, че вече достатъчно доказах самоличността си и ви обясних какво правя тук. Искате ли да видите разрешителното ми?

Кибъл се поколеба, но после отпусна „Беретата“. Карч свали ръце и тя не възрази. Бе се надявал, че жената ще прибере оръжието си, но въпреки това остана доволен и реши да премине в настъпление.

— Сега мога ли да попитам вие какво правите тук?

Негърката сви внушителните си рамене.

— Върша си работата, господин Карч. Просто рутинна проверка на една от моите подопечни.

— Съвпадението ми се струва прекалено.

— Преди две седмици проведох с нея разговор, който ме обезпокои, и я включих в списъка си за посещения. Успях да стигна до нея едва днес.

— А защо идвате тук, вместо в службата ѝ?

— Позвъних в магазина. Беше оставила съобщение, че няма да ходи на работа. Затова дойдох тук. Стига сте ме разпитвали, господин Карч. Аз ще задавам въпросите.

— Добре.

Той направи знак, че се предава.

— Споменахте, че ставало дума за убийство. Е, аз познавам Каси Блак по-добре от всички тук и веднага мога да ви кажа, че не е възможно да е замесена в това. В никакъв случай.

Карч си представи проснатия на хотелското легло труп на Идалго.

— Ще трябва да се разубедите, госпожо Кибъл. Доказателствата говорят сами. И в крайна сметка, спомнете си, че става дума за бивша затворничка, осъдена за убийство.

— Непредумишлено убийство. Обстоятелствата са ви известни. Според закона тя е виновна за смъртта на съучастника си, но когато е изхвърчал през прозореца, тя се е намирала дващест етажа по-долу. Може да го е бутнал някой, но не е била Каси.

— Тя ли ви го каза? Че някой го е бутнал?

— Така смята.

— Това са глупости, но няма значение. Как е дошла тук?

— Прехвърлиха я от Невада, след като Рей Моралес я прие на работа в магазина. Подаде молба и я одобриха. Познавала Рей от Вегас. Той също е лежал в затвора, но после е поел по правия път. Искаше да ѝ даде шанс. Навярно е искал и още нещо, но Каси никога не ми се е оплаквала.

Карч се беше досетил, че Моралес е бивш затворник, рогато го накара да легне на пода в магазина, той го прие с достойнство, каквото обикновените хора никога не проявяваха. Жената обаче не. Тя започна да хленчи и щеше да се разписка, ако не я беше застрелял веднага.

— Е, успяхте ли да се сблизите с нея? — попита Джак. — Достатъчно, за да разберете какво кара кръвта ѝ да кипва?

— Искате да кажете защо е започнала да обира комарджии във Вегас ли?

Той кимна.

— Ако питате мен, това е свързано с баща ѝ. Пропаднал комарджия. Сигурно е смятала, че си го връща на казината или нещо подобно. Не зная.

— Аз не мисля така. Имате ли нещо против да седна? Не съм много добре с гърба.

Без да спира да говори, Карч протегна ръце зад гърба си, сякаш за да се раздвижи.

— Пенсионираха ме от полицията в Метро. Частична инвалидност. Строших си гръбнака, докато преследвах един наркопласъор. Сграбчи ме и ме хвърли по едно стълбище...

Всичко това бяха лъжи, част от фокуса. Докато приказваше, той бръкна с лявата си ръка в копринения джоб на пояса на панталона си и извади миниатюрния пистолет.

— Никога не съм виждал толкова силен човек...

Джак протегна ръце напред и ги склучи, като в същото време прехвърли оръжието в дясната си длан. После с пъшкане седна на леглото. Кибъл се намираще на около метър и двайсет от него и все още държеше „Беретата“ си отстрани. Неговият „Зиг Зауър“ висеше за цевта от другата ѝ ръка. Нямахше да има проблеми с нея, но първо искаше да получи още информация.

— Разкажете ми за детето ѝ от Макс Фрилинг — рече той.

Тя го изгледа подозрително.

— Какво дете и какво общо има това с вашия обир в Лас Вегас?

Карч се усмихна и поклати глава.

— Тя не е дошла в Калифорния само защото някакъв тип ѝ е предложил да продава коли, госпожо Кибъл. Дошла е, защото има дете от Макс и то е било тук.

Той впери очи в нея.

— Но вие очевидно знаете, нали?

— Нямам представа къде е детето, но да, имате право. Когато са я арестували, Каси е била бременна. Пазила го в тайна, докато не започнало да ѝ личи. Тогава вече била в „Хай Дезърт“. Детето се родило там. Кърмила го три дни и след това го дала за осиновяване.

Карч кимна. Не знаеше подробностите, но вече се бе досетил за основните моменти.

— Имате ли деца, госпожо Кибъл?

— Две.

— Три дни. Това достатъчно ли е, за да се привържеш? Искам да кажа, завинаги?

— Достатъчни са и три минути.

— Знаете ли, писна ми...

Той скочи от леглото и заби дулото на пистолета си в тлъстините под брадичката ѝ.

— Писна ми от саркастичните ви отговори, госпожо Кибъл. Наистина...

Джак изби „Беретата“ от едната ѝ ръка, после се пресегна и взе „Зиг Зауъра“ от другата.

— ... започвате да ме дразните.

Кибъл се вцепени, очите ѝ се разшириха.

— Какво правите? — попита тя.

— Притискам късото дуло на двацет и пет калибров пистолет в тлъстата ви шия, госпожо Кибъл. А сега ще ви задам още няколко въпроса и вие ще оставите тая ваша надменност. Прав ли съм?

— Да — прошепна жената. — Както казах, имам две деца. Те нямат никой друг, освен мен, затова моля ви, недейте...

Карч я блъсна върху леглото, прибра малкия пистолет в джоба си и насочи към нея другия, като провери дали заглушителят все още е добре завинтен. Преди да заговори я изчака да повдигне уплашения си поглед към него.

— Е, ако искате да ги видите пак, отговорете на въпросите ми.

— Добре, добре, какви въпроси?

— Какво друго знаете за детето ѝ? За момиченцето.

— Нищо. Тя ми разказа за него само веднъж. И никога повече не е споменавала нищо.

— По какъв повод стана дума за това?

— Показвах ѝ снимките на моите момчета и тя просто спомена. Още в началото, току-що беше пристигнала от Невада. Опитвах се да я поопозная и ми се стори добро момиче.

— Какво друго ви каза? Не ви ли обясни как детето ѝ се е озовало тук?

— Не. Казала на Макс, че е бременна, последната вечер — точно преди той да скочи през прозореца.

— Същата вечер ли?

— Така ми каза. Това щяло да е последният им удар. След като му съобщила, той не ѝ позволил да го направи. И отишъл вместо нея.

— Искате да кажете, че тя е трябвало да влезе в оная стая, така ли?

— Не го ли знаехте?

— Откъде? Макс се разпльока на една от масите, а тя изобщо не продума и се призна за виновна. Сега вече зная защо, мамка му.

Карч потръпна. Загадката от онази нощ се изясняваше. Вече разбираше всичко — с шест години закъснение. Той се завъртя и отстъпи от леглото, сякаш бягаше от лош спомен. В огледалото на тоалетката видя, че Кибъл се напруга, като че ли се кани да направи нещо. После забеляза, че я наблюдава.

— Не постъпвайте глупаво, госпожо Кибъл. Не забравяйте за двете си деца. Каси Блак каза ли ви нещо за опита за летене на Макс?

— Не искаше да приказва за това. Само онзи път, когато спомена за детето. Според нея някой му е помогнал да скочи. Това е всичко.

— Да, имала е право. Само че му помогна тя, никой друг.

— Какво, да не сте били там?

Той продължително я изгледа и видя, че очите ѝ се разширяват от страх.

— Сега въпросите задавам аз, спомняте ли си?

Джак изчака, за да ѝ даде възможност да отговори, но тя мълчеше. Той бавно плъзна дулото на пистолета по едрото ѝ тяло, после нагоре по стената, докато не го насочи към жената на плаката.

— Разкажете ми за Таити.

— За Таити ли? — Кибъл проследи погледа му. — Таити ѝ беше мечта.

— Мечта ли?

— Веднъж ходили там двамата с Макс. За една седмица профукали печалбата от поредния си удар.

Карч хвърли поглед към кошчето за отпадъци до нощното шкафче. Вътре се виждаше снимката на Каси Блак и Макс. Бяха се снимали на Таити.

— Смяташе, че именно там било... нали разбирате, заченато бебето — продължи Кибъл. — И имали намерение да се върнат. След раждането. Да се откажат от ударите и да заживеят на Таити или на някой друг остров. Да заживеят щастливо и да отгледат детето.

— Но всичко излетяло през прозореца заедно с Макс.

— Не успели — кимна тя. — Така че за Каси Таити не беше място, а мечта. Целта на всичките ѝ планове. Всичко, което двамата с Макс не са имали.

Джак мълчеше и гледаше към доклада от „Ренесънс Инвестигейшънс“, който лежеше на пода в краката на Кибъл.

— Това е почти всичко — без да откъсва очи от листа, накрая рече той. — Но нашата Каси Блак трябва да има план, госпожо Кибъл. Нещо ми подсказва, че тя е от хората, които винаги имат план.

Карч сякаш потъна потъна в дълбок размисъл. После внезапно вдигна поглед към нея.

— Последен въпрос. Какво да правя сега с вас?

Каси спря до тротоара на една пряка от дома си и внимателно потърси някакви признаци, че Карч я очаква там. Не забеляза нищо подозрително — на отбивката нямаше автомобили, входната врата не беше разбита. Остана така в продължение на десет минути, после потегли и паркира на улицата, която минаваше успоредно на „Селма“. Слезе от поршето, пресече напърно между две къщи и прескочи оградата на задния си двор. Парите бяха заключени в багажника. Нямаше намерение да се бави дълго. Щеше да вземе само една снимка и навярно малко дрехи. Изрови резервния ключ от саксията на верандата и безшумно се вмъкна през вратата на кухнята.

Карч бе идвал. Нямаше следи от претърсване като у Дио. Но беше идвал. Усещаше го. Знаеше го. Някои неща бяха разместени, други липсваха. Тя тихо влезе в дневната и се убеди в това, когато видя закачалката със седемте катинара на малката масичка.

Застана абсолютно неподвижно и съсредоточено се вслуша. След като не чу нищо, се върна в кухнята и извади от чекмеджето най-големия нож. После излезе в предния коридор и бавно тръгна към спалнята си.

Първо забеляза плаката. Той висеше накриво и отгоре му сякаш с кръв бе надраскан голям кръст. Дълго не успя да откъсне очи от него. Накрая плъзна поглед по стаята. Карч я беше претърсил. Каси нямаше много вещи и бъркотията по пода не изглеждаше толкова ужасна. Но тя бързо приклепна и грабна двата си албума. Мисълта, че Карч се е докосвал до тях и ги е разглеждал, я отвращаваше. Остави ги на леглото, за да ги вземе със себе си, макар да знаеше, че вече няма нужда от тях. После потърси снимката, която ѝ трябваше, която бе незаменима.

Откри я в кошчето за боклук. Стъклото беше счупено. Самата фотография изглеждаше непокътната и тя облекчено въздъхна. Дватама с Макс нямаха други снимки заедно. В продължение на пет години тя висеше на стената до леглото ѝ в „Хай Дезърт“. Каси свали рамката и я остави при двата албума. Погледна си часовника и видя, че

наближава три. Трябваше да побърза. Взе възглавницата от леглото, свали калъфката и прибра в нея албумите и снимката с Макс.

Отиде при скрина и извади бельо и чорапи. Нямаше бижута освен обеците, които носеше постоянно — сребърни халки, подарък от Макс.

След това тръгна към килера, за да си вземе дънки и няколко ризи.

Телма Кибъл лежеше разкрячена на пода с гръб към задната стена. Главата ѝ бе наклонена под странен ъгъл, Устата ѝ зееше, а предницата на роклята ѝ представляваше тъмночервена каша. Каси отскочи, ахна и изпусна калъфката.

Кибъл бавно вдигна клепачи. Въпреки едрото ѝ тяло, това движение сякаш изчерпа всичките ѝ сили. Каси застана на колене между изпънатите ѝ крака.

— Телма! Телма! Какво се е случило?

Без да изчака отговора, който вече знаеше, тя смъкна от закачалката една от двете си рокли, смачка я на топка и се наведе към Кибъл, за да я използва като компрес. Откри раната високо на гърдите ѝ. Беше изтекло огромно количество кръв. Толкова много, че Каси се смая как Кибъл е още жива. Тя притисна роклята към раната и погледна устните на негърката. Те беззвучно се движеха — Телма се опитваше да ѝ каже нещо.

— Не говори, Телма, не говори. Карч ли беше? Мъж на име Карч?

Кибъл едва забележимо кимна.

— Съжалявам, Телма.

— ... треля ме със собствения ми пистолет... — изхриптя надзорничката.

— Не говори, Телма. Ще повикам помощ. Ти стой тук. Можеш ли да държиш това?

Тя повдигна лявата ръка на ранената и я притисна към роклята. Когато я пусна, ръката на Кибъл започна да се свлича. Каси се пресегна към пластмасовия кош за пране, придърпа го, преобърна го, приближи го плътно до негърката и опря лакътя ѝ върху дъното. Тежестта на огромната ѝ ръка щеше да придържа дланта ѝ върху компреса.

— Почакай тук, Телма. В къщата няма телефон. Трябва да ида до колата. Ще повикам помощ и веднага се връщам. Разбираш ли?

Челюстта на Кибъл потръпна.

— Не ми отговаряй! Трябва да пазиш силите си. Скоро ще пристигне помощ.

Тя понечи да се изправи, но видя, че устата на надзорничката продължава да се движи. Искаше да ѝ каже нещо. Каси се наведе и доближи лявото си ухо към нея.

— Той знае...

После замълча. Каси я погледна.

— Какво знае?

Очите на ранената жена срещнаха нейните и Каси разбра, че се мъчи да ѝ каже нещо важно.

— Карч ли? Какво знае Карч, Телма?

Тя отново се наведе към Кибъл.

— За дъщеря ти. Той... взе снимката ѝ.

Каси отскочи като ужилена и уплашено се втренчи в надзорничката. После погледна калъфката, сякаш вътре имаше бомба, която всеки момент щеше да избухне. Грабна я и изсипа съдържанието ѝ на пода. Взе единия от албумите — онзи, който наричаше „училищният албум“ — и го разтвори. Първата снимка липсваше. Написаните с черен маркер върху пластмасовия прозорец думи смразиха сърцето ѝ.

НИКАКВИ ЧЕНГЕТА

702-881-8787

Разбираше какво означава това.

— Върви...

Каси откъсна очи от албума.

— Върви... при нея...

Тя дълго гледа Кибъл, после кимна, скочи и се втурна навън. Взе със себе си само албума с телефонния номер.

Линкълнът на Карч следваше отдалеч бялото волво комби, потеглило от училище „Уъндърланд“. Както очакваше, то не отиде далеч. Продължи по Лукаут Маунтин Роуд почти до върха на хълма, после зави по отбивката към една отдалечена от пътя къща, построена в стила на двайсетте години. Джак намали и когато се изравни с нея, видя жената и момиченцето с раничката да вървят към входната врата. Той продължи и на следващата пряка направи обратен завой. Върна се по улицата и спря до тротоара срещу къщата, пред която беше паркирано волвото. Жената и детето вече бяха влезли вътре.

Карч забеляза табелата на агенцията за недвижими имоти и по-малкия надпис, съобщаващ, че къщата е продадена. Поредната част от загадката намираще отговора си. Ако бе имал възможност да я попита, Касиди Блак щеше да му отговори, че всичко е започнало с тази табела.

— Ето ни и нас — каза той.

Напоследък често го правеше — коментираше на глас, когато наоколо нямаше никого. Но това не го безпокоеше. Предаваше се по наследство. Някога беше слушал от спалнята си как баща му си говори пред огледалото в съседната стая. Правеше го, докато упражняваше фокуси с монети и карти. Винаги казваше, че в неговото изкуство бърбенето било също толкова важно, колкото и движенията на ръцете. Думите също можели да са част от илюзията.

Джак чу вик и погледна към къщата. Момиченцето се бе преоблякло и сега носеше дънков гащеризон и тениска с дълги ръкави. То риташе шарена топка из двора и викаше нещо. Жената стоеше на прага и го наблюдаваше. Карч зачака и накрая тя се скри вътре. Очевидно смяташе, че на двора е безопасно.

Той си погледна часовника. Искаше да види кога жената ще излезе отново да погледне детето. Трябваше да получи представа за интервалите, за да знае с колко време разполага. Докато чакаше, пак се замисли за Касиди Блак. Скоро щеше да държи козовете на играта, която играеха. И последната дума щеше да е негова.

Жената се появи след шест минути. През това време Карч броеше и автомобилите по пътя. Бяха минали само три. Не можеше да предвиди движението, но предполагаше, че ще има две-три минути.

Той взе от седалката доклада от „Ренесънс Инвестигейшънс“ и отново прочете името. После слезе от колата, пресече улицата и в движение огледа съседните къщи за свидетели. Не забеляза никого. Имаше зелена светлина. Можеше да пристъпи към изпълнението на плана си.

Когато се приближи на няколко крачки от дъсчената ограда, момиченцето вдигна очи от топката си. Не каза нищо. Просто спря да си играе и го загледа.

— Как си? — попита Карч. — Ти си Джоди Шоу, нали? Детето хвърли поглед към къщата, не видя майка си на прага и отново се обърна към Джак.

— Ти си, нали?

Джоди кимна и Карч се приближи до оградата. Дъртееше ръцете си напъхани в джобовете.

— И аз така си помислих. Виждаш ли, татко ти ме прати от службата да те взема за тържеството изненада.

— Какво е „тържество изненада“?

Той извади ръце от джобовете си и клекна, за да е на нейната височина. Жената не се виждаше, но той знаеше, че трябва да побърза. Завъртя глава и се огледа. Никой. Не минаваха автомобили. Все още имаше зелена светлина.

— Тържеството, което, подготвя за майка ти. Не иска тя да научи. Но ще е адски забавно. Там ще са много от приятелите ти и даже ще има фокусник.

Карч протегна ръка към дясното ѝ ухо и като че ли извади от въздуха монета. Когато измъкна дланта си от джоба, държеше монетата между средния и безимения си пръст. Момиченцето изненадано се усмихна.

— Ами от тази страна? — каза той и извади от другото ѝ ухо втора монета. Усмивката на детето стана още по-широка.

— Как го направи?

— Ако ти кажа, ще трябва да... хм, ами, ако дойдеш с мен при татко ти, обещавам да те науча на този фокус. Какво ще кажеш, Джоди? Той ни чака, малката.

— Не съм малка. И не трябва да ходя с непознати.

Джак мислено се наруга и пак погледна към вратата. Все още бе чисто.

— Зная, че не си малка. Просто така се казва. И освен това не съм непознат. Искам да кажа, че с теб се виждаме за пръв път, но с татко ти сме приятели. Защо иначе ще ме избере да те взема за празника?

За последен път вдигна очи към вратата. Знаеше, че се е забавил. Зелената светлина вече ставаше червена.

— Както и да е, татко ти наистина иска да си в службата, за да...

Карч се изправи и протегна ръце над оградата.

— ... можеш да извикаш „Изненада!“, когато дойде майка ти.

Той я хвана под мишниците и я повдигна. Знаеше, че е най-важно да я накара да запази тишина, докато вземе трийсетината метра до колата. После нямаше значение. Джак се обърна и бързо закрочи към линкълна.

— А мама? — боязливо попита детето.

— Шшт, шшт — отвърна той. — Не трябва да научи за това, миличка. Иначе няма да е изненада.

Стигна до автомобила, отвори задната врата и настани момиченцето вътре. После се метна зад волана. Беше успял. Потегли обратно по Лукаут Маунтин Роуд.

— На празника ще има ли танци? — попита Джоди.

Джак нагласи огледалото така, че да може да я наблюдава. В този момент се разнесе писък. Прозорците бяха вдигнати и източникът му не можеше да се определи. Той завъртя обратно огледалото и видя, че жената е на улицата на петдесетина метра зад тях. Гледаше след отдалечаващия се линкълн и притискаше с юмруци слепоочията си. Карч бързо натисна бутона на радиото.

После отново погледна в огледалото. Жената крещеше, но песента заглушаваше виковете ѝ. Разказваше се за ангел, който шепнел в нечие ухо.

Той се замисли. Съмняваше се, че от това разстояние жената е успяла да види номера на колата, но трябваше да намери спокойно място, където да върне оригиналните.

Джак си спомни, че момиченцето му е задало въпрос, завъртя огледалото и погледна към него.

- Какво казваш?
- На тържеството за мама ще има ли танци?
- Естествено, малката, ще има много танци.
- Не съм малка.
- Да бе. Ама на кой му пука?

— Тук е полицията, какво обичате?

— Чуйте ме, имате ранен полицаи. Ранен полицаи!

Тя даде адреса на „Селма“ и обясни къде да открият Телма Кибъл. Освен това описа раната и каза да пратят линейка.

— В момента записвам информацията в компютъра. Как е името ви, моля?

— Просто пратете линейката.

Каси прекъсна връзката и незабавно натисна бутона за преизбиране. Отначало даваше заето, но после ѝ отговориха.

— Тук е полицията, какво обичате?

В първия момент си помисли, че е същата телефонистка.

— Какво обичате?

— Не беше.

— Един мъж отвлича момиченце. Трябва да пратите някого.

— Какъв е адресът, госпожо?

Каси погледна часовника на таблото. Три и петнайсет. Знаеше наизуст разписанието на Джоди Шоу и че винаги я взимат от „Уъндърланд“ в три. Ако Карч още не я бе отвлякъл, щеше да го направи при къщата. Тя даде на телефонистката адреса на Лукаут Маунтин Роуд.

— Побързайте! Моля ви!

И отново изключи. На „Холиуд“ и „Лоръл Каниън“ хвана зелен светофар и продължи в каньона. Разбираше, че навярно е по-близо от патрулните коли. Трябваше да реши какво да прави, ако стигне първа.

Платното стана еднолентово и Каси изведнъж се оказа приквещена зад стар форд.

— Хайде! — извика тя и натисна клаксона. — Давай! Давай!

Мъжът в автомобила пред нея я гледаше в огледалото си. Каси му махна да отбие вдясно, но той просто ѝ показа среден пръст и като че ли нарочно още повече намали скоростта. На следващия завой тя го изпревари — опасна маневра, която накара идващата отсреща кола рязко да свие настрани. Шофьорът ѝ и мъжът от форда гневно надуха

клаксоните си. Каси подаде ръка през прозореца и показа среден пръст. После настъпи газта.

Излезе на Лукаут Маунтин Роуд и продължи нагоре. Когато минаваше покрай „Уъндърланд“, видя, че в училищния двор все още има деца и улицата е претъпкана с паркирани автомобили. Не си направи труда да търси Джоди. Знаеше разписанието ѝ. Или вече си беше вкъщи, или при Карч.

На последния завой преди дома на семейство Шоу сър-Цето ѝ бясно затуптя. На улицата видя полицейска кола с включена лампа. Надяваше се, че е там заради нейното повикване, но инстинктът и подсказваше, че не е възможно. Откакто се бе обадила, бяха изтекли само три минути.

Когато наближи, Каси намали скоростта. На моравата до дъсчената ограда стояха двама полицаи, мъж и жена. И Линда Шоу. Лицето ѝ беше толкова измъчено и зачервено, че Каси едва я позна. Линда Шоу — жената, отгледала детето ѝ.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Тя притискаше побелелите си юмруци към гърдите си. Полицайката се опитваше да я успокои, а колегата ѝ говореше по радиостанцията си. Каси разбра, че е прекалено късно.

Тримата погледнаха към улицата и поршето — тътенът на двигателя беше привлякъл вниманието им.

След секунда двамата полицаи отново се заеха с работата си. Но очите на Линда Шоу не се откъсваха от Каси Блак. Двете никога не се бяха срещали. Навремето, в затвора, Каси не бе искала да вижда хората, които щяха да осиновят детето ѝ.

Но в краткия миг, в който погледите им се срещнаха, тя усети, че помежду им преминава нещо. Бяха свързани на онази ледена плоскост, където се крият най-ужасните майчински страхове. В измъчените очи на Линда Шоу Каси видя, че не е възможно някой да обича дъщеря ѝ повече.

Каси първа извърна поглед и подмина къщата. Можеше да продължи по Лукаут Маунтин Роуд до Сънсет Плаза и после да се върне в града по друг път. Така и щеше да направи.

И после щеше да иде там, където поискаше Карч. Щяха да изиграт играта според неговите правила.

ЛАС ВЕГАС

Пустинното небе беше синьо-черно, въздухът — студен и ободряващ. Карч обичаше пустинята нощем. Обичаше покоя ѝ и спомените, които му навяваше тя. Харесваше му дори докато шофираше със сто и петдесет километра в час. Пустинята му вдъхваше спокойствие. Докато градът му отнемаше всичко.

Намираще се по средата на пътя между Прим и Лас Вегас и сиянието на неоните в далечината осветяваше хоризонта като пожар. По магистралата нямаше друго движение. Той погледна часовника на таблото. Наближаваше осем. Реши, че е време да позвъни на Грималди, за да го хване преди да си е тръгнал за вкъщи. Включи лампичката на тавана и отново провери момиченцето. То лежеше на задната седалка и спеше. Дори само видът му го караше да се прозява. Не бе спал от трийсет и шест часа.

Карч разтърси глава и допи на една глътка шварцкафето. Беше го купил още в Барстоу и отдавна бе изстинало. Остави стиропорената чашка на подставката на таблото и извади клетъчния телефон от самото си. Набра номера на Грималди и изключи лампата. Отговориха му незабавно.

— Да?

Носеше се висока глъчка. Приказваха и викаха хора, чуваше се пляскане с ръце. Очевидно директорът се намираще на наблюдателния си пост.

— Винсънт, искам да отидеш при компютъра си.

— Къде се губиш, по дяволите? Звъня ти на пейджъра още от...

— Опитвам се да ти върна парите. Сега би ли...

— Не ме интересува дали се опитваш, а дали си ги открил. Едното не означава нищо без другото.

Карч поклати глава. Искаше му се да изкреци в телефона, но знаеше, че ще събуди хлапето.

— Още малко, Винсънт — спокойно отвърна той. — Но за да ги взема, ще ми трябва помощ. Сега би ли проверил една стая?

— Разбира се, че ще я проверя. Изчакай докато повикам някой да ме замести.

Линкълнът бързо се приближаваше към Лас Вегас. След пет минути Грималди отново вдигна слушалката. Този път не се чуваше друг шум — директорът явно бе в кабинета си.

— Двайсетият етаж. Две хиляди и едно. Като космическата одисея.

— Я чакай. Това е...

— Зная. Свободна ли е?

— В момента проверявам... Да, тази нощ е свободна.

— Добре, Винсънт. Сега я резервирай на името Джейн Дейвис. Имаш ли нещо за писане? Ще ти дам номер на кредитна карта.

Карч извади паспортите от джоба си и откачи от кламера картата на „Америкън Експрес“. Включи лампата и прочете номера ѝ.

— Записах го — каза Грималди. — Нещо друго?

Тонът му накара Джак да се усмихне. Грималди беше прекалено нетърпелив. Карч знаеше, че вече командва парада. Номерът беше да запази това положение до края. През следващите десетина минути той очерта плана си, като на два пъти хвърли поглед през рамо, за да се увери, че момиченцето продължава да спи. Докато говореше, линкълнът мина покрай надписа „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛАС ВЕГАС“, който се издигаше на границите на града от четири десетилетия. Вече се виждаха неоновите реклами на хотелите. Грималди постоянно го прекъсваше с въпроси и съмнения и настроението на Джак се развали.

— Убеден ли си, че ще се получи? — попита директорът.

— Наричат го „синхрон“, Винсънт — ядосано отвърна Карч. — Някога да си чувал тази дума? Всичко ще си дойде на мястото и ще си получиш парите. Нали това искаш?

— Да, Джак, точно това искам.

— Добре тогава. Няма да е зле да побързаш. Почти стигнах.

Той затвори и остави телефона на дясната седалка. Отново погледна към детето и видя, че все още спи. Изключи лампата и в този момент телефонът иззвъня. Карч бързо го грабна и го отвори.

— Какво има пък сега, Винсънт? Не можеш да намериш „синхрон“ в речника ли?

— Кой е тоя Винсънт?

Обаждаше се Каси Блак. Джак се усмихна. Трябваше да се сети, че не е Грималди — нали той нямаше номера му.

— Касиди Блак — бързо каза той с надеждата да замаже грешката си. — Крайно време беше. Днес се представи страхотно. Но мисля, че ако бяхме на моя територия, нещата нямаше да се развият...

— Къде е тя?

Карч все така се усмихваше. Моментът го изпълваше с наслада. Владееше положението и нямаше да позволи да му се изплъзне от ръцете.

— При мен е, и е добре. И няма да ѝ се случи нищо лошо, ако правиш точно каквото ти кажа. Ясно ли ти е?

— Чуй ме, Карч. Ако това момиченце пострада по какъвто и да е начин... ако дори само си одраска коляното, ще ти стъжня живота. Ясно ли ти е?

Известно време Джак не отговори. Свали няколко сантиметра прозореца, извади цигара и я запали със запалката на колата.

— Чуваш ли ме, Карч?

— А, чувам те. Просто си мисля за иронията. Искам да кажа, поне на мен ми се струва, че е ирония — никога не съм бил много добър по литература. Ирония ли е, когато някой се кани да отвлече дете и се жалва, че някой друг го е направил преди него? Това ли е ирония?

Зачака отговор, но Каси мълчеше. Джак се усмихна още по-широко. Знаеше, че я е пронизал право в сърцето. И най-доброто средство за това винаги бе истината.

— Я ми кажи, Каси Блак, защо живееше в Лос Анджелис? Коли ли продаваше, или държеше под око момичето? И с кого щеше да идеш на Таити, след като Макс вече не може да пътува?

Отново мълчание.

— Предполагам, че съм те изпреварил само с половин-един час. Така че си спести възмущението. На мен не ми минават тия.

Стори му се, че я чува да плаче, но не бе сигурен. Изпитваше някаква странна близост с нея. Може би защото беше наясно с плана ѝ, с тайната ѝ мечта. Бе прекрасно да знае онова, заради което живее друго човешко същество.

— Така — тихо каза той. — Известно ми е всичко за теб и намеренията ти. Държала си под око момичето и си чакала да изтече

срокът на условното ти освобождаване — колко беше, около година, нали? После си щяла да я отвлечеш и да заминеш за рая — за Таити, мястото, където двамата с Макс преди много време сте прекарвали чудни мигове. Между другото, при мен има нещо твое-нямам предвид детето.

Карч задържа телефона между ухото и рамото си и взе паспортите от дясната седалка. Отвори единия и погледна снимката на жената, с която разговаряше.

— Джейн и Джоди Дейвис — рече той. — Колко мило. Онзи, който ги е направил, е свършил страхотна работа. Жалко, че нямаше възможност да ги използваш.

— Копеле гадно — каза през зъби Каси.

Джак не ѝ обърна внимание и продължи да забива стрелите си.

— Предполагам, че когато си видяла оная табела „Продава се“, си разбрала, че имаш проблем. Джоди ми каза, че след месец семейството ѝ се местело в Палиж, както го нарича тя. Басирам се, че това те е потресло и те е накарало да побързаш. Поискала си от Лио да ти намери работа. И той пак те е пратил в „Клеопатра“. Това е.

— Какво искаш, Карч? Парите са у мен. Да поговорим за тях и да свършваме.

— Къде си?

— В Лос Анджелис, ти къде мислиш?

— Лошо. Това означава, че си получила съобщението ми, когато за Кибъл вече е било твърде късно. Жалко. Управлението за условно освобождаване ще трябва да запълва огромна празнина.

Карч се засмя и се престрои в страничното платно, за да завие по „Тропикана“. Щеше да стигне в „Клеопатра“ след десет минути.

— Ти си луд, Карч, съзнаваш ли го? Телма Кибъл не ти е направила нищо лошо.

— Ще ти кажа нещо, миличка. Половината от хората, които съм очистил, не са ми направили нищо лошо. Нито пък Джоди Шоу — или би трябвало да кажа Джоди Дейвис? Изобщо не ми пука, ясно ли ти е?

— Ти си психопат.

— Точно така. Та ето какво ще направиш. Внимателно ли ме слушаш? Донеси парите във Вегас колкото можеш по-бързо. Не ме интересува дали ще дойдеш със самолет, или с кола, стига да се

върнеш в „Клеопатра“ до полунощ. Да се върнеш на местопрестъплението.

Той погледна часовника на таблото.

— Сега е четири. Имаш достатъчно време. Когато пристигнеш, ми позвъни и ще пратя някой да те доведе горе при мен.

— Карч, ти...

— Млъквай! Не съм свършил. Най-добре да ми се обадиш до полунощ, иначе семейство Шоу пак ще трябва да ходят в „Хай Дезърт“, за да видят дали някоя друга затворничка, дето е надула корема, не иска да разкара копелето си.

— Аз не исках да я давам!

Джак отдръпна телефона от ухото си.

— Нямах друг избор! Не можех да отгледам дъщеря си в...

— Да бе, все тая. Дватама с Макс сте мислили еднакво.

Последва дълго мълчание.

— За какво говориш? Ти си го убил. Зная, че онази нощ ти си бил горе.

— Бях горе, но за останалото не си познала. Честно казано, до днес дори не знаех точно какво се е случило. Докато не разбрах за момичето.

Карч зачака, но тя не каза нищо.

— Да продължавам ли?

Той отново зачака. Накрая Каси тихо му каза да продължи.

— Виждаш ли, лежах на леглото и се преструвах на заспал. Оставих го да влезе в стаята, после и в дневната. Станах, взех си пистолета изпод възглавницата и го последвах. Бях въоръжен, а той нямаше нищо. Какво друго можеше да направи, освен да легне на земята, когато му заповядах? Но Макс не се подчини. Аз повторих, но той просто ме гледаше. После каза нещо, над което си блъсках главата чак до днес. Защото, нали разбираш, не знаех за бебето, за вас двамата и какво си му казала преди да се качи горе.

Каси мразеше да шофира нощем през пустинята. Приличаше ѝ на безкраен тунел. Думите на Карч само още повече влошиха нещата. Сълзите размиваха очертанията на осветения от фаровете път. Тя преглътна и се опита да се успокои.

— Какво ти каза? — попита Каси.

Безпльтен и с далечно ехо, гласът на Карч се донесе до нея от мрака и ѝ прозвуча така, като че ли той е навсякъде около нея и дори в собствената ѝ глава.

— Каза „Никога пак. По-добре да го нямаш, отколкото да е зад решетките.“ После скочи и се хвърли през прозореца. Нямах представа какво означава това, докато днес Кибъл не ми обясни какво е научил онази нощ. Ти си му казала, че ще става баща. И той е знаел, че ако се предаде, ще е в затвора, когато се роди детето. Точно както се е случило с него, спомняш ли си? Той е израснал, докато старецът му е лежал в пандиза. И не е искал същото да се повтори с друг.

Джак замълча. Каси нямаше какво да каже. Искаше ѝ се просто да затвори, да отбие от пътя и да потъне в пустинната нощ. Не я интересуваше какво я очаква в мрака.

Вярваше на Карч. В душата си разбираше, че ѝ казва истината. И тогава осъзна, че като е изненадала онази нощ Макс, самата тя е предизвикала ужасния развой на събитията. Внезапно си представи трупа му върху масата в казиното. Тогава бе изтичала и бе притиснала главата му към гърдите си. Наложил се насила да я откъснат от него.

— Така че разбираш — рече Карч. — Ако трябва да обвиняваш някого, това си ти, не аз. Носила си детето му и си му го казала. Какво мислиш за това, Каси Блак?

Тя не отговори. Стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели — виждаше го-дори на слабата светлина на уредите на таблото. По тялото ѝ преминаха тръпки, като вълна, която постепенно плъзна по ръцете ѝ. После премина. Каси се опита да потисне мислите за Макс, да ги остави за по-късно. Сега най-важна беше Джоди. Трябваше да се съсредоточи върху нея.

— Знаеш ли — каза Карч, — след като вече съм наясно какво се е случило в оная стая с Макс, не мога да си обясня какво се е случило в стаята с Идалго. Защо го направи?

Каси не разбираше защо ѝ задава такъв очевиден въпрос.

— Заради парите, за какво друго?

— Но защо си го очистила, ако не се е налагало?

— Какво говориш? Идалго? Идалго е мъртъв?

— Ти би трябвало да го знаеш по-добре от...

— Не! Не зная за какво говориш!

— Изглеждаше адски хладнокръвно убийство. Човекът е седял на леглото по бельо, абсолютно беззащитен, и ти просто си го очистила.

Каси си спомни последните мигове в стаята. Идалго бе неспокоен, започваше да се събужда. Тя стоеше до леглото с пистолет в ръка. Беше готова да направи необходимото. Да пресече последната граница. Дали наистина не го бе сторила? Невъзможно.

— Чуй ме, Карч. Ако е мъртъв, значи го е убил някой друг.

Последва пауза.

— Естествено — отвърна накрая Джак. — Както кажеш. Това не променя нещата. Ще дойдеш тук с парите и...

— Карч?

— Какво?

— Откъде да зная, че тя е при теб?

Той се засмя.

— Да бе. Няма откъде да знаеш.

— Трябва да говоря с нея. Преди да дойда, трябва да съм сигурна, че е при теб... и че е жива. Моля те, Карч.

— Е, щом толкова ме молиш...

Тя се заслуша. Стори ѝ се, че чува клаксон, после Карч изруга някого. Разбираше, че шофира и че вероятно при престрояването е засякъл друга кола. Чу се шумолене, последвано от неговия глас, но не в слушалката.

— Събуди се, хлапе. Една лелка иска да говори с теб. Кажи ѝ здрасти.

Първо чу дишането на дъщеря си. После детето произнесе само една дума, която прониза сърцето ѝ като нож.

— Мамо?

Каси неволно затаи дъх и се помъчи да сподави сълзите си. Отвори уста и се опита да отговори на първата дума, която ѝ казваше дъщеря ѝ. Но преди да успее да издаде звук, грубият смях на Карч изпълни купето.

— „Из устата на младенци“^[1]... — рече той. — В „Клеопатра“ до полунощ, Пепеляшке, иначе тиквата ти ще пострада.

Връзката прекъсна и Каси внезапно потъна в тишината на мрака. В тунела.

Помисли си дали отново да не му позвъни, но знаеше, че всичко вече е казано. Погледът ѝ попадна върху надписа „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛАС ВЕГАС“, покрай който минаваше. Бе излъгала Карч. Движеше се точно след него. Това ѝ осигуряваше преднина — няколко часа за подготовка, — но нищо друго. Нямаше представа за какво ще се подготвя.

[1] „Из устата на младенци и кърмачета...“ Псалтир 8, 3. — Б. пр. ↑

Момиченцето седеше на задната седалка и зяпаше зашеметяващите светлини на главната улица.

— Къде сме? — попита то. — Нали каза, че ще ме заведеш при татко?

Карч завъртя огледалото и погледна детето. Джоди не можеше да откъсне очи от неоните. Пъстрите отражения играеха по лицето ѝ.

— Почти стигнахме — отвърна той. — Съвсем скоро ще си при татко.

И се усмихна, макар да знаеше, че тя не може да схване шегата му.

Зави към „Клеопатра“ и последва знаците към паркинга зад комплекса. Влезе в западния гараж, както беше казал на Грималди. Намери свободно място на четвъртия етаж и после двамата с момиченцето слязоха долу по стълбището. Карч вървеше бързо и почти влачеше Джоди след себе си.

Вратата на аварийния изход, който водеше към асансьорите на „Юфрейтиз“, бе оставена открехната. По този път щеше да избегне всички камери в казиното. Не можеше да си позволи да го заснемат с детето. Когато влязоха, дръпна вратата и тя се заключи.

Във фойето Джоди Шоу спря и се помъчи да отскубне ръката си от неговата. Това му напомни за безпомощното теглене на риба, закачена на рибарска кукичка. Той погледна детето.

— Къде е татко?

— Отиваме при него. Искаш ли да натиснеш бутона?

— Не, вече съм почти шестгодишна. Не съм на три.

— Е, добре тогава.

Джак натисна копчето, после се огледа, за да се увери, че никой не им обръща внимание, зарови пръсти в сандъчето с пясък и извади електронната карта, която му беше оставил Грималди. Вратата се отвори и Карч дръпна момиченцето в асансьора. Щом се скриха вътре, той Пусна дланта на детето и погледна нагоре към камерата в ъгъла. Нямаше как да разбере дали е изключена, както бе поискал.

Виждаше, че детето е объркано. Още малко и щеше да се разплаче.

Джак приклепна до него и се усмихна.

— Не се страхувай, миличка. След няколко часа всичко ще свърши.

— Искам при мама и татко.

— Съвсем скоро ще си при тях. Обещавам ти. Хей, показах ли ти този номер?

Той бръкна в джоба си за цигарите, извади една и безупречно изпълни номера с вкарването през ухото и изкарването през устата. После я запали и издуха дима над главата ѝ.

— Това е фокус. Зная го от моя баща.

Карч се изправи.

— Или поне от човека, който си мислеше, че ми е баща.

Вратите се отвориха. Той изведе момиченцето в коридора и се насочи към първата стая вдясно. Отвори я с картата и детето се втурна вътре.

— Татко!

Джоди се огледа, после изтича през отворената двукрила врата в спалнята. Джак заключи, хвърли картата върху масичката под огледалото в антрето и последва момичето. Джоди стоеше облегната на леглото.

— Къде е татко?

— Трябва малко да го почакаме.

Тя се завъртя и обвинително го погледна.

— Ти ми каза, че е тук.

— Не се безпокой. Ще дойде. Просто трябва да го почакаме. Ще се обадя по телефона и ще се опитам да го открия. А ти ще стоиш тук. Можеш да си легнеш и да поспиш или да погледаш телевизия. Както искаш. Има специален канал за анимация. Защо не го включиш?

Той кимна и се усмихна, но Джоди продължаваше да се мръщи. Търпението му се изчерпваше. Следващата му стъпка щеше да е да я завърже и да я остави със запушена уста в банята. Реши да опита още веднъж преди да прибегне до такива крайни мерки.

— Гладна ли си? Ще поръчам да ни донесат нещо. Мамка му, аз лично умирам от глад. Какво ще кажеш за една хубава сочна пържола?

— Отврат. И говориш мръсни приказки.

— Да, да. Добре, няма да поръчвам пържола. Какво ти се яде?

— Спагети.

— Спагети ли? Сигурна ли си? Тук има страхотни готвачи. Убедена ли си, че искаш спагети?

— Спагети.

— Добре, добре, спагети. Ти погледай телевизия, пък аз ще ида да поръчам спагетите.

Той взе дистанционното управление и включи телевизора. После ѝ подаде управлението и тръгна да излиза. На прага спря, върна се, извади кабела на телефона и взе апарата със себе си. Джоди мълчаливо го следеше. И точно когато той затваряше вратата, извика:

— И кока-кола.

Джак се зачуди дали е достатъчно голяма, за да ѝ позволяват да пие кола. Всъщност нямаше значение.

— Добре, ще поръчам и кола.

Карч уви телефонния кабел около бравите на двукрилата врата. Съмняваше се, че детето ще се опита да избяга, но трябваше да вземе всички предпазни мерки. После отиде при малкото бюро и набра номера на Грималди. Директорът отговори незабавно.

— Пристигнал си.

— Изключи ли камерите в асансьорите?

— И в гаража. Точно както искаше. Рутинна поддръжка. Ако не си минал през казиното, всичко е наред.

— Добре. Ами стълбището?

— Имам хора навсякъде. Тя няма карта, защото Мартин е взел своята. Така че не може да се качи с асансьор. Само по стълбището. Искаш ли да пратя някого в коридора на двайсетия етаж?

— Не.

— Сигурен ли си, че ще дойде с парите? Само заради хлапето?

— Ще дойде, Винсънт. Гарантирам ти го.

— Гарантираш го с живота си, Джак. Разбираш ли?

Карч не отговори. Грималди се опитваше да си вдъхне увереност, но за това бе прекалено късно. Джак продължаваше да владее положението.

— Тя казва, че не е очистила Идалго.

— Кой го казва?

— Каси Блак.

— Глупости. Какво друго да каже? Че нещата са се объркали и съм го гръмнал аз ли?

Карч се замисли, после каза:

— Добре. Може би си прав.

— Разбира се, че съм прав. Значи при теб всичко е готово, така ли?

— Да... А, момент. Обади се да ми пратят пържола. Алангле. И...

Той погледна към вратите на спалнята. Оттам се носеше тих звук на анимационна престрелка.

— Какво?

— Дали имат спагети?

— Спагети?!

— Децата ги обичат.

— Не, Джак, тук няма спагети. Хотелът е четири звезди.

— Значи да изберат нещо подобно. И две коли без лед. Да почукат на вратата и да оставят всичко отпред. Кажи им, че сметката е уредена. Никой не трябва да ме вижда Винсънт. Разбираш ли?

— Напълно. Нещо друго?

— Не. Всичко ще свърши до полунощ, Винсънт. Ще имаш парите. Онези от Маями ще получат „Клеопатра“, ти ще командваш парада, а чикагците до го духат.

— Ще съм ти много признателен, Джак.

— Да бе.

Той затвори, после извади от джоба си клетъчния телефон и провери съобщенията си. Имаше две нови обаждания, свързани с изчезнали хора, но нищо друго. Карч знаеше, че по един или друг начин краят на детективските му занимания скоро ще настъпи.

Докато прибираше телефона във вътрешния джоб на самото си, усети, че вътре има нещо. Спомни си, че бе взел бележника на Лио Ренфроу. Извади го и го разтвори. Преди му бе хвърлил съвсем бегъл поглед. Надяваше се, че вътре ще има нещо за местонахождението на парите. Вместо това откри календари, запълнени с бележки за различни астрологически ситуации. Поразяваше се, че някои хора взимат жизненоважни решения на основата на разположението на звездите, слънцето и луната. Това беше тъпо и случилото се с Лио определено го доказваше.

Прелисти календара, за да види какво е записал Ренфроу за бъдещето, което не бе доживял да види. Когато стигна до особено подробна бележка, написана на днешната дата, се усмихна.

— Значи тази нощ имаме блудна луна — каза Карч. — От десет и десет до полунощ.

Помисли си, че във всичко това все пак може би има нещо вярно. В крайна сметка, тази нощ щеше да донесе на някого лош късмет. Остави бележника, изправи се, отиде до прозореца и дръпна завесите. Макс Фрилинг се беше хвърлил точно отгук.

Погледна към вратите на спалнята. Чу характерния вой на „Роуд Рънър“ и разбра, че койотът се е впуснал в преследване.

Каси анализираше всичко, което ѝ бе казал Карч. Вече бе във Вегас, пак в гаража на „Фламинго“. Седеше с ръце на волана и гледаше стената. Веднъж беше споменал за местопрестъплението и на два пъти каза „тук горе“. Това означаваше, че я чака на двайсетия етаж. По-точно в стая 2014. Местопрестъплението.

Но после за пореден път премисли нещата и се зачуди дали намеците му не целят да я заблудят. Може би Карч знаеше, че го лъже и пътува точно след него. Може би знаеше, че ще се опита да спаси дъщеря си. Отхвърли последната вероятност. От негова гледна точка, той държеше всички карти, затова тя реши, че има предвид нещо друго и затова е избрал стая 2014 за срещата им и предполагаемата размяна на парите за момичето.

Беше абсолютно сигурна, че размяна няма да има. Каквото и да бе намислил, Карч нямаше намерение да ѝ позволи да напусне Лас Вегас с дъщеря си. Ако направете всичко, както искаше той, щеше да намери смъртта си. Карч не оставяше свидетели. Включително и едно невинно пет и половина годишно дете, случайно озовало се във въртопа на фаталните грешки на майка си.

След трийсет минути тя минаваше през казиното на „Клеопатра“ с нова широкопола шапка и решителна крачка. Носеше черен сак, също купен от магазин във „Фламинго“. Вътре имаше повече пари, отколкото в цялото казино. Там бяха и инструментите ѝ, но без пистолет. Ако планът ѝ успееше, нямаше да има нужда от оръжие. Ако ѝ потрябваше оръжие, вече щеше да е загубила.

Трябваше да приеме, че стълбището се наблюдава. Нямаше друг начин да стигне горе без ключ. Затова се запъти право към асансьорите на „Юфрейтиз“ и натисна бутона.

Преди асансьорът да пристигне, във фоайето влязоха две двойки, а Каси искаше да се качи сама, така че изчака още няколко души, реши да рискува и влезе заедно с някаква жена, която носеше пластмасова чаша с монети от казиното. Изчака я да избере етаж си — за щастие се оказа шестият — и натисна бутона за деветнайсетия.

Докато пътуваха, тя си погледна часовника и видя, че е десет. Щом жената слезе, Каси натисна бутоните за седемнайсетия и осемнайсетия етаж. После си свали шапката и я преметна върху камерата в горния ъгъл.

Извади от задния си джоб шперцовете и ги захапа, преметна дръжките на сака през ръка и стъпи с един крак върху парапета, който минаваше покрай едната страна на асансьора. Притисна гръб към ъгъла и постави другия си крак върху задния парапет. После се зае да отключва капака на тавана.

Асансьорът спря на седемнайсетия етаж и вратите се отвориха. Каси погледна пустия коридор, без да спира да работи. Неудобната поза я затрудняваше. Вратите се затвориха и асансьорът продължи нагоре.

В момента, в който пристигна на осемнайсетия, ключалката изщрака и тя бутна капака и го отвори. И в същия момент в асансьора влезе някакъв мъж. Не можеше да му предложи правдоподобно обяснение. Вратите зад гърба му започнаха да се затварят, но той внезапно протегна ръка и ги спря.

— Май ще е по-добре да се кача на следващия — каза мъжът.

— Благодаря — отвърна Каси, все така захапала шперцовете.

Не знаеше какво друго да отговори. Вратите се затвориха. Тя прехвърли сака през широкия шейсетина сантиметра отвор, после се изтегли на ръце и се покатери върху покрива.

Асансьорът отново потегли нагоре. Тя бързо затвори капака и ключалката изщрака. Каси се изправи със сака в ръце и зачака. Когато асансьорът спря, тя скочи върху желязната греда, отделяща двете съседни шахти. След няколко секунди асансьорът започна да се спуска и я остави стъпила върху петнайсетсантиметрово парче метал на деветнайсет етажа над земята.

Вратите на коридора бяха на известно разстояние и с около метър и осемдесет по-нагоре. Каси бавно запристъпва по гредата към предната стена на шахтата, после се изкатери по стоманената поддържаща клетка на асансьора.

Щом стигна равнището на вратите, протегна ръка, хвана се за едната и стъпи с крак върху десетсантиметровия перваз. При прескачането сакът се плъзна по ръката ѝ и щеше да падне долу, ако не го бе хванала за дръжката. Тежката от парите и инструментите чанта се

удари в металните врати. Звукът високо отекна в шахтата. Каси се вцепени. Кънтежът трябваше да се е чул също толкова силно и навън в коридора.

Карч вдигна поглед от бележника на Лио Ренфроу. Някъде откъм коридора се беше разнесъл силен кънтеж. Той се изправи, извади „Зиг Зауъра“ от кобура и с другата си ръка бръкна в джоба си за заглушителя. После се отказа. Прибра оръжието и извади малката „Берета“.

Погледна през шпионката и видя, че коридорът е пуст. Помисли си дали да провери какво се е случило, или да се обади на Грималди. Реши, че е най-добре да не чака да пратят някого, взе електронната карта от масата в антрето и отвори вратата.

В коридора нямаше никого. Карч внимателно се вслуша. Чуваше се само приглушеният шум на асансьорите.

Каси здраво се държеше за вратата. Бе долепила ухо До пролуката между плоскостите. Беше ѝ се сторило, че чува някой да се приближава, но след това не долови никакъв звук. Изтече минута и тя реши, че е време да Действа. Пусна едната си ръка и извади от задния си Джоб фенерчето. Включи го и го захапа между зъбите си. Насочи лъча към касата, откри лоста за пружините в горния ляв ъгъл и посегна към него. И в същия момент усети отдолу силна въздушна вълна. Асансьорът бързо се приближаваше към нея и заплашваше да я смачка. За стотна от секундата трябваше да реши дали да натисне лоста и да се опита да се измъкне през вратата, или да скочи върху покрива на кабината.

Лампата над един от асансьорите светна и се разнесе тих звън. Карч се огледа и видя двукрилата врата на сервизното помещение. Бързо zakрачи натам и се скри вътре.

Задържа едното крило откритото и надзърна в коридора. Вратите на асансьора се отвориха. Навън се появиха мъж и жена и се отдалечиха в срещуположната посока. Мъжът изглеждаше

петдесетинагодишен, жената-на двайсет. Мъжът бръкна под късата ѝ черна пола. Момичето се изкикоти и палаво го плесна по ръката.

— Почакай да влезем вътре, сладурче — каза тя. — Тогава можеш да пипаш където поискаш.

Двамата изчезнаха в стая в дъното на коридора. Карч огледа сервизното помещение. В единия край имаше шкаф за бельо и принадлежности за баня. От другата страна бе служебният асансьор. По средата беше оставена количка за румсървиз, отрупана с мръсни съдове. От тях се носеше неприятна миризма и той реши, че са я забравили тук цял ден.

Джак излезе в коридора и закрачи към номер 2001. Спря при асансьорите, но не видя и не чу нищо подозрително. Извади електронната карта и влезе в стаята.

След трийсет секунди някой повика асансьора на друг етаж и кабината потъна надолу в шахтата. Каси прескочи от покрива върху гредата и отново се прехвърли до вратата. Този път внимаваше да не изпусне сака. Успя да го направи безшумно, после протегна ръка и натисна лоста на пружините. Разнесе се металическо изщракване и двете плоскости се раздалечиха на около сантиметър. Тя вмъкна пръсти в пролуката и отвори вратата.

Излезе в нишата, завъртя се и натисна плоскостите, докато чу същото изщракване. После бързо се насочи към стая 2014. Нямаше представа какво ще прави там. Но когато минаваше покрай номер 2001, внезапно ѝ хрумна нещо и спря. „Синхрон“. Когато му позвъни, Карч бе споменал тази дума, като се обръщаше към някой си Винсънт — навярно Винсънт Грималди, директорът на казиното. Същият Винсънт Грималди, за когото говореше Идалго. Същият Винсънт Грималди, който преди шест години беше шеф на охраната. Но това нямаше толкова голямо значение. Важна бе думата. „Синхрон“. Каси знаеше какво означава. През петте години в затвора я беше срещала поне десетина пъти в кръстословиците. Наглед независими, но развиващи се едновременно събития. Синхрон.

Сега вече знаеше плана на Карч. Преди близо седем години от прозореца на стая 2001 се бе хвърлил човек. Тази вечер неговата любовница — и тяхното дете — щяха да сторят същото. Карч щеше да

вземе парите. Вината за всичко щяха да хвърлят върху Каси, обезумялата майка, застреляла колегите и надзорничката си, отвлякла дъщеря си, за да се върне в Лас Вегас и да умре като любовника си.

Хитър план. Знаеше, че би могъл да успее. Но Каси се беше досетила и това ѝ даваше преимущество. Тя се наведе и доближи глава към вратата. Чуваха се далечни звуци от анимационен филм.

Каси леко докосна вратата и промълви:

— Идвам, скъпа. Идвам.

Карч размота телефонния кабел от бравите и надникна вътре. Момичето лежеше по корем в края на леглото, опряло глава на ръцете си, като че ли се мъчеше да остане будно.

— Всичко наред ли е, хлапе?

— Къде е татко?

Той си погледна часовника.

— Скоро... съвсем скоро.

Джак затвори вратата, отново омота кабела и на глас се запита:

— Къде ли е проклетата храна?

Отиде при телефона и набра номера на Грималди. Отново му отговориха незабавно.

— Има ли нещо? — попита Карч.

— При мен не.

— Обади ли се за храната?

— Веднага щом разговаряхме.

— Винсънт, твоята четиризвездна кухня не струва нищо. Умирам от глад.

— Претоварени са. Но пак ще им позвъня.

— Добре. И ми съобщи веднага щом някой я забележи.

Той затвори, приближи се до прозореца и удари с юмрук по стъклото. Чудеше се дали ако го разбие предварително, за да направи всичко по-лесно, следователите ще успеят да разберат. Дали действително щяха да съберат парчетата, за да ги проучат? Навярно не. Защо да си правят този труд, след като случаят щеше да прилича на очевидно убийство и самоубийство?

Така че щеше да разбие стъклото и после незабавно да хвърли телата. Първо момичето, след това майката. Класическо убийство и самоубийство.

В сервизното помещение Каси избута количката за румсървиз под една от плоскостите на окачения таван, свали мръсните съдове и се

покатери на нея. Протегна ръка към тавана и избута плоскостта настрани. Хвана се за рамката и изпита здравината ѝ. Тежеше петдесет килограма с дрехите, сакът — още девет-десет. Щеше да я издържи. Първо прехвърли чантата, после се вмъкна в тясното пространство между истинския и окачения таван.

Височината му не надхвърляше метър и двайсет. Вътре имаше всевъзможни електрически кабели, водопроводни тръби и противопожарни системи. Но най-много място заемаха вентилационните и отоплителните шахти, които се разклоняваха към всяка от стаите на етаж. Главните бяха широки около метър и бяха достатъчно големи, за да може човек да пълзи в тях. Разклоненията бяха по-малки, но Каси от собствен опит знаеше, че може да се промъкне като държи ръцете си протегнати напред и се оттласква с крака. За Джоди щеше да е още по-лесно.

Планът ѝ имаше сериозни недостатъци. Първият проблем, който я очакваше, бе свалянето на капака на вентилационната шахта в стаята на дъщеря ѝ. Болтовете бяха завинтени откъм външната страна. Имаше намерение да огъне ребрата на капака с малкия лост в сака, да протегне ръка и да развие с отвертка болтовете. Знаеше, че ще е трудно и че ще отнеме време. Ако изпуснеше отвертката или дори някой от болтовете, щеше да вдигне шум, който щеше да доведе Карч право при нея.

Успехът ѝ се основаваше на предположението, че Карч най-вероятно държи Джоди в спалнята, докато той е в дневната. Но ако грешеше и той не се отделяше от момичето, тя нямаше никакъв шанс.

Въпреки всичко това не се отчайваше. Постави плоскостта на окачения таван на мястото ѝ, отново захапа фенерчето и плъзна лъча по главната вентилационна шахта, докато не откри нужното ѝ разклонение. Запълзя натам, като внимаваше да разпределя тежестта си равномерно.

Каси започна да развива болтовете на скобата, която държеше двете части на шахтата. Като мярка за сигурност и осемте болта бяха запоени. Откакто беше стояла на същото място, бяха изтекли почти седем години, но тя все още си спомняше всичко и знаеше, че спойките са нови. Трябваше да напрегне всички сили, за да разбие първата, и ѝ отне половин минута да свали болта. Не разполагаше с много време. Започна да изпада в паника.

Работеше по последния болт, когато чу извъняването на служебния асансьор. Остави френския ключ и бързо запълзя назад към плоскостта, през която се беше провряла. Отмести я мъничко и надникна. Вратата на асансьора се отвори и отвътре излезе сервитьор, който буташе пред себе си количка.

Когато влезе в помещението, той извади от вътрешния джоб на червеното си униформено сако бележник и провери номера на стаята. Каси се намираше на около метър над него и лесно можеше да го прочете.

„№ 2001
Да се остави в коридора.
В. Грималди“

Това отново потвърждаваше участието на Винсънт Грималди. И й даваше идея за нов план.

Почукването сепна Карч и го откъсна от мислите му.

— Румсървиз — разнесе се глас от коридора.

Той се завъртя и зачака, но не чу нищо повече. Взе „Беретата“ от бюрото и предпазливо се приближи до вратата. Преди да погледне през шпионката, долепи ухо до касата и се заслуша. Нищо.

Надникна през шпионката и видя количка за румсървиз с бяла покривка и прибори за двама. В средата имаше малка ваза с цветя. Коридорът беше пуст. Той продължи да наблюдава, в случай че сервитьорът чака в асансьорната ниша. Нямаше представа какви нареждания е дал Грималди и дали тъкмо те не са събудили любопитството на келнера.

След трийсет секунди отвори вратата, огледа се, после сведе очи към количката. Нямаше чинии. Джак повдигна краищата на покривката. На долния рафт видя алуминиев съд. Издърпа количката в стаята, заключи след себе си и я вкара в спалнята, като пътъом остави пистолета на масичката в антрето.

— Хайде, яж — каза Карч на момичето, след като доближи количката до леглото.

— Не съм гладна.

— Както искаш. Аз умирам от глад.

Той надигна покривката и отвори съда. Вътре имаше две чинии с алуминиеви капаци. Джак извади едната с две ръце — и се опари.

— Мамка му, гореща е!

Заразмахва ръце и погледна към детето, за да се увери, че то не намира нищо смешно в случилото се. Джоди просто го наблюдаваше малко уплашено. Той разбра защо.

— Зная, говоря мръсни приказки. Трябва да си намокря ръцете.

Веднага щом чу шума на течаща вода в банята, Каси изпълзя изпод другия край на количката, коленичи на пода до масата и бързо се огледа, за да види дали Карч не е оставил наблизо оръжие. Не забеляза нищо.

Тя се завъртя към Джоди и се наведе към леглото, като продължаваше да се вслушва. Вратата на банята бе открената и тя виждаше част от гърба на Карч. Знаеше, че трябва да се скрие незабавно, щом водата спре.

— Джоди, тук съм, за да те отведе от този човек-бързо прошепна тя.

— Добре, искам...

Каси долепи показалец до устните на момичето.

— Шепни, шепни, за да не ни чуе. Искаш ли да дойдеш с мен?

Детето беше схватливо и само кимна.

— Добре, тогава трябва да правиш каквото ти кажа, нали?

Джоди отново кимна.

Карч се чудеше дали сервитьорът нарочно е загреял толкова силно чиниите, защото е знаел, че няма да получи бакшиш. Извади ръце изпод студената вода и ги погледна. Палците и показалците му бяха зачервени.

— Скапаняци!

Искаше му се да слезе в хотелската кухня, да сграбчи виновника и да натисне главата му върху горещия котлон. За миг си го представи, после осъзна, че човекът, чиято глава натиска, е Винсънт Грималди. Карч се погледна в огледалото и се усмихна. Във фантазиите му имаше хляб за поне трима психоаналитици.

Върна се в спалнята. Момичето стоеше до отсрещния край на масата и надзърташе под покривката. Той бързо се приближи и осъзнал, че „Беретата“ е в антрето, бръкна под сакото си за „Зиг Зауъра“. Не искаше да го вади пред детето, ако не се налага.

— Какво гледаш?

— Нищо.

Джак я блъсна настрани и рязко дръпна покривката, готов да извади пистолета. Отдолу нямаше нищо.

— Търсиш къде да се скриеш, а?

— Не, просто гледам.

Карч взе една от салфетките и се върна при алуминиевия съд.

— Хайде да видим какво са ни донесли — каза той и вдигна капака. Вътре имаше все още цвъртяща пържола и картофено пюре. Месото бе сурово и кръвта се смесваше с горещото масло.

— Отврат — рече Джоди.

— Какво говориш? По дяволите, това е произведение на изкуството. Хайде сега да проверим какво има за теб.

Вдигна другия капак. Макарони с месо.

— Това не са спагети.

— Имаш право. Но това не би трябвало да те интересува, нали не си гладна?

Той отиде до леглото и смъкна калъфката на едната възглавница. Сгъна я на четири и я постави в отворената си длан. С помощта на салфетката избута горещата чиния върху калъфката и постави в джоба на ризата си единия комплект прибори.

— Знаеш ли, аз ще ям в другата стая и ще те оставя да си гледаш филмчетата. Ако щеш яж, не ми пука, хлапе. Така или иначе, не ми досаждай.

— Няма.

— Добре.

Карч остави чинията си на бюрото и се върна в спалнята за колата и солницата. После отново омота бравите на вратата с кабела и

отиде да вземе „Беретата“ от масичката в антрето. След което насоли пържолата и започна да лапа големи, горещи парчета месо.

Каси се претърколи изпод леглото, долепи показалец до устните си, за да напомни на Джоди да пази тишина, и взе дистанционното управление на телевизора. Бавно усили звука, за да заглуши шепота им и другите шумове, които можеха да издадат. После заобиколи леглото, отиде при момиченцето и го прегърна. То се вдърви — нали нямаше представа коя е тя. Каси се отдръпна, постави длани на раменете ѝ и клекна.

— Добре ли си, Джоди?

— Искам мама и татко.

Каси отдавна беше мислила за този момент. Не за конкретните обстоятелства, а за мига, в който ще е толкова близо до дъщеря си и ще трябва да се опита да ѝ обясни.

— Джоди, аз... — започна тя, но не довърши. Реши, че ще е по-добре да го отложи за по-късно. Детето вече бе объркано и уплашено. — Джоди, казвам се Каси и ще те отведа оттук. Онзи човек направи ли ти нещо?

— Накара ме да...

Каси бързо долепи показалец до устните ѝ, за да ѝ напомни да шепне.

— Накара ме да вляза в колата му. Каза, че бил фокус-ник и че татко устройвал тук тържество за мама.

— Излъгал те е, Джоди. Аз ще те отведа оттук. Но трябва да сме много...

Чу шум откъм вратата и млъкна.

Карч размота кабела от бравите и отвори вратата на спалнята. Влезе и погледна момичето на леглото. Джоди криеше лицето си в шепи. Той плъзна очи по стаята и не забеляза нищо необичайно.

— Достатъчно високо ли ти е? — попита Джак.

— Какво?

— Казах, достатъчно висо...

Той замълча, когато видя, че детето се усмихва, разбрало шегата. Предупредително вдигна показалец и се приближи до завесите, дръпна ги и погледна. През атри-ума долу се виждаха оживените игрални маси.

— Кретени — рече Карч. — Никой не може да победи казиното.

— Какво? — попита Джоди.

Той се обърна и я погледна. После очите му се насочиха към количката и недокоснатата чиния с макарони.

— Казах, че е по-добре да си изядеш вечерята, хлапе. Няма да получиш друга.

— Ще вечерям, когато дойде татко.

— Както искаш.

Джак излезе, затвори вратата и този път реши, че няма нужда от кабела.

— Къде ще иде? — каза си той и се върна при пържолата си.

Когато чу, че вратата се затваря, Каси прибра швейцарското си ножче и слезе от тоалетната чиния. Беше се приготвила да скочи върху Карч, ако реши да претърси банята. Върна се в спалнята и прошепна в ухото на Джоди, че се е справила чудесно.

— Сега трябва да вляза в банята и да позвъня по телефона. Този път искам да дойдеш с мен. Така, ако той се върне, можеш да му кажеш, че пишкаш.

— Не ми се пишка.

— Зная, миличка, но можеш да му го кажеш.

— Става.

— Добро момиче.

Каси я целуна по главичката и си помисли, че за последен път го е правила в болницата в „Хай Дезърт“. Тогава до леглото ѝ стоеше сестра и нетърпеливо протягаше ръце за бебето.

Косата на Джоди миришеше на детски шампоан и това напомни на Каси за всичко, което е пропуснала. За миг трябваше да спре и да се облегне на леглото.

— Добре ли си? — прошепна момиченцето.

Каси се усмихна и кимна. После отведе дъщеря си в банята и заключи. Взе една от хавлиените кърпи, пусна я на пода и я притисна

към пролуката под вратата.

— Татко прави така, когато пуши в банята — каза детето. — На мама не ѝ харесва, защото мирише.

Каси се изправи, повдигна Джоди и я настани върху затворената тоалетна дъска. Черният сак лежеше върху казанчето зад нея.

— Ако той се опита да отвори или почука, кажи му, че не може да влезе, защото пишкаш. После пусни водата и излез. Но запомни — преди това вдигни хавлията и я хвърли във ваната, за да не я види, разбираш ли?

— Разбирам.

— Браво. Сега стой тук. Аз ще се обадя по телефона от кабината за душа.

— На татко ли ще звъниш?

Каси тъжно се усмихна.

— Не, малката ми, не още.

— Не съм малка.

— Зная. Извинявай.

— И той ми казва така.

— Кой?

— Фокусникът. Вика ми „малката“.

— Сгрешил е. Ти си голямо момиче.

Тя взе сака и още една хавлия и влезе в кабината за душа. Внимателно и тихо я затвори и извади от джоба си клетъчния телефон. Беше откъснала лист хартия от рекламния бележник в спалнята. Най-отдолу бе отпечатан номерът на „Клеопатра“. Каси преметна хавлията върху главата си, за да заглуши шума, и го набра. После тихо поиска да я свържат с Винсънт Грималди. Отговори ѝ някой, който ѝ каза, че в момента господин Грималди бил зает и че с удоволствие щял да му предаде съобщението ѝ.

— Той би желал да разговаря с мен.

— Защо, госпожо?

— Просто му кажете, че има два и половина милиона причини да разговаря с мен.

— Един момент, моля.

Каси нервно зачака. Чудеше се след колко време Карч отново ще провери Джоди. След цяла минута в слушалката се разнесе спокоен мъжки глас.

— Кой е?

— Господин Грималди? Винсънт Грималди?

— Да, кой се обажда?

— Просто исках да ви благодаря.

— За какво? Два и половина милиона причини... Какви два и половина милиона причини?

— Предполагам, че Джак още не ви е съобщил.

Последва продължително мълчание. Каси вдигна кърпата и погледна през стъклената врата на кабинката. Джоди седеше, където я бе оставила, и си играеше с рулото тоалетна хартия.

— Искате да кажете, че Джак Карч е взел парите?

Тя отново пусна хавлията върху главата си. Грималди за пръв път използваше думата „пари“. Беше се хванал на въдицата.

— Да, дадох му ги, както се бяхме договорили. Просто исках да ви благодаря. Той ми каза, че вие сте одобрили размяната.

Гласът на Грималди стана настойчив. Каси реши, че планът ѝ е успял, и това я изпълни с възбуда.

— Не ми е ясно какво... можете ли да говорите по-високо? Почти не ви чувам.

— Съжалявам. Обаждам ви се от колата по клетъчния си телефон и дъщеря ми спи. Не искам да я будя. А и тук в пустинята връзката е ужасна.

— Какво точно ви каза Карч, че съм одобрил? Каква размяна?

— Нали разбирате, размяната. Дъщеря ми и аз за парите. Казах му, че не сме знаели за подкупа, хората от Маями и така нататък. Веднага щом отворих куфарчето и видях всички онези пари, осъзнах, че сме допуснали грешка. Исихме да върнем парите. Радвам се, че успяхме да...

— Казвате, че в момента парите са у Карч, така ли?

Каси затвори очи. Беше захапал въдицата.

— Ами, той ще ви събщи. Но спомена, че първо трябвало да уреди нещо. Когато тръгнахме, разговаряше по телефона. Беше...

Връзката прекъсна. Грималди бе затворил.

Каси прибра телефона в джоба си, свали хавлията и излезе от кабинката. Коленичи пред Джоди и започна да ѝ развързва гуменките.

— Трябва да вървим, Джоди. И да се събуем, за да не издаваме никакъв шум.

- Защо?
- Защото ще се качим на тавана и ще пропълим по един тунел, който ще ни отведе при асансьора.
- Ще се виждаме ли пак с онзи човек?
- Никога вече.

От пържолата още капеше кръв, точно както я обичаше. Карч беше толкова гладен и месото бе толкова вкусно, че изпитваше почти религиозно вдъхновение, докато се хранеше. Потапяше всяко парче в пюрето преди да го лапне. Бе напълно погълнат от този процес и се изненада, когато вратата на стаята се отвори. Влезе човек, когото познаваше отнякъде, последван от Винсънт Грималди и шефа на главорезите му Ромеро. Телохранителите държаха пистолети.

Карч остави вилницата в чинията си.

— Вкусно ли е, Джак? — попита Грималди.

— Превъзходно, Винсънт. Малко си подранил.

— Съмнявам се. По-скоро малко съм закъснял.

Джак се намръщи и се изправи. Инстинктивно разбираше, че се е случило нещо лошо и е загазил. Той взе салфетката от бюрото и си избърса устата. После отпусна ръце, като продължаваше да държи салфетката. Съвсем небрежно. Микеланджеловият Давид. До последната подробност.

— Трябва да се обади всеки момент — рече Карч. — Но не бива да си тук, когато...

— Нима? — прекъсна го директорът. — Едно пиленце ми каза, че вече е била тук. И че всъщност си е тръгнала.

Грималди кимна на мъжа, който бе влязъл пръв.

— Претърси го.

Той се приближи и Карч вдигна ръце. Салфетката свободно висеше в дясната му ръка. Мъжът прехвърли пистолета в лявата си ръка и го насочи към корема на Джак, докато с дясната бръкна под сакото му и извади „Зиг Зауъра“. После го претърси и откри заглушителя. Без колебание прокара длани под слабините му и накрая повдигна крачолите на панталона му, за да провери за кобур на глезена. Вършеше си работата професионално, но не достатъчно. Карч през цялото време го наблюдаваше и се чудеше къде го е виждал. Когато свърши, мъжът безмълвно отстъпи до Грималди.

— Какво става, Винсънт?

— Става това, че се прецака, Джак. Пуснал си я да си иде и това ми обърква плановете. Сега ще трябва да я преследвам.

— За какви планове говориш?

След като свали първите три болта, Каси разхлаби последния, внимателно завъртя капака на вентилационната шахта и го остави да виси под отвора. После даде знак на Джоди. Момиченцето се покатери на стола и се прехвърли при нея върху количката за румсървиз. Каси я повдигна, като внимаваше да не загуби равновесие, и ѝ помогна да се промъкне в отвора на шахтата. Коленете на детето се блъснаха в алуминиевия капак и тя замръзна. Но мъжете в съседната стая продължаваха сърдито да разговарят. След като Джоди се скри в отвора, Каси ѝ подаде фенерчето, прошепна ѝ да пълзи напред, изтегли се вътре и забута чантата с инструментите пред себе си.

Пространството беше толкова тясно, че не можеше да се завърти, за да монтира капака на мястото му. Каси насочи момиченцето към главната шахта, като си мислеше, че там ще има място да се обърне и да пропълзи назад, за да завинти болтовете.

Но само около четири метра по-нататък имаше разклонение с подобни размери. Тя погледна към изхода му. Видя светлина. Оттам се носеха гласове. Чу Карч да пита: „Какво става, Винсънт?“

Каси безшумно подмина разклонението, после влезе заднишком в него и запълзя обратно към спалнята да нагласи капака на мястото му.

Карч се опитваше да разбере какво се е случило. Имаше само едно обяснение.

— Тя ти е позвънила, нали, Винсънт?

Грималди не отговори, също като на предишния му въпрос. Просто го гледаше и от очите му струеше гняв и омраза.

— Виж, Винсънт, не зная какво ти е казала, но те е излъгала. Още не е идвала тук и парите не са у мен. Чакам я, Винсънт. Тя ще се обади и ще се качи тук. Ще взема парите и после двете с хлапето изхвърчат през прозореца. Казах ти, синхрон.

Докато изричаше последната дума, Карч внезапно си спомни за грешката си, когато му бе позвънила Касиди Блак. Зачуди се дали ѝ е било достатъчно, за да се досети за плана му.

— Винсънт, обясни ми какво става тук, моля те.

— Какво има в спалнята, Джак?

— Не „какво“, а „кой“. Хлапето е там.

Директорът кимна на мъжа, който беше претърсил Карч, и той тръгна към вратата. Ромеро отстъпи две крачки вляво, за да има достатъчно пространство за действие. Джак и Грималди просто се гледаха.

— Казвам ти, тя те е изиграла, Винсънт — рече Карч. — Тя...

И млъкна, когато телохранителят се появи от спалнята. Носеше черен сак. Ципът му бе отворен и Джак мерна вътре образа на Бенджамин Франклин. Няколко пъти. Пачки стодоларови банкноти. Карч зяпна. Касиди Блак. Някак беше успяла да направи размяната. Понечи да се втурне към спалнята, но мъжът със сака и Ромеро едновременно вдигнаха пистолетите си и му наредиха да остане на мястото си.

— Момичето беше там — каза Джак.

— Естествено — отвърна мъжът със сака. — Ама сега го няма.

Той отиде при Грималди и широко разтвори двете дръжки, за да се види съдържанието на сака.

— Винсънт, това не...

Не довърши. Не знаеше какво да каже и виждаше, че вниманието на директора е насочено към парите, не към него. Грималди бръкна в чантата и потупа една от пачките, сякаш докосваше по рамото отдавна изгубен приятел. После кимна на главореза.

— Добре, Мартин.

Карч се вгледа в лицето на мъжа. Мартин? Спомни си видеозаписа. Идалго, който пътуваше в асансьора с охраната си. Мартин. Който трябваше да е мъртъв.

— Мартин? — попита той. Всичко му стана ясно.

— Ти си бил — каза Джак на Грималди. — Ти си го инсценирал.

И върна очи към Мартин, който държеше сака в дясната си ръка и вдигаше пистолета с лявата. Спомни си трупа на Идалго на леглото.

И куршума в дясното око.

— И ти — рече той. — Ти си очистил Идалго.

Мартин гордо се усмихна. Карч се обърна към Грималди.

— А тя само е взела парите, които си искал да вземе.

Когато за втори път влезе заднишком в разклонението, Каси чу напрегнати гласове от дневната. Не изчака да разбере за какво говорят, а бързо запълзя напред и след десетина секунди видя светлината на фенерчето. Джоди още не беше преминала в главната шахта.

Когато се приближи, разбра причината — шахтата завършваше с метална решетка. Тя се пресегна покрай момичето и опипа краищата на пръчките, за да провери как са монтирани за стената. Бяха заварени. Не можеха да минат оттук.

— Какво... — понечи да попита Джоди, но Каси запуши устата ѝ с ръка и ѝ направи знак да пази тишина. — Какво ще правим? — прошепна детето.

Каси хвана една от пръчките, опря гръб в горната стена на шахтата и с всичка сила дръпна. Нищо. Тя поклати глава. Шефовете на хотела бяха монтирали решетки във вентилационните шахти, но не си бяха направили труда да заменят ключалките на вратите. Нямаше смисъл да хвърлят пари само за едното. Тъкмо затова това препятствие толкова я изненадваше и объркваше.

— Какво ще правим? — повтори Джоди.

Каси погледна невинното ѝ лице, осветено от лъча на фенерчето, после отново насочи вниманието си към решетката. Хрумна ѝ нещо.

— Джоди, ти можеш да се провреш.

— Ами ти?

— Не се безпокой за мен. Ще се измъкна по друг път и ще дойда да те взема.

— Не, искам с теб.

— Не може. Няма друг начин. Проври се и ме чакай.

Тя побутна детето към решетката. Джоди неохотно пропълзя в по-широката шахта и погледна назад.

— Браво — прошепна Каси. — Чакай ме тук. Ще дойда при теб веднага щом мога, но първо онези мъже трябва да се махнат от стаята.

— Кога ще дойдеш?

— Не зная, скъпа. Трябва да почакаш. Познаваш ли часовника?

— Разбира се, вече съм почти на шест.

Каси си свали часовника, подаде ѝ го през решетките и ѝ показа бутона за лампичката. После ѝ остави клетъчния си телефон, като ѝ обясни как да го отваря. Джоди каза, че баща ѝ имал такъв, но не ѝ позволявал да си играе с него.

— Ако не дойда да те взема до полунощ, отвори телефона и набери девет-едно-едно, номера на полицията. Кажу ми, че си в шахтата на последния етаж на „Клеопатра“. Запомни ли?

— Разбира се.

— Повтори ми къде си.

— В „Кле-о-па-тра“. На последния етаж.

— Браво. Сега тръгвам и ще изчакам онези мъже да излязат. След това ще дойда при теб. Ела насам.

Момиченцето се наведе към нея и Каси я целуна по челото през решетката. Отново усети аромата на косата ѝ. Поколеба се за миг, после запълзя заднишком към разклонението, откъдето можеше да наблюдава какво става в апартамента.

Джоди ѝ махна с ръка и Каси изпита предчувствието, че вижда дъщеря си за последен път. Тя също ѝ махна и ѝ прати въздушна целувка.

Когато видя, че Карч е разбрал замисъла му, Грималди широко се усмихна.

— Значи съм бил пионка, също като Лио и момичето-каза Джак.

— Пионка, която използвах блестящо — отвърна директорът.

— Ами онези от Чикаго — те имат ли нещо общо с играта?

— Тъкмо това му беше хубавото. Използвах и тях, а те изобщо не подозираха. Но аз знаех, че дори само споменаването на Фирмата ще накара кръвта ти да кипне. Лио Ренфроу дължеше пари на едни хора. Купих полицата му и пратих Ромеро и Лонго в Лос Анджелис. Казаха му, че са от Чикаго и че работят за Тони Турчело. Той се върза и направо се насра в гащите. После му предложиха възможност да се издължи, като обере Идалго. И Ренфроу ухапа. Точно като теб, Джак.

Карч кимна.

— Да. Моята задача беше да тръгна по следата, да очистя всички и да взема парите.

— И се справи чудесно — само дето пусна момичето. Но ние ще се погрижим за нея. Това е най-важното.

Грималди взе сака с парите. Карч се опита да скрие гнева си.

— Допускаш страхотна грешка, Винсънт. Аз не...

— Съмнявам се, Джак. Много се съмнявам.

Гледаха се дълго. Омразата им повиши температурата в стаята.

— А сега? — накрая попита Карч.

— Сега ни трябва някой, който да изчезне с парите. И онези от Маями да пратят хората си по дирите му.

— И това ще съм аз.

— Винаги си бил умен, Джак.

Карч поклати глава. Късогледството на Грималди го поразяваше.

— А ти винаги си мислил на дребно, Винсънт. Недалновидно. Трябваше просто да направиш каквото ти казват. Когато кубинците получат лиценз и дойдат тук, тези пари ще са само капка в морето. Постъпваш глупаво, Винсънт.

Вместо да избухне, както очакваше Карч, Грималди високо се засмя и поклати глава, сякаш развеселен от детска наивност.

— Все още не разбираш, а, Джак?

— Какво да разбирам? Защо не ми обясниш, Винсънт?

— Кубинците никога няма да получат лиценз. Не ти ли е ясно? Изобщо няма да има подкуп. Това е новият Лас Вегас, Джак. Кубинците никога няма да стъпят тук. Аз уредих всичко. Аз, Джак! Свързах се с тях и им казах, че имат проблем, който ще им струва пет милиона. Половината в аванс, другата половина след получаването на лиценза. Те са алчни и се вързаха. Също като теб.

Сега вече Джак разбра. Съвършен план. Грималди щеше да се измъкне с два и половина милиона, а кубинците щяха да се втурнат по петите на Карч — само че никога нямаше да го открият, защото той щеше да замине на еднопосочно пътуване за пустинята. Той сведе очи към пода.

— Знаеш ли какъв е твоят проблем, Джак? — попита директорът. Толкова се гордеше с успеха си, че не можеше да устои на изкушението да забие ножа още по-надълбоко. — Твоят проблем е, че мислиш прекалено мащабно. Известно ми е всичко за теб.

Погледчетата, подмятанията зад гърба ми. Искаше да ме прецакаш и си мислеше, че това е моментът. Знаех го и се възползвах от това, приятел. Песента ти е изпята. Майната ти, Джак. Тази нощ ще спиш в пясъка. Ще слезем долу със служебния асансьор и ще се качим на колата ти — тя сигурно сама си знае пътя. Лопатата ти винаги е в багажника, нали така, Джак?

Грималди зачака отговор, но не получи. После нанесе последния удар:

— Ще ти изберем хубаво място до майка ти.

Карч вдигна очи. Възрастният мъж кимна.

— Да, известно ми е всичко. Двамата с твоя старец-любимото ви място в пустинята. Но ето нещо, което се обзалагам, че не знаеш. Аз бях, Джак. Аз му я отнех. Десет години ходих с нея зад гърба му. Но тя не искаше да го напусне. Заради теб. Обичах я и после той... Каж ми, що за дете би могло да помогне на своя старец да погребее майка му? Ти си луд. Ще ми достави удоволствие. Да вървим.

Мартин и Ромеро отстъпиха назад и го поведоха навън. Карч се разкъсваше от мъка и ярост. Винсънт Грималди. Сега вече знаеше и последната тайна.

Четиримата тръгнаха по коридора към сервизното помещение. Мартин натисна бутона на служебния асансьор. Джак гледаше надолу и продължаваше да държи в дясната си ръка салфетката като бяло знаме. Грималди я видя и се усмихна.

— Как беше тайната ти вечеря, Джак?

Карч го погледна, но не отговори. Когато асансьорът пристигна, Ромеро пристъпи напред, за да натисне бутона за отваряне на вратите. През цялото време държеше черното дуло на пистолета си насочено към Джак. Грималди влезе пръв, като за миг го закри с тялото си от телохранителя. Джак чакаше само това. И вдигна дясната си ръка към лицето на Мартин.

Разнесе се тих изстрел и главата на Мартин отскочи. Куршумът попадна в лявото му око и проникна в мозъка му. Докато тялото му се свличаше на пода, Карч завъртя ръка над рамото на директора и стреля, но не успя да улучи Ромеро.

Телохранителят за момент се поколеба. Грималди му пречеше. Забавянето даде възможност на Джак да поправи грешката си. Вторият му куршум прониза лявата буза на Ромеро. Третият се заби в челото му. Четвъртият потъна в меката тъкан под брадичката. Едрият мъж се строполи, без да успее да стреля.

Карч хвана Грималди за вратовръзката, дръпна го към вратата на асансьора и притисна дулото на „Беретата“ към гърлото му.

По устните му бавано плъзна зловеща усмивка.

— Е, Винсънт, какво ще кажеш сега за далновидността?

— Джак... моля те...

— Да не забравиш да предадеш на мама много поздрави от мен.

Зачака отговор, но Грималди мълчеше.

— Не знаеш, нали?

— Какво да знам, Джак?

— Ще ти разкажа една кратка история. Преди десетина години старецът се разболя. Рак. Имаше разсейки навсякъде и единственият начин да го излекуват беше да му трансплантират костен мозък. Аз се съгласих и ми направиха изследвания на кръвта.

Карч поклати глава.

— Не отговаряше, Винсънт. Казах им да направят още няколко теста. Оказа се, че той не ми е баща.

Джак се взря в очите на Грималди.

— Благодаря ти, Винсънт. Преди малко ми даде отговор на последния неясен въпрос.

— Искаш да кажеш...

Карч два пъти натисна спусъка и Грималди се свлече върху трупа на Ромеро. Джак погледна към пистолета и видя, че пръстите му са целите в кръв. Изпълни го невероятна възбуда. Трима срещу един — и той бе победил. Огледа се, сякаш се надяваше, че някой е видял фокуса му и ще го аплодира.

И още по-вълнуваща от прилива на адреналин беше мисълта, че напуска една от стаите на живота и влиза през вратата на следващата.

Наведе се и избърса окървавената си ръка и „Беретата“ в бялата риза на Грималди. После прибра пистолета в копринения джоб на панталона си и взе черния сак от дясната ръка на директора.

Отстъпи назад, хвана Ромеро за единия крак и го изтегли до прага на асансьора така, че да не позволи на вратата да се затвори.

Премери пулса на жертвите си и след като се увери, че наистина са мъртви, извади „Зиг Зауъра“ от пояса на Мартин. Погледна дали по оръжието няма кръв и го прибра в кобура си. Претърси телохранителя, откри заглушителя в джоба на панталона му и го взе.

Накрая се огледа и видя оградено с мрежа пространство, в което имаше голяма количка за бельо. Вратата бе заключена. Джак се отдръпна назад и изрита ключалката с тока на обувката си. Вратичката хлътна навътре. Той прекатури количката и няколкото купчини чисти хавлиени кърпи се изсипаха на пода.

Трябваше да напрегне всички сили, за да натовари трите трупа. После попи кръвта с хавлиите. Когато свърши, взе от една от лавиците одеяло, покри количката, избута я в решетката и затвори вратата.

Тя чу изстрелите и я полазиха тръпки.

— Каси?

Каси погледна към светлината на фенерчето в шахтата. Джоди беше уплашена. Не можеше да определи откъде са се разнесли гърмежите. Тя запълзя към детето.

Джоди седеше сгушена до решетката. Когато Каси се приближи, момиченцето насочи лъча към нея.

— Чух някакви звуци, Каси.

— Всичко е наред, Джоди. Всичко е наред. Вече мога да заобиколя и да дойда за теб. Ти ме чакай тук. Чакай ме.

— Не! Недей...

Каси запуши устата й.

— Шепни, Джоди. Трябва да ме почакаш тук. Няма друг начин. След пет минути ще съм при теб. Обещавам. Става ли?

— Става — тихо отвърна детето. — Ще те чакам.

Каси я погали по бузата. После запълзя заднишком към стая 2001.

Когато стигна до отвора, изрита капака и той се залюля надолу на единствения си винт. Каси се промуши през дупката и стъпи върху количката за рум-сървиз. Слезе, отиде при телевизора и понечи да го изключи, за да чува по-добре — и изведнъж някакъв глас зад нея я накара да замръзне.

— Пак се справи чудесно.

Тя се обърна. Карч стоеше в нишата пред банята. В едната си ръка държеше черния сак, в другата — насочен към нея пистолет. На дулото му бе монтиран заглуши-тел. Той избута с крак количката и влезе в спалнята. Каси отстъпи до телевизора.

Джак мрачно се усмихна.

— Троянският кон — каза той. — Един от най-добрите фокуси в историята.

Каси мълчеше. Стоеше абсолютно неподвижно и се надяваше, че звукът на телевизора няма да позволи на Джоди да ги чуе.

— Знаеш ли какви са онези решетки, на които си се натъкнала в шахтата? — попита Карч. — Поставиха ги след ударите ви с Макс. Във всички хотели. Може да се каже, че имате известна заслуга за превръщането на Лас Вегас в безопасно място за комарджиите и техните семейства.

Той отново се усмихна.

— Къде е момичето?

Каси посочи сака в ръката му.

— Имаш парите, Карч. Имаш и мен. Остави я.

Джак се намръщи, сякаш действително обмисляше тази идея. После поклати глава.

— Не мога. Не понасям свидетелите.

— Тя още няма шест години. Каква опасност може да представлява за теб?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ и махна с пистолета.

— Да идем в другата стая. Онзи прозорец ми харесва повече. Симетричен е. Прозорецът на Макс.

Каси бавно закрачи към вратата. Мислено прехвърляше възможностите. Реши, че единственият ѝ шанс е на прага. Трябваше да го направи, въпреки че той щеше да го очаква. Тя здраво стисна ремъка на чантата с инструментите...

И изведнъж отново я спря глас. Ала не гласът на Карч.

— Само да си ѝ направил нещо!

Каси се обърна. Карч инстинктивно бе насочил пистолета към отвора на вентилационната шахта. Там се виждаше лицето на Джоди.

Каси инстинктивно пристъпи към Карч, замахна с чантата и в същото време извика:

— Бягай, Джоди!

Сакът със стоманените инструменти тежко се стовари върху тила му. Той стреля — въпреки заглушителя гърмежът прозвуча силно, — но не улучи и куршумът се заби в огледалото в нишата.

Тя се хвърли върху него, докато все бе приведен, и праметна сакото над главата му. После рязко повдигна коляно и го заби в лицето му.

Карч отчаяно се въртеше и размахваше ръце. Тя отскочи. Той вдигна пистолета и започна да стреля слепешката. Каси успя да скочи

върху леглото, претърколи се през него и приклепна зад Карч.

Джак продължаваше да стреля. Куршумите попадаха в стените и на два пъти улучиха прозореца — по стъклото плъзнаха пукнатини. Накрая се изправи и свали сакото от главата си. За да го направи, трябваше да пусне сака с парите.

Карч бе объркан. Гледаше нощния Лас Вегас през стена от напукано стъкло. Нямахше и следа от Касиди Блук. Той осъзна, че е уязвим, и понечи да се завърти. В този момент нещо тежко и твърдо го блъсна отзад и Карч полетя към стъклото.

Докато излиташе навън, той пусна пистолета, отчаяно размаха ръце, за да се залови за нещо, и успя да се хване за завесата.

Джак увисна над бездната като катерач по отвесна скала. Тежестта на тялото му леко го залюля наляво и завесата започна да се затваря. Той вдигна очи и видя, че Касиди Блук го гледа, опряла длани върху количката за румсървиз, с която го беше блъснала. Сакът с парите и пистолетът лежаха на пода. Карч премести едната си ръка нагоре по завесата и започна да се катери.

Движението му бе последвано от глух звук и завесата поддаде няколко сантиметра. Той се вцепени и зачака. Не се случи нищо. Очите им пак се срещнаха, Джак се усмихна и премести другата си ръка.

Този път се разнесе шум от раздиране на плат и кукичките една по една започнаха да се късат. Карч пропадеше. Но продължи да се усмихва и да гледа Касиди Блук, докато завесата не се откъсна изцяло и тялото му не полетя надолу в нощта.

Джак не извика. Не затвори очи. За него този полет минаваше като в забавен кадър. Над себе си виждаше златистата завеса, която се развяваше като знаме. Покрай него прелитаха прозорци, някои осветени, други — не. В синьо-черното небе над сградата сияеше луната.

Блудната луна.

Последната му мисъл беше за фокуса. За пощенския чувал и за сандъка. За тайния цип и фалшивото дъно. Трябваше да протегне ръка и да постави картата — валето пика — на мястото ѝ. Спомняше си колко гордо го гледаше баща му. И аплодисментите на публиката.

Когато се удари в тавана на атриума, в ушите му кънтяха ръкопляскания. Тялото му разби стъклото и падна на празния балкон. Очите му бяха отворени, на лицето му бе изписана усмивка.

В казиното се посипа дъжд от стъкло, чуха се панически писъци. Но когато погледнаха нагоре, играчите видяха зейналата дупка и нищо повече. Трупът на Карч не се забелязваше отдолу. После през дупката като парашут се спусна златистата завеса, като че ли се разтвори в последния момент, плъзна се над балкона и покри тялото като саван.

В казиното се възцари тишина. Всички погледи бяха приковани в необяснимата дупка над тях. А после от черното нощно небе се посипаха пари. Хиляди стодоларови банкноти. Отново се разнесоха викове и хората се втурнаха към парите, като протягаха ръце, скачаха и ги ловяха във въздуха. Някой прекатури маса за двайсет и едно. В суматохата се появиха мъже в сини блейзъри, но бяха прегазени от тълпата. Някои от тях се включиха в борбата за парите.

Каси разкъса нова пачка и я хвърли в нощта. Отдолу се носеха крясъци. Тя се наведе и видя, че някои от банкнотите летят над фонтаните и дори над улицата. Спираха автомобили, пищяха клаксони. Хора се втурваха по платната и газеха в басейните. Биеха се за парите. Каси вече можеше да избяга.

Тя отново избута количката под отвора на вентилационната шахта, покатери се отгоре ѝ и надзърна в мрака.

— Джоди? Всичко е наред. Аз съм, Каси. Вече можем да си вървим.

Момиченцето изпъля от скривалището си. Каси протегна ръце, подхвана я под мишниците и я изтегли на количката. После скочи на пода и грабна детето в прегръдките си.

— Трябва да тръгваме, Джоди.

— Къде е онзи човек?

— Няма го. Повече няма да го видим.

Докато извеждаше дъщеря си от стаята, видя на пода два зелени паспорта. Сигурно бяха паднали от сакото на Карч, когато го беше преметнала върху главата му. Отвори единия и видя собствената си снимка. Джейн Дейвис. С кламер за задната корица бе прихваната шофьорска книжка на същото име.

— Какво е това? — попита Джоди.

— Нищо. Документи.

Отвори другия паспорт и дълго се взира в снимката на детето. После го затвори и прибра документите в задния джоб на дънките си. Хвана Джоди за ръка и закрачи напред. В движение се наведе и вдигна от пода черния сак. Знаеше, че вътре са останали повече от двайсет пачки. Над един милион долара.

Хвърли поглед към пистолета на пода до зейналия прозорец. За миг се замисли дали да не го вземе, но се отказа. Никакво оръжие.

— Да вървим — каза Каси по-скоро на себе си, отколкото на Джоди.

На излизане от спалнята тя се обърна и видя отражението на телевизора в надупченото от куршуми огледало. Прасето Порки Пиг тъкмо сваляше шапката си и казваше: „Т-т-това е всичко, приятели.“

Когато излязоха от асансьора и се запътиха към изхода, в казиното все още вилнееше пълен хаос. Каси взе Джоди на ръце. Наложил се да заобиколи двама мъже, които се бореха на пода за няколко банкноти.

— Какво правят? — попита момиченцето.

— Проявяват истинската си природа — отвърна Каси.

Стигнаха до изхода, без да забележат хора в сини блейзъри. Каси се завъртя, за да отвори вратата с гръб, защото ръцете ѝ бяха заети с Джоди и сака. Очите ѝ се плъзнаха към балкона. Над ръба му се виждаше единият край на златистата завеса. Иначе изглеждаше празен.

МЯСТОТО, КЪДЕТО ПУСТИНЯТА СТАВА ОКЕАН

Единствената ѝ мисъл беше да стигнат до колата и после да напуснат Лас Вегас. Затова мълча, докато поршето не се понесе по магистрала 115 към Лос Анджелис. Тогава най-последно погледна момиченцето на седалката до себе си и попита:

— Добре ли си, Джоди?

— Да. А ти?

— И аз.

— Имаш синина на бузата, където те удари онзи. Видях го преди да се скрия в тунела.

— Синините минават лесно. Уморена ли си?

— Не.

Но Каси знаеше, че не е така. Тя се наведе и отпусна облегалката на Джоди докрай, та детето да може да поспи. После включи диска на Лусинда Уилямс и намали звука. Слушаше песните и си мислеше за решението, което трябваше да вземе по пътя за Лос Анджелис.

— Знаех, че ще дойдеш да ме вземеш — внезапно каза Джоди.

Каси я погледна. Уредите на таблото осветяваха обърнатото към нея лице на дъщеря ѝ.

— Откъде знаеше?

— Мама ми каза, че съм имала ангел пазител — да ме пази. Мисля, че си ти.

Каси извърна очи към пътя. Усецаше, че още малко и ще заплаче.

— Ангел хранител, малката ми. Хранител.

— Не съм малка.

— Зная, извинявай.

Половин минута пътуваха в мълчание. Каси мислеше за решението си.

— Зная — повтори тя.

— Защо плачеш? — попита Джоди.

Каси избърса сълзите с опакото на дланта си. После здраво стисна волана и се насили да се овладее.

— Защото съм щастлива — отвърна тя.
— От какво?
— Защото съм с теб. И защото се спасихме.
На лицето на Джоди се изписа объркано изражение.
— Вкъщи ли ме водиш?
Каси бавно кимна.
— Джоди, аз съм... отсега нататък ще бъдеш при майка си.

Скоро момиченцето заспа и сънува през целия път до Лос Анджелис. Каси я гледаше и ѝ се струваше, че вижда себе си и Макс. Определено имаше неговото високо чело. Това я караше да я обича още по-силно.

— Обичам те, Джейн — каза тя, изговаряйки името, което бе искала да ѝ даде.

Към пет мрачният тунел на пустинята започна да изсветлява и безнадеждният пейзаж постепенно се замени с лосанджелиските предградия. Каси допи остатъка от студеното кафе, което си беше купила от „Макдоналдс“ в Барстоу. Пътуваше по магистрала 10 към пресечката с Голдън Стейт, която за три часа можеше да я отведе на юг в Мексико.

Включи радиото и го настрои на станция, по която повтаряха новините на всеки двамадесет минути. Хвана края на репортаж за запасяване с шампанско за тържествата по случай новото хилядолетие, след това водещият премина към пътно-транспортната информация, преди да се върне отначало.

Започнаха с нея. Тя погледна към Джоди, за да се увери, че детето спи, и се вслуша най-внимателно.

— Тази сутрин полицията обяви издирване на бивша затворничка, заподозряна в убийство и отвличане. Говорителят на лосанджелиското полицейско управление съобщи, че трийсет и три годишната Касиди Блук, излежала пет години в затвор в Невада за непредумишлено убийство, се издирва по подозрение в убийството на двама свои колеги. След убийството в „Холиуд Порше“, където Блук работила по-малко от година, тя стреляла в дома си срещу надзорничката си Телма Кибъл, четирийсет и две годишна жителка на Хоторн. Според полицията Кибъл отишла в дома ѝ на рутинна

проверка и очевидно не знаела за случилото се в магазина. Ранена е в гърдите и е откарана в медицинския център „Сидър-Синай“. Състоянието ѝ е критично, но стабилно.

Каси за миг стисна клепачи и облекчено въздъхна. Телма Кибъл бе жива. Тя отново погледна Джоди. Момиченцето спеше.

— Заради състоянието си, Кибъл още не била разпитана. В петък вечерта следователите потвърдиха, че Блук била свързана и с отвлечането на пет и половина годишно момиче от дома му в каньона Лоръл. Блук била истинската майка на Джоди Шоу, но след раждането ѝ в затвора „Хай Дезърт“ в Невада я дала за осиновяване. Смята се, че Блук е отвлякла детето с последен модел линкълн или крайслер, черен на цвят. Повече информация по този случай ще получим днес с напредването на следствието.

Каси изключи радиото. В далечината вече се виждаха градските небостъргачи. Замисли се за репортажа. Полицията следваше плана на Карч до последната подробност. Тя осъзна, че макар и мъртъв, той може да успее.

— Телма — промълви Каси.

Разбираше, че спасението ѝ зависи от Телма Кибъл. Ако останеше жива, тя щеше да им разкаже какво се е случило.

И все пак това не я освобождаваше от вината. Прекалено много убийства. И всички заради нейните желания.

Опита се да потисне угризенията си, макар да знаеше, че някой ден ще трябва да приеме истината.

Бръкна в задния си джоб и извади паспортите. Включи лампата на тавана и ги разтвори един до друг върху волана, така че снимката ѝ да е до тази на Джоди. Погледът ѝ попадна върху графата за месторабота. Пишеше „ДОМАКИНЯ“. Последната шега на Лио. Тя се усмихна.

Затвори паспортите и ги притисна до сърцето си. Пътен знак съобщаваше, че до магистрала „Голдън Стейт“ остават три километра. Три километра. Две минути, за да реши бъдещето на двама души.

Тя погледна черния сак на пода между босите крачета на Джоди — гуменките ѝ бяха останали във вентилационната шахта в „Клеопатра“. В чантата имаше повече пари, отколкото можеше да си представи. Предостатъчно за ново начало. Можеше да остави поршето в южната част на Лос Анджелис, където за един ден от него щеше да

остане само скелет. А после да вземе някой магазин за автомобили в окръг „Ориндж“ и да плати в брой под името Джейн Дейвис. Никой нямаше да я открие. Щеше да пресече границата и да вземе самолет от Енсенада за Мексико Сити. Оттам вече можеше да избира къде да отиде.

— Мястото, където пустинята става океан — каза Каси.

Прибра паспортите в джоба си, изключи лампата и неволно докосна монетите И Чин, които висяха от огледалото. Щастливите монети на Лио. Нанизът се полюшваше и приковаваше погледа ѝ като златен часовник на хипнотизатор.

Успя да откъсне очи от него и погледна спящото дете. Устните на Джоди бяха леко разтворени и разкриваха малките ѝ бели зъбки. Искаше ѝ се да ги докосне. Искаше ѝ се да познава всяка част от дъщеря си.

Каси протегна ръка и отметна кичур коса от лицето ѝ. Момиченцето не се събуди.

Тя върна очи към пътя и видя знак със стрелки, сочещи към платната, които водеха на юг.

Нежните милувки на Каси бавно събудиха Джоди. Отначало очите ѝ тревожно обходиха колата. Когато стигнаха до Каси, на лицето ѝ се изписа доверчиво изражение.

— Вече си у дома, Джоди.

Момиченцето седна и погледна през прозореца. Движеха се по Лукаут Маунтин Роуд и скоро щяха да минат покрай училището.

— Мама и татко там ли са?

— Чакаат те. Убедена съм.

Каси вдигна ръка, откачи наниза с монети от огледалото и го подаде на детето.

— Подарявам ти ги. За късмет.

Джоди ги взе, но в очите ѝ отново се прокрадна страх.

— Ще дойдеш ли да се видиш с мама и татко?

— Не, миличка.

— Къде отиваш?

— Някъде надалеч.

Тя зачака. Момиченцето само трябваше да каже: „Взemi me с теб“ — и тя щеше да промени решението си и да обърне колата. Но знаеше, че няма да чуе тези думи, и не ги очакваше.

— Обаче искам да запомниш нещо, Джоди. Даже да не ме виждаш, аз винаги съм при теб и ще те пазя. Обещавам ти.

— Добре.

— Обичам те.

Детето не отговори.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Разбира се.

Вече бяха на няколко преки от къщата.

— Още един човек ще ми помага да те закриляме. През цялото време, въпреки че не можеш да го видиш.

— Кой?

— Казва се Макс. И той те обича много.

Тя се усмихна на дъщеря си и си спомни обещанието си да не плаче — поне не пред нея.

— Така че сега имаш двама ангели хранители. Това си е чист късмет, нали?

Каси погледна към пътя и видя, че са стигнали. Макар още да нямаше пет часа, в къщата светеше. Отпред не бяха паркирани полицейски автомобили. На отбивната беше само бялото волво. Навярно ченгетата смятаха, че домът на Джоди е последното място, на което би могла да се появи. Каси спря до тротоара, пресегна се и отвори дясната врата. Знаеше, че трябва да побърза — не защото вътре можеха да се крият полицаи. А защото всеки момент можеше да промени решението си.

— Прегърни ме, Джоди.

Момичето я прегърна и Каси силно я притисна към себе си. После се отдръпна, хвана лицето на дъщеря си и я целуна по бузите.

— Ще бъдеш добро момиче, нали?

Джоди се опита да се освободи.

— Искам при мама.

Каси кимна и я пусна. Детето скочи от колата, затича се покрай оградата и пресече моравата към осветената входна врата.

— Обичам те — промълви тя.

Вратата бе отключена. Джоди я отвори и влезе. След миг се разнесе пронизителен вик на радост и облекчение. Каси протегна ръка и затвори вратата на поршето. После погледна към къщата и видя дъщеря си в ръцете на жената, която момиченцето смяташе за своя майка. Беше облечена и очевидно не бе мигнала цяла нощ. Тя прегръщаше Джоди също толкова силно, колкото допреди няколко секунди я беше прегръщала Каси. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Жената гледаше към колата и Каси прочете на устните ѝ думите: „Благодаря ти“.

Тя кимна, макар да знаеше, че жената не може да я види. После превключи на скорост, отпусна спирачката и потегли.

Насочи се към „Мълхоланд“ и пое на изток по лъкатушния път. Спря на отбивка, която гледаше към Долината, и изчака, докато слънцето не изпълзя над планината и не обля земята с лъчите си.

Преди да продължи, спусна гюрука на поршето. Утринният хлад я пронизваше до костите, но пък я ободряваше и някак я караше да се чувства добре. На пресечката с холивудската магистрала тя зави и пое на север.

Представяше си Макс по хавайска риза в онази нощ на Таити, когато се бяха вrekli един на друг и в която знаеше, че е била зачената дъщеря ѝ. Спомняше си как танцуваха боси на плажа под музиката, която се носеше от далечния курортен комплекс. Бе запазила всичко това в себе си. Мястото, където пустинята става океан, беше сърцето. Никой не можеше да ѝ го отнеме.

Когато пресече границата на окръг Вентура, си сложи очилата. Започваше да става топло. Знаеше, че трябва да се освободи от колата и да намери друга. Но не можеше да спре. Струваше ѝ се, че ако отлепи крак от педала и намали скоростта дори само за миг, всичко, което остава зад нея, ще я настигне. Всички убийства и угризения. Затова просто трябваше да продължава напред.

Издание:

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ. БЛУДНА ЛУНА

Американска, I издание

Превод Крум Бъчваров

Редактор Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД, Линче Шопова

Формат 84/108/32. Печатни коли 16

ИК „БАРД“ ООД — София, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.